

**Η ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ
ΚΑΙ Ο
ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ**

- ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ Σ...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

(ΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ)

ΚΥΠΡΟΣ 1982

Η ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΑΙΓΑ ΛΟΥ - ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ Σ...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

(ΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ)

ΚΥΠΡΟΣ 1982

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Θεώρησα αναγκαία την επανεκτύπωση του βιβλίου «Η Άκελική Ήγεςία και ο Ένοπλος Αγώνας» ύστερα από την πρόσφατη δημοσιότητα που του δόθηκε στη Βουλή και στον τύπο. Με την ευκαιρία αυτή, ενσωματώσα στη νέα έκδοση την απάντηση που έδωσα στην Κ.Ε. του ΑΚΕΛ για την κριτική που έκανε στο βιβλίο με την Έκθεση Δράσης της προς το Θ' Συνέδριο του Κόμματος, το καλοκαίρι του 1959.

Η νέα έκδοση διαιρέθηκε σε δυο μέρη: Το μέρος I ενσωματώνει αυτούσιο (χωρίς αλλαγές) το αρχικό βιβλίο όπως εκδόθηκε το 1959, και το μέρος II την απάντησή μου στο ΑΚΕΛ, μετά το Θ' Συνέδριο του Κόμματος.

Προτίμησα να προχωρήσω στη νέα τούτη έκδοση εγκαίρως και γιατί ο χρόνος δε μου επέτρεπε να επιφέρω οποιοσδήποτε αλλαγές ή ν' ασχοληθώ με την πάρα πέρα πορεία του ΑΚΕΛ και της ήγεςίας του (που βασικά παραμένει ή ίδια).

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Τοῦ Σ...

Μιά Μαρξιστική ἀνάλυση τῆς ἐπανάστασης, τῶν αἰτίων τῆς, τῶν δυνάμεων ποῦ κινήθηκαν μέσα ἢ ἐνάντια στὴν ἐπανάσταση, τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς, ἦταν ἀπόλυτα ἀναγκαῖα. Μιά Μαρξιστικὴ τοποθέτηση τῶν προβλημάτων ποῦ θὰ ἀνέλυε τὸν ρόλο τῶν διαφόρων στρωμάτων, τὸν ρόλο ποῦ ἔπαιξαν καὶ τὸν ρόλο ποῦ θάπρεπε νάχαν διαδραματίσει διάφορες ὁμάδες καὶ ἡγετικοὶ σχηματισμοί.

Μιά τέτοια τοποθέτηση ἦταν ἀπαραίτητη καὶ γιὰ νὰ μᾶς διδάξει τὰ λάθη καὶ γιὰ νὰ μᾶς δείξει τὴν προοπτικὴ καὶ γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὸ ὄνομα τοῦ κομμουνιστῆ - ἀγωνιστῆ, ποῦ διστυχῶς καταρρακώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπαράδεχτη καὶ ἀντιμαρξιστικὴ στάση τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ. Τὸ βιβλίο δὲν ἰσχυρίζεται πὼς καλύπτει ὅλους τοὺς τομεῖς, πὼς ἀνάλει ὅλα τὰ προβλήματα. Ὅμως δίνει στὲς γενικὲς του γραμμὲς — ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅποιονδήποτε διαφορῆς ποῦ μποροῦσε νάχει κανεὶς στὰ ἐπιμέρους θέματα — μιὰ σωστὴ Μαρξιστικὴ ἐρμηνεία τῶν φαινομένων, ἀνάλει μὲ σύστημα καταστάσεις καὶ ὁμάδες καὶ ἀποδεικνύει μὲ δυνατὴ ἐπιχειρηματολογία τὸν ἀντεπαναστατικὸ, προδοτικὸ ρόλο τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ. Τὸ βιβλίο εἶναι τὸ πρῶτο σοβαρὸ βιβλίο τοῦ εἶδους τοῦ. Εἶναι ἓνα βιβλίο γραμμένο μὲ ἀγωνία καὶ δύναμη, μὲ ἀγωνία νὰ δεῖ τὸ λαϊκὸ κίνημα νὰ μπαίνει στὸ σωστό του προσανατολισμό. Γραμμένο μέσα στὶς δύσκολες ὥρες τῆς ἐνοπλῆς πάλης ἦταν φυσικὸ σὲ μερικὲς περιπτώσεις νὰ καταπιάνεται χρονογραφικὰ μὲ γεγονότα καὶ ζυμώσεις, ἦταν φυσικὸ νὰ ἦταν ζυμώμενο μὲ τὸν λογικὰ ἀπαραίτητο συναισθηματικὸ τοῦ ἀγωνιστῆ ποῦ πνίγεται παρακολουθώντας τὴν κατάρρευση τῶν ἡγετικῶν του συντρόφων. Τὸ βιβλίο εἶναι γεμάτο ἐπιλόχεια καὶ εὐλικρίνεια καὶ ἀπευθύνεται στὶς πλατείες μάζες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν, τῶν κομμουνιστῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε καθάριση τῶν ἡγετικῶν τους σωμάτων, προσαρμογὴ γραμμῆς καὶ τακτικῆς σύμφωνα μὲ τὰ Μαρξιστικὰ - Λενινιστικὰ δε-

δομένα. Ἡ κεντρική του γραμμὴ εἶναι ἡ διαφώτιση τῶν ἀριστερῶν μαζῶν. Δὲν εἶναι, σύμφωνα μὲ τὸν συγγραφέα, σωστὸ γιὰ τὸν κομμουνιστὴ νὰ κανονίζει τὴν γραμμὴ καὶ τὴν ταχτική του ἀνάλογα μὲ τὶς ἄλλα ἢ θῆτα διακηρύξεις ὁποιασδήποτε ὁμάδας ἢ ἡγεσίας. Ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ταχτικὴ καθορίζονται ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ τὶς ἀντικειμενικὰ συνθῆκες. Εἶναι τόσο φτηνὸ τὸ ἐπιχείρημα «Δὲν μπήκαμε στὸν ἀγῶνα γιατί μᾶς ζήτησαν νὰ μείνουμε ἔξω ἀπὸ αὐτόν». Κατηγορεῖ καὶ διασπᾶ κανεὶς ἓνα ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα πάνω σὲ μὰ τόσο σαθρὴ βάση; Μένει ἓνας κομμουνιστὴς ἔξω καὶ ἐχθρὸς μιᾶς ἐπανάστασης γιατί δὲν κλήθηκε στὴν ἡγεσία τῆς ἐνοπλῆς πάλης; Κι' ὅταν ἡ ΕΟΚΑ μελλοντικὰ καλοῦσε ὅλους καὶ ὄλες; Κι' ὅταν ὁ λαὸς — δεξιὸς καὶ ἀριστερὸς — πύκνωνε τὶς φάλαγγες τῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς πάλης; Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συμφωνήσει κανεὶς μὲ τὸν συγγραφέα πὼς ἡ ὅλη πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ ὑπῆρξε προδοτικὴ, καὶ ἐπέτρεψε σὲ πολιτικὰ σκοπιμότητες καὶ συμβιβασμοὺς νὰ ὀδηγήσουν σὲ ἐρμαφροδίτες καὶ στὴν οὐσία τοὺς ἀπαράδεχτες λύσεις. Ὁ συγγραφέας ὑπέγραψε ἓνας ἀγνὸς κομμουνιστὴς, ποὺ βλέποντας τὸ σωστὸ περιεχόμενο τῆς ἐπανάστασης στάθηκε δίπλα στοὺς ἀγωνιστὰς μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀληθινὰ πατριῶτες ἀριστεροὺς. Τὸ συνέδριο τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι κοντά. Πιστεύω πὼς ὁ συγγραφέας προσφέρει ἀνεχτίμητη ὑπηρεσία στὸν λαὸ καὶ στὸ κόμμα προσπαθώντας νὰ διαφωτίσει τὸ κομματικὸ σύνολο πάνω στὴν σωστὴ γραμμὴ καὶ ταχτικὴ, προσπαθώντας νὰ βάλει τὸ λαϊκὸ κίνημα στὴν σωστὴ τροχιά. Ἐλπίζω τὸ βιβλίον νὰ διαβαστεῖ προσεχτικὰ ἀπὸ τὰ κόμματα τοῦ ἔξωτερικου καὶ νὰ ἐξαχθοῦν τὰ σωστὰ συμπεράσματα. Ἐλπίζω πὼς κάθε συνέδριος θὰ διαβάσει τὸ βιβλίον πρὶν ἀπὸ τὸ συνέδριον καὶ θὰ ζητήσει ἀπὸ τὴν ἡγεσία ἐρμηνεῖα τῆς ὡς τὰ σήμερα πολιτικῆς τῆς. Ἡ ταχτικὴ τοῦ ἐκφοβισμοῦ σιωπῆς δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀνεχτή, γιατί δὲν συνάδει μὲ τὴν ὑψηλὴ καὶ τὴ διάσθρωση ἐνὸς κόμματος ποὺ θέλει νὰ δνοιαζέται κομμουνιστικὰ. Τὸ βιβλίον δὲν ἔγινε κατορθωτὸ νὰ ἐκδοθεῖ στὴν διάρκεια τῆς ἐνοπλῆς πάλης καὶ ἔτσι χρειάζεται συμπλήρωμα ποὺ νὰ καταπίδνεται πρὸ διεξοδικὰ μὲ τὶς αἰτίες ποὺ ὀδήγησαν στὴν συμφωνία, μὲ τὴν φύση τῆς συμφωνίας καὶ μὲ τὴν ταχτικὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθηθῇ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἀπὸ μέρους τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Εἶναι θλιβερὴ ἡ ἐμφάνιση τῆς «Χαραυγῆς» καὶ τοῦ κόμματος ποὺ πρὶν ἀκόμα διαβάσει τὸ βιβλίον προειδοποιεῖ τὰ μέλη του πὼς τὸ βιβλίον εἶναι γραμμένον «Τιτοστικά», μὲ διεστραμμένον Μαρ-

β

ξιστικὸ φασά. Ἀπὸ
ὁ λαὸς καὶ τὸ κόμ
καὶ τὸ κόμμα μιάθ
νοντας θάθελα νὰ
συγγραφέας τὴν
οἱ πραγματικοὶ κα
ΕΟΚΑ. Τὴν συν
ἀγωνίζονται μὲ
λεντεριά.

Μάης,
1959.

...τιση τῶν ἀριστε-
...σφέα, σωστό για
...την ταχτική του
...μασθήποτε ομάδας
...ται ἀπὸ τὰ γεγο-
...σο φτηνὸ τὸ ἐπι-
...ζήτησαν νὰ μεί-
...κάνεις ἓνα ἐθνι-
...σαθρὴ βάση; Μέ-
...πανάστασης γιατί
...κι' ὅταν ἡ ΕΟΚΑ
...ὁ λαὸς — δεξιὸς
...ἔθνικοαπελευθερω-

ξιστικὸ φακό. Αὐτὸ δείχνει τὸν φόβο ποὺ τοὺς διακατέχει μήπως
ὁ λαὸς καὶ τὸ κόμμα πληροφορηθῶν τὴν ἀλήθεια, μήπως ὁ λαὸς
καὶ τὸ κόμμα μίθουν νὰ σκέφτονται καὶ νὰ κριτικάρουν. Τελειώ-
νοντας θάθελα νὰ τονίσω πόσο σωστὰ ἀναφέρει στὸν πρόλογο τοῦ ὁ
συγγραφέας τὴν συντροφικότητα καὶ τὴν ἀνθρωπιὰ ποὺ βρῆκαν
οἱ πραγματικοὶ κομμουνιστὲς ποὺ μπήκαν μέσα στὶς τάξεις τῆς
ΕΟΚΑ. Τὴν συντροφικότητα ποὺ ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ
ἀγωνίζονται μὲ ἓνα σκοπὸ, γιὰ τὸν λαό, γιὰ τὴν πραγματικὴ
λειτεριά.

Μάης,
1959.

Σ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Όταν ἔγραψα τούτη τὴ μελέτη εἶχα ὑπόψη μου νὰ ἐξυ-
πιθετήσω στὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μου δύο βασικούς σκοπούς:

Πρῶτα - πρῶτα, νὰ βοηθήσω τὸ Ἀνορθωτικὸ Κόμμα Ἐρ-
γαζομένου Λαοῦ (ΑΚΕΛ) νὰ δεῖ τὰ λάθη του, νὰ τὰ διορθώσει
καὶ νὰ καθαρίσει τὶς γραμμές του ἀπὸ τὰ τυχοδιωκτικὰ καὶ ὀππορ-
τουνιστικὰ στοιχεία πὺ κατόρθωσαν νὰ διεισδύσουν καὶ νὰ δε-
σπύσουν σ' αὐτὸ στὰ τελευταῖα χρόνια.

Δεύτερο, νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὴ δεξιὰ τὸ πῶ ἐπικίνδυνο ὄπλο
ποῦ τῆς πρόσφεραν μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ χέρια οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέ-
τες στὴ διάρκεια τῆς τετραχρονης ἀντι-ιμπεριαλιστικῆς ἐξέγερ-
σης, τὸ ὄπλο τῆς ἀδιάκριτης καταπολέμησις καὶ συγκοφάντησις
τοῦ κ ο μ ο υ ν ι σ μ ο ὦ συγχίζοντάς τον μὲ τὴν Ἀκελικὴ
ἡγεσία καὶ τὴν κάθε ἄλλο παρὰ κομμουνιστικὴ - ἐπαναστατικὴ
θέση τῆς ἐναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς ΕΟΚΑ.

Δὲν μπορούσαμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴ δεξιὰ νὰ δυσφημῆ
τὸν κομμουνισμό καὶ τὸ Μαρξισμό - Λενινισμό, ξεκινώντας ἀπὸ
τὴν ἀντεπαναστατικὴ τακτικὴ - στρατηγικὴ στὴν ὁποία μιὰ δράκα
πολιτικῶν τσαρλατάνων ὤθησε τὸ ΑΚΕΛ καὶ τὶς ἐργατικὲς ὀργα-
νώσεις νὰ ἀκολουθήσουν στὴ διάρκεια τῆς Κυπριακῆς Ἐπανάστα-
σις. Δὲν μπορούσαμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴν Κυπριακὴ μπουρζου-
αζία νὰ παρουσιάζεται σὰν ἡ πρωτοπόρα πατριωτικὴ τάξη ἐνῶ
ἡ τάξη τῶν ἐργατῶν, τὸ σοσιαλιστικὸ προλεταριάτο, νὰ δυσφημῆ-
ται σὰν ἡ τάξη τῶν λακέδων τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Οὔτε μπορού-
σαμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴν Κυπριακὴ δεξιὰ νὰ κατηγορεῖ τοὺς
κομμουνιστές, γενικά καὶ χωρὶς διάκριση, σὰν ἀντεθνικούς, ἀπά-
τριδες καὶ σύμμαχους τῶν ἱμπεριαλιστῶν. Ἡ δεξιὰ κάνει καλὰ
νὰ διαβάσει καὶ νὰ μελετήσῃ τούτη τὴ μελέτη γιὰ ν' ἀντιληφτεῖ
ὅτι ἡ θέση πὺ πῆρε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἐναντι τῆς ἐνοπλῆς ἐξέ-
γερσις καμιά σχέση δὲν εἶχε μὲ τὸν κομμουνισμό καὶ Μαρξισμό -
Λενινισμό.

Ἡ ἀναγκαιότητα μιᾶς τέτοιας μελέτης γινότανε σταθερὰ

και πιο επιβεβλημένη. Για πολλούς μαρξιστές, τόσο μέσα όσο και έξω από το κόμμα, η τακτική των αρχηγών του ΑΚΕΛ προκαλούσε συνεχή θλίψη, αγανάκτηση και ανησυχία: τόσο πολύ έστερείτο αυτή η τακτική όποιουδήποτε Μαρξιστικού - Λενινιστικού περιεχομένου. Όμως, δεν παρασύρτηκαν όλοι οι μαρξιστές από τα δημοσκοπικά προστάγματα της 'Ακελικής ήγέσιας. Όσοι κατόρθωσαν να αντιταχθούν στην έσωκομματική καταπίεση που έξασκοῦσε η ήγεςία ή να την αποφύγουν, όσοι κατόρθωσαν να ξεφύγουν από τα δίκτυα της 'Ακελικής «επαγρύπνησης», μπόρεσαν να πάρουν ανεπηρέαστα τον δρθό μαρξιστικό προσανατολισμό τους και να δουν σωστά, αντικειμενικά, το επαναστατικό - δημοκρατικό - αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο της επανάστασης.

Άρκετοι μαρξιστές διακήρυξαν ανοικτά τη διαφωνία τους με την επίσημη 'Ακελική ήγεςία (έλπίζοντας πως έτσι θα βοηθούσαν το ΑΚΕΛ να βρει τον δρθό δρόμο του) και πρόσφεραν τον εαυτό τους στη διάθεση του κινήματος. Θάταν δε παράλειψη αν δεν αναφέραμε ότι όχι μόνο δεν συνάντησαν καμιά αντικομμουνιστική προκατάληψη που ν' αντανακλά στο αίμα τους αλλά τουναντίον συνάντησαν παντού την αγωνιστική, θερμή συντροφικότητα που συναντούσαν μονάχα ανάμεσα στους κομμουνιστές. Γιατί ένα κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα είχαν κοινό: την επαναστατική διάθεση για την κατάκτηση της νίκης.

Ας μη περιμένει κανείς να βρει σ' αυτή τη μελέτη τις απαντήσεις σ' όλα τα ερωτήματα ή τη λύση κάθε άπορίας. Η μελέτη καταπιάνεται με γενικά θέματα σε γενικές γραμμές. Η λεπτομέρεια θυσιάζεται χάρη της συντομίας και της οικονομίας του χώρου.

Απρίλης,
1959.

Δ.

ΠΕΡΙΕ
ΜΕ

1. ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ...
2. ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ
3. ΤΑΚΤΙΚΗ
4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ
5. ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ; ..
6. ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

'Ακελικά Έπιχειρήματα

'Η δράση του ΑΚΕΛ κα

Παθητική αντίσταση .

Τά αίτια των λαθών .

Τά επακόλουθα των λα

Συμπεράσματα

Καθήκοντα

Μ Ε

1. ΠΩΣ ΜΑΣ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ
2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ
3. ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ .
4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ Η ΚΥΠΙ
5. Η Κ.Ε. ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΔΗΜ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Ι

	Σελ.
1. ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ	1
2. ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ	10
3. ΤΑΚΤΙΚΗ	16
4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ	35
5. ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ;	52
6. ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	59
'Ακελικά 'Επιχειρήματα	59
'Η δράση του ΑΚΕΛ κατά τη διάρκεια του αγώνα	60
Παθητική αντίσταση	65
Τά αίτια τών λαθών	66
Τά έπακόλουθα τών λαθών	70
Συμπεράσματα	75
Καθήκοντα	76

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

1. ΠΩΣ ΜΑΣ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ	79
2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣΜΟΙ	85
3. ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ	101
4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ	105
5. Η Κ.Ε. ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟ	113

ΜΕΡΟΣ Ι

1. ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

«Στήν κάθε τάξη, ακόμα και στις πιο εξελιγμένες χώρες, ακόμα και στην περίπτωση της πιο προχωρημένης τάξης, υπάρχουν πάντα ταξικοί αντιπρόσωποι που δεν σκέφτονται και πούναι άνικανοί νά σκεφτούν. Αν δέν ήταν έτσι, ό καπιταλισμός δέν θάταν ό καταπιεστής τών μαζών που είναι». Λένιν.

Στις 19 του Φλεβάρη 1959 δόθηκε ένα τέλος στην Κυπριακή διένεξη. Υπογράφηκε στο Λονδίνο συμφωνία από την Άγγλική την Έλληνική και Τούρκικη Κυβέρνηση, κι' από τους αντιπρόσωπους της Έλληνικής και Τούρκικης κοινότητας της Κύπρου.

Λίγες μέρες αργότερα, ό Άρχηγός της «Έθνικής Οργανώσεως Κυπρίων Άγωνιστών» (Ε.Ο.Κ.Α.), Διγενής, μέ προκήρυξη του διάταξε την κατάπαυση του ένοπλου άγώνα στην Κύπρο. Η ΕΟΚΑ παράδωσε τά όπλα της, ό Άρχηγός Διγενής, Άντιστράτηγος Γεώργιος Γρίβας, έφυγε στην Έλλάδα, οι κρατούμενοι άπολύθηκαν, οι πολιτικοί κατάδικοι άμνηστεύτηκαν κι' έτσι έληξε ό ένοπλος άγώνας που κηρύχτηκε στην Κύπρο την 1ην τ' Άπρίλη 1955.

Σήμερα λοιπόν ξεκινούμε μέ δυό δεδομένα. Τη συμφωνία του Λονδίνου άπ' τη μιά, που βασίστηκε πάνω στη συμφωνία της Έλληνικής και Τούρκικης Κυβέρνησης στη Ζυρίχη, και την ειρήνευση του τόπου μέ τό σταμάτημα του ένοπλου άγώνα άπ' την άλλη. Σ' αυτή τη μελέτη δέν πρόκειται νά καταπιαστούμε μέ κριτική της συμφωνίας του

Λονδίνου ούτε μ' εκτίμηση τῆς απόφασης τῆς ΕΟΚΑ να σταματήσει τὸν ἐνοπλιὸ ἀγώνα. Ἐπιπλέον, τὸ ἕνα ἦταν τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο τοῦ ἄλλου.

Σκοπὸς μας εἶναι νὰ κάνουμε, ἔστω κι' ἐκ τῶν ὑστέρων, Μαρξιστικὴ ἐκτίμηση τῆς στάσης ποὺ τήρησε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἐναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ.

Εἶναι εὐκόλο νὰ κάνει κανεὶς ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν κριτικὴ του ἐκ τῶν ὑστέρων. Εἶναι εὐκόλο γιὰ τὴν Ἀκελικὴ ἡγεσία νὰ ξεφουρνίζει σήμερα τὸν ἐξῆς συλλογισμό :

Ἴδου, Κύριοι, ποὺ μᾶς ὀδήγησε ὁ ἐνοπλιὸς ἀγώνας :
στὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου. Τὸ ὅτι
εἴχαμε δίκιο νὰ συγκρατήσουμε τὴν ἐργατικὴ τάξη
ἀπὸ τοῦ νὰ μπλεχτεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα φαίνεται
καθαρά ἀπὸ τὴ «λύση» ποὺ μᾶς ὠθησε νὰ δεχτοῦμε
ὁ ἐνοπλιὸς ἀγώνας.

Μ' ἕνα τέτοιο συλλογισμό ὅμως κάνουμε δυὸ προϋποθέσεις ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μας εἶναι ἀπόλυτα ἀντιμαρξιστικές, ὀππορτουριστικές καὶ λανθασμένες.

Πρῶτα πρῶτα, κάνουμε τὸ λάθος νὰ ἐκτιμοῦμε μιὰ ἀπόφαση ποὺ πήραμε στὸ παρελθόν, ἔξω ἀπὸ τὲς δεδομένες ἱστορικὲς συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν ὅταν καλούμασταν νὰ πάρουμε τὴ δεδομένη ἀπόφαση. Σήμερα ποὺ γίνεται ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκτίμηση ἀλλάξαν οἱ συνθήκες, ἀλλάξαν οἱ παράγοντες, ἀλλάξε ἡ κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε ὅταν ἀρχίζει ὁ ἐνοπλιὸς ἀγώνας. Ἡ πολιτικὴ ὠριμότητα ἐνὸς κόμματος φαίνεται ἀπὸ τὴν ἱκανότητά του νὰ πάρει τὴ σωστὴ ἀπόφαση τὴν ἱστορικὴ στιγμή ποὺ καλεῖται νὰ τὴν πάρει.

Γιὰ νὰ δοῦμε ἂν ἦταν σωστὴ ἡ θέση ποὺ ἔπερνε τὸ Κόμμα ἐναντι τῆς ἐνοπλης ἐξέγερσης κατὰ τὲς ἀρχές τοῦ 1955, πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τούτῃ τὴ θέση μέσα στὰ πλαίσια τῶν συνθηκῶν ποὺ ἐπικρατοῦσαν ἐκείνη τὴν περίοδο κι' ὄχι μέσα στὰ πλαίσια τῶν συνθηκῶν ποὺ ἐπικρατοῦν σήμερα. Πόσοι καὶ πόσοι νέοι παράγοντες, ντόπιοι καὶ διεθνεῖς, δὲν ἔχουν δημιουργηθεῖ μέσα στὴν περίοδο ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὸ 1955 ὡς τὰ σήμερα. Ἄν μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παράγοντες

ἔθεσαν ὀρισμένα ἐμπόδια στὴ φυσικὴ ὑπόθεσης, παράγοντες ποὺ θάταν ἀπὸ τὸ 1955, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀπὸ 1955 γιὰ ἐνοπλὴ ἐξέγερση ἦταν λανθασμένη γιὰ παράδειγμα, ὅτι μέσα σὲ τούτῃ τὴ μιὰ παγκόσμια σύρραξη ποὺ δὲν μποροῦμε κι' ἡ ὁποία θὰ εἶχε τὴ μιὰ ἢ τὴ ἄλλου ἐξέλιξη τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, δὲν ἔπρεπε νὰ μελετήσουμε σήμερα τὴν πρόθεσιν ἢ τὴν σύρραξιν αὐτὴ ἔδειχνε κατὰ τὴν κρίσιν καὶ νὰ κρίνουμε σήμερα, ἐκ τῶν ἢ μὴ τῆς ἀπόφασης ποὺ πήραμε τὴν καλούμασταν ν' ἀποφασίσουμε, ἔχοντες τὲς νέες συνθήκες (ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἐκείνη τὴν περίοδο) μιὰ τέτοια σύρραξη. Ἐπιπλέον ἡ κριτικὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ καὶ ὁ λαὸς τῆς ἀριθμητικὰ μικρῆς Κύπρου ἐπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὲς σχέσεις τῶν ἑλλήνων καὶ τῶν ἀγγέλων. Πολλοὶ νέοι παράγοντες δημιουργήθηκαν στὸ χρόνο ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὸν ἀγώνα, παράγοντες ποὺ ὁ Κυπριὸς μποροῦσε νὰ ἐλέγξει ἢ νὰ ἐπηρεάσει. Ἄν ποῦμε, ἄσχετοι μὲ τούτῃ τὸν ἴδιον τὸν λαόν. Ἄν, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἔπαιξαν ρόλο ὥστε τὸ Κυπριακὸ νὰ βρεθῆται ὡς ἀποτελεῖ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων ἡγεσία ὁ Κυπριακὸς λαὸς νὰ πάρει τὰ ἐκ τῶν ὑστέρων ἡγεσιῶν κατακτητὴ του.

Τὸ νὰ περιμένουμε νὰ δοῦμε ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ἀπόφασίν μας, ὅπως ἔπραξε τὸ ΑΚΕΛ, μετατρέπει τὸ κόμμα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴν τάξιν, σὲ κόμμα οὐραγῶν, ἀνίκανο νὰ ἐμπνεύσει καὶ νὰ καθοδηγήσῃ κατὰ τὴν κατάλληλην στιγμήν.

Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ ἕνα σκέλος τῆς ἀπόφασίν μας, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὰ ἀπὸ τὸν ἀγώνα στὸν ὅποιο δὲν συμμετείχε ἡ ἐργατικὴ τάξις. Τὸ ἄλλο σκέλος, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ εἶχε ἕνας τέτοιος συλλογισμὸς ἐνεργὰ κι' ἀποφασιστικὰ ἢ

ήθεσαν όρισμένα έμπόδια στη φυσική εξέλιξη τής Κυπριακής υπόθεσης, παράγοντες που θάταν άδύνατο νά προβλέψουμε τό 1955, αυτό δέν σημαίνει ότι ή απόφαση που λήφτηκε τό 1955 για ένοπλη εξέγερση ήταν λαυθασμένη. "Αν υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι μέσα σέ τούτη τήν περίοδο μεσολαβούσε μια παγκόσμια σύρραξη που δέν μπορούσαμε νά προβλέψουμε κι' ή όποία θα είχε τή μια ή τήν άλλη επίδραση στην εξέλιξη του Κυπριακού ζητήματος, δέν θάταν κατά τή γνώμη μας όρθό νά μελετήσουμε σήμερα τήν απόφαση που πήραμε προτού ή σύρραξη αυτή έδειχνε καν σημεία τής εμφάνισης της και νά κρίνουμε σήμερα, έκ τών ύστέρων, τήν όρθότητα ή μή τής απόφασης που πήραμε τήν Ιστορική στιγμή που καλούμασταν ν' αποφασίσουμε, έχοντας σήμερα ύπ' όψη μας τές νέες συνθήκες (που δέν υπήρχαν τότε) που δημιούργησε μια τέτοια σύρραξη. "Αλλωστε ή Κύπρος είναι μικρό νησί κι' ό λαός της άριθμητικά μικρός. "Όμως, είναι ένα νησί που έπαιξε σημαντικό ρόλο στές σχέσεις τών κρατών και στές διενέξεις μεταξύ τους. Πολλοί νέοι παράγοντες, παράγοντες διεθνείς, δημιουργήθηκαν στο χρόνο που μεσολάβησε από τήν έναρξη του άγώνα, παράγοντες που ό Κυπριακός λαός καθόλου δέν μπορούσε νά έλέγξει ή νά έπηρεάσει. Παράγοντες, μπορούμε νά πούμε, άσχετοι μέ τούτο τόν ίδιο τόν άγώνα του Κυπριακού λαού. "Αν, λοιπόν, αυτοί οι παράγοντες έπαξαν άποφασιστικό ρόλο ώστε τό Κυπριακό νά βρει τή λύση που βρήκε, αυτό δέν άποτελεί τήν έκ τών ύστέρων άπόδειξη ότι ήταν λάθος ό Κυπριακός λαός νά πάρει τά όπλα και νά πολεμήσει τόν Ιμπεριαλιστή κατακτητή του.

Τό νά περιμένουμε νά δοϋμε έκ τών ύστέρων τήν όρθότητα τών άποφάσεών μας, όπως κάνει τώρα ή ήγεσία του ΑΚΕΛ, μετατρέπει τό κόμμα από τήν έμπροσθοφυλακή τής εργατικής τάξης, σε κόμμα ούραγών και όππορτουνιστών, κόμμα άνίκανο νά έμπνεύσει και νά καθοδηγήσει τές εργατικές μάζες κατά τήν κατάλληλη στιγμή που άπαιτεί ή Ιστορία.

Αυτό όμως είναι τό ένα σκέλος του ζητήματος. Έξετάζουμε σήμερα, έκ τών ύστέρων, τά άποτελέσματα ενός ένοπλου άγώνα στον όποιο δέν συμμετείχε ή όργανωμένη εργατική τάξη. Τό άλλο σκέλος, είναι ή άγνοια μας για τό άποτέλεσμα που θα είχε ένας τέτοιος άγώνας, αν σ' αυτόν συμμετείχε ενεργά κι' άποφασιστικά ή όργανωμένη εργατική

τάξη της Κύπρου. Άνκαι με κανένα τρόπο δεν είμαστε διατεθειμένοι (για λόγους που θ' αποδείξουμε αργότερα) να δεχτούμε ότι η ένοπλη εξέγερση στην Κύπρο ήταν πρόωρη ή άκαιρη ή ότι τούτο αποδείχτηκε εκ των υστέρων, όμως, κι' αν ακόμα τὸ παραδεχόμασταν για τους σκοπούς τῆς συζήτησης αὐτῆς, ἡ ἀπάντησή μας στους δογματιστές «Μαρξιστές» τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι ἡ ἴδια με τὴν ἀπάντησή που δώσε ὁ Λένιν στὸν Πλεχάνωφ μετὰ τὴν ἀνεπιτυχή εξέγερση τῆς Μόσχας :

«Κανένα ἐπιχείρημα δὲν θὰ μπορούσε νάταν πιὸ μυωπικὸ ἀπὸ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Πλεχάνωφ τὸ ὁποῖο κι' ἀρπάζουν ὅλοι οἱ ὀπισθοπορευμένοι, ὅτι δηλαδή ἡ ἀπεργία ἦταν ἀκαιρὴ καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀρχίσει κι' ὅτι «δὲν ἔπρεπε νὰ πάρουμε τὰ ὅπλα.» Τουναντίον, ἔπρεπε νὰ πάρουμε τὰ ὅπλα πιὸ ἀποφασιστικὰ πιὸ ἐνεργητικὰ καὶ πιὸ ἐπιθετικὰ. Ἐπρεπε νὰ ἐξηγήσουμε στὲς μάζες ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ περιοριστοῦμε σὲ μιὰ εἰρηνικὴ ἀπεργία κι' ὅτι ἕνας ἀτρόμητος καὶ ἀμειλικτος ἔνοπλος ἀγὼνας ἦταν ἀπαραίτητος».

(Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν Τομ. 1 σελ. 456 Ἄγγλ. Εκδ.)

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ξέρει σὲ ποῖο στάδιο θὰ βρισκόταν σήμερα τὸ ζήτημα μας ἂν ἡ οργανωμένη ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα τῆς τάσσονταν ἐνεργὰ καὶ δραστήρια ὑπὲρ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα κι' ἂν ἔρριχναν ὅλες τὲς δυνάμεις τους στὸ πεδίο τῆς μάχης ἐναντία στὸ Βρετανικὸ Ἰμπεριαλισμὸ. Ἄν ὁ ἔνοπλος ἀγὼνας δὲν ἔφερε στὸ λαὸ μας τοὺς καρπούς που ποθοῦσαμε, ἂν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγώνα δὲν ἦταν αὐτὸ, που θὰ μπορούσε νάταν, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ θάπρεπε πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μέμφονται τὸν εἰσαυτὸ τους καὶ νὰ δεχτοῦν πρῶτοι τὴν κύρια εὐθύνη γιατί κράτησαν τὸ οργανωμένο προλεταριάτο μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγὼνα διδάσκοντας τοὺς ἐργάτες νὰ τὸν βλέπουν ὡς ἕνα ἀντιδραστικὸ κίνημα που μόνο ἡ καταφρόνηση, ἡ ὑποψία καὶ τὸ μῖσος τοῦ ταίριαζε.

Κι' ἂν ακόμα ὑποθέσουμε σήμερα ὅτι ὁ Κυπριακὸς ἔνοπλος ἀγὼνας ἦταν πρόωρος ἢ ἔστω καταδικασμένος σὲ ἀποτυχία ἀπὸ τὴ γέννησή του, (ὑπόθεση ὁλότελα ἀντίθετη με τὴν πραγματικότητα ὅπως ἀπόδειξε ἡ τετραετὴς πορεία τοῦ ἀγώνα) καὶ πάλι ἔχουμε ἑτοιμὴ, ἀποστομωτικὴ τὴν ἀπάντη-

σή μας ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Λένιν. Ἄν ἔθnikoαπελευθερωτικὸ κίνημα τῆς Λένιν ἔγραψε :

«Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ γεγονός καὶ κινήματα ξεπετιοῦνται κατὰ κοὺς τόπους καὶ με διαφορετὸν πλατὺ χαρακτήρα καὶ κινήματος. Μόνο με πρόωρα σποραδικὰ κι' ἐπομένως ἀνεκινήματα θὰ μπορέσουν οἱ μάζες καὶ γνώση, νὰ ἐνισχυθοῦν, νὰ ἀρχηγούς τους, τοὺς σοσιαλιστὰς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἑτοιμασθῶν (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 5)

Ἡ γνωστὴ θέση που πήρε τὸ ΑΚΕΛ ἀγὼνα ἀπογύμνωσε κυριολεκτικὰ με τὰς τὸν «ἀληθινὸς ἀρχηγούς τους προλετάρους»!

Δυὸ παράγοντες συνέτειναν κυρίως τὴν ἐπιδίωξή μας νὰ μὴν ἀνταποκριθῶν :

Ὁ διεθνὴς, κι' ὁ Τούρκικος παράγοντες :

(α) Ὁ διεθνὴς παράγοντες :

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Παγκόσμιος Ἰμπεριαλισμὸς τῆς ἡμερικῆς, στριμωγμένος ἀπὸ ἀντιθέσεις ἀπ' τὴ μιά, καὶ τὴν προσπαθεῖ ἑνωμένος στὴν ἀναμέτρησή του μετὰ τὸ ἑσωτερικὸ κίνημα (τόσο στὸ ἑσωτερικὸ ὡς καὶ στὲς σχέσεις του μετὰ τὲς σοσιαλιστικὰ ἀνάγκασε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία νὰ καταλήξουν στὴν ἐπιδίωξή τους :

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, ἑνταγμένη μετὰ τὸ στρατόπεδο τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ ἔχει ἑτοιμάσει :

σή μας απ' τόν ίδιο τόν Λένιν. Αναφερόμενος στο ένοπλο έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα τής Ίρλανδίας τοῦ 1916, ὁ Λένιν ἔγραψε :

«Από τήν ἄλλη μεριά, τὸ γεγονός μόνο ὅτι ἐπαναστατικά κινήματα ξεπετιοῦνται κατά καιρούς σὲ διαφορετικούς τόπους καὶ μὲ διαφορετικό τρόπο, ἀποδεικνύει τὸν πλατὺ χαρακτήρα καὶ τὸ βάθος τοῦ γενικοῦ κινήματος. Μόνο μὲ πρόωρα, μὴ ὀλοκληρωμένα, σποραδικά κι' ἐπομένως ἀνεπιτυχή ἐπαναστατικά κινήματα θὰ μπορέσουν οἱ μάζες ν' ἀποκτήσουν πείρα καὶ γνώση, νὰ ἐνισχυθοῦν, νὰ μάθουν τοὺς ἀληθινούς ἀρχηγούς τους, τοὺς σοσιαλιστὲς προλετάριους καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὴ γενικὴ ἐφοδο...» (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμ. 5. σελ. 306, Ἀγγλ. Ἔκδ.).

Ἡ γνωστὴ θέση ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἐναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγώνα ἀπογύμνωσε κυριολεκτικά μπροστὰ στὴν ἐργατικὴ τάξη τοὺς «ἀληθινούς ἀρχηγούς τους» καὶ «τοὺς σοσιαλιστὲς προλετάριους»!

* *

Δυὸ παράγοντες συνέτειναν κυρίως ὥστε ἡ σημερινὴ λύση τοῦ ζητήματος μας νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὲς ἀρχικὲς μας ἐπιδιώξεις :

Ἄ) διεθνῆς, κι' ὁ Τούρκικος παράγων.

(α) Ὁ διεθνῆς παράγων

Εἶναι φανερό ὅτι ὁ Παγκόσμιος Ἰμπεριαλισμὸς μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἀμερικὴ, στριμωγμένος ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς του ἀντιθέσεις ἀπ' τὴ μιά, καὶ τὴν προσπάθειά του νὰ παρουσιάσει ἑνωμένως στὴν ἀναμέτρησή του μὲ τὸ παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ κίνημα (τόσο στὸ ἐσωτερικὸ του μέτωπο ὅσο καὶ στὲς σχέσεις του μὲ τὲς σοσιαλιστικὲς χῶρες) ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀνάγκασε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία νὰ ρθοῦν σὲ διαπραγματεύσεις καὶ νὰ καταλήξουν στὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης.

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, ἐνταγμένη ἡ ἴδια στὸ ΝΑΤΟ καὶ τὸ στρατόπεδο τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ, ξεκινοῦσε μὲ τὰ ἐξῆς δεδομένα :

(1) Θεωρούσε τὸ Κυπριακὸ κίνημα σὰν κίνημα ἀγροτο-αστικὸ, καὶ πολιτικὰ τοποθετημένο στὴ δεξιά. Πίστευε λοιπόν, πὼς μὲ τὸν μπαμπούλα τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ παρέσυρε μὲ τὸ μέρος τῆς τὴν Κυπριακῆ Πολιτικῆ Ἡγεσία κι' ἔτσι δὲν θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπη μὲ τὴν ἐπίμονη ἀρνηση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ νὰ καταθέσει τὰ ὄπλα καὶ ν' ἀκολουθήσει τὶς προσταγές τῆς.

(2) Γνώριζε ὅτι ἡ ἀριστερὰ παράταξη στὴν Κύπρο, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς θέσης πού πῆρε ἔναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγώνα καὶ τῆς στάσης πού κράτησε στὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια, ἦταν ἐξασθενημένη κι' ἀνίκανη ν' ἀντιτάξει ὅποιαδήποτε ἀποτελεσματικὴ ἀντίσταση στὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀπόφασής τῆς.

(3) Ἡ ἀριστερὰ παράταξη στὴν Ἑλλάδα ἄνκαι σημαντικὰ ἐνισχυμένη ἀπὸ τὸν Κυπριακὸ ἀγώνα (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντι-ἰμπεριαλιστικοῦ χαρακτήρα του) δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιδράσει ἀποφασιστικὰ ἐναντίον τῆς συμφωνίας τῆς Κυβέρνησης χωρὶς τὴν ἀνάλογη ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ ἀριστερὰ ἢ ὅποια ἀποδείχτηκε ὀλότελα ἀνίκανη ν' ἀντιδράσει.

(4) Ἡ Κυπριακὴ πολιτικὴ ἡγεσία, ἐξ αἰτίας τοῦ πολιτικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς, στηρίχτηκε ὀλότελα, στὸ διεθνὲς πεδίο, πάνω στὴν προώθηση τοῦ ζητήματός μας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς Κυπριακῆς ἀριστερᾶς καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ Κυπριακὸ κίνημα παρουσιαζότανε σὰν κίνημα τῆς ἐθνικόφρονος δεξιᾶς Κυπριακῆς παράταξης ἢ Ἑλληνικῆ Κυβέρνηση δὲν στριμώχτηκε ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐγκαταλείψει τὰ ἀσφυκτικὰ στενὰ πλαίσια τῶν «φίλων καὶ συμμάχων τοῦ ΝΑΤΟ» καὶ νὰ ἀναλάβει τὸν ἀντι-ἰμπεριαλιστικὸ ρόλο πού ἡ προώθηση τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος ἀπαιτοῦσε, ἀψηφώντας τὴν πίεση πού ἐξασκοῦσε ἀπάνω τῆς ἢ «μεγάλῃ φίλῃ καὶ σύμμαχῳ» Ἀμερικῇ.

Θάταν ἀστεῖο ν' ἀνέμενε κανεὶς ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, πού ἐκπροσωπεῖ σήμερα τὰ συμφέροντα τῶν ἀσποτισφικᾶδων τῆς Ἑλλάδας, νὰ ἐπρόδιδε τοῦτα τὰ συμφέροντα

χάριν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἐφ' ὅσο πίεση δὲν ἐξασκεῖτο ἀπάνω τῆς πρὸς

Ἄπὸ τὰ πιὸ πάνω βγαίνει μόνον ποιά ἐπιρροή θάχε ἢ συμμετοχὴ τῆς ἐνοπλοῦ ἀγώνα καὶ ποιὸ ἀποτελεῖ σήμερα μιὰ τέτοια συμμετοχὴ τῆς. Σοῦμε τὸ ἐξῆς :

Ὁ ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ ἐνοπλοῦ ἀγώνα ὁ λαὸς ὀλόκληρου τοῦ λαοῦ χωρὶς νὰ ξεχωρίζῃ ἔχει βρεῖ μιὰ τόσο ἐνθουσιώδη ἀνταπόκριση, στριμωγμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀνάγκη τὸ ρόλο τοῦ μεσολαβητοῦ γιὰ τὴν ἡμετέραν. Δὲν μποροῦμε ν' ἀμφισβητήσωμε μὴ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ μιὰ πιὸ ἀποφασιστικὴ θέση ἔναντι τοῦ σημείου πού ἀρχισε νὰ ἀνησυχεῖ σὲ τὴν Κυβέρνηση καὶ τὴν Ἑλληνικὴ μπουρκατζή ἀγώνας. Ἄν ὁ ἐνοπλὸς ἀγώνας στήν Κύπρο ἔχει τὸν χαρακτήρα, μὲ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῆς ἀριστερᾶς, ἀσφαλῶς ἢ πίεση πού ἔχει ἡ Ἑλλάδα θάταν ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ ἀριστερᾶς πιὸ ἀποφασιστικὸς.

(β) Ὁ Τούρκικος Π

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς ἐκμεταλλεύτηκε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸν «διαίρει καὶ βασίλευε». Ἡ ἀντιπροσωπεύει κάτι λιγώτερο ἀπὸ τὸν Κυπριακὸν λαὸν σ' ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸν στοιχείον, τυφλώθηκε ἀπὸ τὴν ἐνεφύτευσαν οἱ πράκτορες τῆς Τουρκίας καὶ τὴν Κύπρο. Γιὰ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία ὑποστήριξε τὴν

χάριν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἐφ' ὅσο μάλιστα καμιά σοβαρή πίεση δὲν ἐξασκεῖτο ἀπάνω τῆς πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση.

Ἀπὸ τὰ πιὸ πάνω βγαίνει μόνο του τὸ συμπέρασμα, ποιά ἐπιρροή θάχε ἡ συμμετοχὴ τῆς Κυπριακῆς ἀριστερᾶς στὸν ἔνοπλο ἀγῶνα καὶ ποιὸ ἀποτέλεσμα θὰ μπορούσε νάχε σήμερα μιὰ τέτοια συμμετοχὴ τῆς. Φτάνει μόνο νὰ προσθέσουμε τὸ ἐξῆς :

Ὁ ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ (κι' ἕναν τέτοιο περίλαμπρον ἀγῶνα ὁ λαὸς τὸν βλέπει σὰν ἀγῶνα ὀλόκληρου τοῦ λαοῦ χωρὶς νὰ ξεχωρίζει δεξιούς κι' ἀριστερούς) ἔχει βρεῖ μιὰ τόσο ἐνθουσιώδη ἀνταπόκριση μέσα σ' ὀλόκληρο τὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδας, ὥστε ν' ἀναγκαστεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, στριμωγμένη ἀπὸ τὴ μεγάλη λαϊκὴ πίεση, νὰ ἀναλάβει τὸ ρόλο τοῦ μεσολαβητοῦ γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ ζητήματός μας. Δὲν μπορούμε ν' ἀμφισβητήσουμε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ στρίμωξε τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ πάρει μιὰ πιὸ ἀποφασιστικὴ θέση ἐναντι τοῦ ζητήματός μας (σὲ σημεῖο ποὺ ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ σοβαρὰ αὐτὴ τούτῃ τὴν Κυβέρνηση καὶ τὴν Ἑλληνικὴ μπουρζουαζία) ἦταν ὁ ἔνοπλος ἀγῶνας. Ἄν ὁ ἔνοπλος ἀγῶνας στὴν Κύπρο εἶχε πιὸ καθολικὸ χαρακτήρα, μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς ὀργανωμένης ἀριστερᾶς, ἀσφαλῶς ἡ πίεση ποὺ θάχε ἡ κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδας θάταν ἀκόμα μεγαλύτερη κι' ὁ ρόλος τῆς Ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς πιὸ ἀποφασιστικὸς.

(β) Ὁ Τούρκικος Παράγων

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Βρετανικὸς ἱμπεριαλισμὸς ἐκμεταλλεύτηκε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ προωθήσει τὸ γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς ἀποικιακοὺς καὶ ὑπόδουλους λαοὺς παιγνίδι τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε». Ἡ Τούρκικη κοινότητα ποὺ ἀντιπροσωπεύει κάτι λιγώτερο ἀπὸ εἴκοσι τὰ ἑκατὸ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ σ' ἀντίθεση μὲ τὰ ὀγδόντα τὰ ἑκατὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τυφλώθηκε ἀπὸ τὸν Ἐθνικο-Σωβινισμό ποὺ τῆς ἐνεφύτευσαν οἱ πράκτορες τῶν ἱμπεριαλιστῶν, οἱ Τούρκοι τσιφλικάδες κι' ἡ Τούρκικη μπουρζουαζία στὴν Τουρκία καὶ τὴν Κύπρο. Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ Τούρκικη πολιτικὴ ἡγεσία ὑποστήριζε τὴ συνέχιση τῆς Βρετανικῆς

ἀποικιακῆς κυριαρχίας στὴ γνωστὴ δικτατορικὴ τῆς μορφῆς χωρὶς καμιὰ δημοκρατικὴ ἀλλαγὴ καὶ χωρὶς τὴν Ἰδρυση καθενὸς δημοκρατικοῦ ὄργανισμοῦ. Ἐκμεταλλεόμενοι τὴν πολιτικὴ ἀνωριμότητα τῆς Τούρκικης μειονότητας, οἱ ἱμπεριαλιστὲς κι' οἱ ντόπιοι πράκτορες τοὺς προσπάθησαν νὰ κλείσουν τὰ μάτια τῆς Κυπριακῆς Τούρκικης ἐργατιᾶς καὶ ἀγροτιᾶς καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὴν πολιτικὴ τους καταστροφή.

Ἀσφαλῶς ἡ ἀπουσία τῆς Ἑλληνικῆς ὀργανωμένης ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ πολιτικοῦ κόμματός της (τοῦ μόνου κόμματος ποῦ δὲν ὑποστηρίζει τὸν ἐθνικὸ διαχωρισμὸ καὶ τὴν ἐθνικὴ διάκριση, τοῦ μόνου κόμματος ποῦ στοὺς κόλπους του μποροῦσε νὰ δεχτεῖ κι' Ἕλληνες καὶ Τούρκους χωρὶς διάκριση φυλῆς ἢ θρησκείματος) ἀπὸ τὸν ἐνοπλο ἀγῶνα, ἄφησε τὴν Τούρκικη ἐργατικὴ τάξη ἐρμαιοστὰ δημοκοπικὰ προστάγματα τῶν Τούρκων ἡγετῶν. Ποιὸς θὰ ἐξηγοῦσε στοὺς Τούρκους ἐργάτες τὴν κοινωνικὴ σημασία τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγῶνα; Ποιὸς θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε τὴ σημασία ποῦ εἶχε γιὰ τοὺς ἐργάτες τῆς Κύπρου ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ φυλὴ τους, ὁ ἀγῶνας ἐνὸς λαοῦ (Ἑλληνικοῦ καὶ Τουρκικοῦ) ποῦ στέναζε κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀποικιακὸ, Βρετανικὸ ζυγὸ; Ποιὸς θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε ὅτι οἱ Τούρκοι ἐργάτες κι' ἀγρότες δὲν εἶχαν τίποτε νὰ χάσουν μὲ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες τους; Ποιὸς θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε ὅτι κι' αὐτοὶ μαζὺ μὲ τὴν Ἑλληνικὴ ἐργατιὰ στέναζαν κάτω ἀπὸ τὶς διπλὲς ἀλυσίδες, τὶς ἀλυσίδες τῆς ντόπιας ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς ἱμπεριαλιστικῆς καταπίεσης; Ποιὸς, τέλος, θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε τὴ σημασία ποῦχε ἡ ἀντιϊμπεριαλιστικὴ ἐξέγερση στὴν Κύπρο γιὰ τὸ Παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τοῦ ὁποῖου οἱ Κύπριοι ἐργάτες - Ἕλληνες καὶ Τούρκοι μαζὶ - ἀποτελοῦν ἓνα ἀναπόσπαστο μόριο;

Ἀσφαλῶς μόνον ἓνα κόμμα Μαρξιστικὸ, κομμουνιστικὸ, θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλάβει ὑπεύθυνα καὶ μὲ ἐπιτυχία, τὸ δύσκολο τοῦτο ἔργο. Ὅμως, μὲ ποιὸ τρόπο καὶ μὲ ποιά προοπτικὴ ἐπιτυχίας θὰ μποροῦσαν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες νὰ πείσουν τοὺς Τούρκους συντρόφους τους νὰ ὑποστηρίξουν ἓνα ἀγῶνα στὸν ὁποῖο οἱ ἴδιοι ἀρνοῦνταν νὰ συμμετάσχουν; Ἀσφαλῶς οὔτε ὁ τρόπος, οὔτε ἡ προοπτικὴ ἐπιτυχίας θὰ ὑπῆρχαν.

Ὅμως, τὸ ΑΚΕΛ ἦταν τὸ μόνον ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλάβει ὑπεύθυνα καὶ μὲ ἐπιτυχία, τὸ δύσκολο τοῦτο ἔργο. Ὅμως, μὲ ποιὸ τρόπο καὶ μὲ ποιά προοπτικὴ ἐπιτυχίας θὰ μποροῦσαν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες νὰ πείσουν τοὺς Τούρκους συντρόφους τους νὰ ὑποστηρίξουν ἓνα ἀγῶνα στὸν ὁποῖο οἱ ἴδιοι ἀρνοῦνταν νὰ συμμετάσχουν; Ἀσφαλῶς οὔτε ὁ τρόπος, οὔτε ἡ προοπτικὴ ἐπιτυχίας θὰ ὑπῆρχαν.

Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν σταματοῦσε ἐκεῖ. Ὅπως δὲν σταματοῦσε ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ, οὕτως οὐδὲν σταματοῦσε ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ ζυγοῦ. Ὅπως δὲν σταματοῦσε ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ, οὕτως οὐδὲν σταματοῦσε ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ ζυγοῦ. Ὅπως δὲν σταματοῦσε ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ, οὕτως οὐδὲν σταματοῦσε ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ ζυγοῦ.

Ἡ ἀπάντησή μας σὲ τοῦτο τὸ ζήτημα ἔχει ἄρα τὸ ἀκόλουθο: Ὅπως δὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης, οὕτως οὐδὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης.

Τὸ τεχνικὸ δημιούργημα τῆς ἀποτίναξης τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης. Ὅπως δὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης, οὕτως οὐδὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης. Ὅπως δὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης, οὕτως οὐδὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς ἀποτίναξης.

Όμως, τὸ ΑΚΕΛ ἦταν τὸ μόνο κόμμα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ ριζώσει στὴν Τούρκικη ἐργατιά καὶ νὰ τὴν καθοδηγήσει, νὰ τῆς ὑποδείξει τὸν ὀρθὸ δρόμο τῆς νὰ τὴν ὀργανώσει καὶ νὰ τὴν ἐμπνεύσει ὥστε νὰ ἀντιτάξει ἀποφασιστικὴ ἀντίσταση στὰ σωβινιστικὰ προστάγματα τῆς ἡγεσίας τῆς. Ἦταν τὸ μόνο κόμμα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ ξεπεράσει τὰ στενὰ ἐθνικιστικά πλαίσια τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀγώνα καὶ νὰ ἀπλώσει τοὺς πλοκάμους του ἀνάμεσα στοὺς Τούρκους ἐργάτες κι' ἀγρότες ποῦ ἀποτελοῦν τὴ ραχοκοκαλιά τῆς Τούρκικης μειονότητας.

Τὸ ζήτημα ὁμως δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Θᾶταν ἀστεῖο νὰ δεχόμεσταν σὰν ὀρθὸ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐνοποίηση καὶ ὀργάνωση τοῦ Τούρκικου στοιχείου σὲ σημείο ὥστε, ἡ Τούρκικη μειονότητα νὰ ἐπιτύχει τὰ ἀνισα κέρδη (σὲ σύγκριση μὲ τὰ κέρδη τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου) ποῦ πέτυχε μὲ τὴ συμφωνία τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἀπάντησή μας σὲ τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα εἶναι τούτη :

Χωρὶς τὸν ἔνοπλο ἀγώνα ἡ Βρετανικὴ ἀποικιοκρατία δὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημείο ποῦ πιέστηκε κι' ἔτσι δὲν θὰ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση τῆς Τούρκικης ἀντίδρασης γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς κυριαρχίας τῆς. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινό. Ἄλλ' ἐξ' ἴσου ἀληθινὸ εἶναι ὅτι χωρὶς τὴν πίεση, χωρὶς τὴ δράση ὁ Βρετανικὸς ἱμπεριαλισμὸς οὐδέποτε θὰ τὸ κουνοῦσε ἀπὸ τὸν τόπο μας. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ δράση φέρνει πάντα τὴν ἀντίδραση.

Τὸ τεχνικὸ δημιούργημα τοῦ «Τούρκικου παράγοντα» ἀπὸ μέρος τοῦ Βρετανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ δὲν ἦταν παρά μιὰ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἀντίδρασης ποῦ κάθε Μαρξιστὴς ὄφειλε νὰ προβλέψει. Εἶχαμε λοιπὸν νὰ ἐκλέξουμε : Αἰώνια ὑποδούλωση κάτω ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ ἢ ἐξάσκηση ἀποφασιστικῆς πίεσης ἐναντία στὸν κυρίαρχο γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ὑποδούλωσης. Ἄν διαλέγαμε τὸ πρῶτο, ἀσφαλῶς δὲν θάχαμε τὸν «Τούρκικο παράγοντα» γιὰτὶ δὲν θὰ ὠρίμαζαν οἱ συνθῆκες γιὰ τὴ δημιουργία του. Ἄν διαλέγαμε τὸ δεύτερο, ὄφειλαμε σὰν Μαρξιστὲς (ποῦ γνωρίζουν τὰ ἱμπεριαλιστικὰ τεχνάσματα), νὰ τὸ προωθήσουμε ἔτοιμοι καὶ ὀπλισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουμε καὶ τὸν «Τούρκικο παράγοντα». Στὴν πρώτη ὁμως περίπτωση θὰ παραμέναμε ὑπόδουλοι στὰ σίγουρα (κι' ἄς μὴν εἶχαμε τὸν «Τούρκικο παράγοντα») ἐνῶ στὴ δεύτερη θ' ἀνοίγαμε μπροστὰ μας τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ ἀπολύτρωση κάνοντας τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴ λευτεριά.

2. ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ

«Απόλυτη Ισότητα δικαιωμάτων για όλα τα έθνη· τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν γι' αὐτοδιάθεση· ἡ συγχώνευση τῶν ἐργατῶν ὄλων τῶν ἐθνῶν - αὐτὸ εἶναι τὸ ἐθνικὸ πρόγραμμα ποῦ ὁ Μαρξισμὸς, ἡ πείρα ὄλου τοῦ κόσμου καὶ ἡ πείρα τῆς Ρωσσίας διδάσκει τοὺς ἐργάτες». Λένιν.

Εἶναι καθολικὰ γνωστὸ ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγῶνας ἐγκαινιάσθηκε τὴν 1η τ' Ἀπρίλη 1955 μὲ κεντρικὸ σύνθημα τὴν αὐτοδιάθεση.

Ἡ θέση ἐπομένως ποῦ καλοῦνταν νὰ πάρουν ἐναντι αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα οἱ κομμουνιστὲς τῆς Κύπρου θάπρεπε κατὰ πρῶτο καὶ κύριο λόγο νὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴν κατ' ἀρχὴν στάση τῶν κομμουνιστῶν ἐναντι τῆς γενικῆς ἀρχῆς γιὰ αὐτοδιάθεση τῶν ἐθνῶν καὶ ἰδιαίτερα ἐναντι τοῦ δικαιώματος τῶν ἀποικιακῶν λαῶν ν' ἀποφασίσουν μόνοι τους τὸ μέλλον τους.

Ποιά, λοιπὸν, εἶναι ἡ θέση ποῦ ἀπ' τὴ γέννησή του τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα, μὲ πρωτεργάτες τοὺς Μαρξ καὶ Ἐνγκελς πῆρε ἐναντι τοῦ αἰτήματος γι' αὐτοδιάθεση;

Ἀπὸ τὸ 1896, τὸ Διεθνὲς Σοσιαλιστικὸ κίνημα ἀναγνώρισε στὸ πρόγραμμά του τὸ δικαίωμα ὄλων τῶν ἔθνῶν γι' αὐτοδιάθεση. Κι' αὐτὸ τόκανε ἀνοικτὰ καὶ καθαρὰ. Τὸ ψήφισμα τοῦ Διεθνοῦς Σοσιαλιστικοῦ Ἐργατικοῦ καὶ Συνδικαλιστικοῦ Συνεδρίου ποῦ γινε στὸ Λονδίνο ἀπὸ τὲς 27 τοῦ Ἰούλη ὡς τὴν 1η τ' Αὐγούστου τοῦ 1896 ἀναφέρει :

10

«Τὸ Συνέδριο δικαίωμα ὄλων τὴν ἀλληλεγγύη σήμερα στενάζει ἐθνικοῦ ἢ ἄλλοι τοὺς ἐργάτες ὄλων τῶν ἐργατῶν ὄλου τῆς χερί μαζί τους καπιταλισμοῦ καὶ Σοσιαλ. - Δημοκ

Τὸ γεγονός ὅτι Αὐτοδιάθεσης καὶ τὸ κόσμου νὰ ἐνωθοῦν καὶ λήψη τοῦ Διεθνοῦς ψήφισμα δείχνει πόσο τὴ στενὴ σχέση ποῦ τικῶν κινήματων καὶ στὸν Καπιταλισμό. ξιστῆς ἔγραψε προτοκίων :-

«Ἄν ἐπρόκειτο προωθήσουμε («Ἐργάτες ὄλων ψέμα.....»

Πόσο πὸ ἀληθι ἐναντιὰ στὸν Παγκόσμιος μετὸν ἐθνικοὺν ποῦ ἀποτελοῦν τὲς Παγκόσμιου Χρηματὶα τὶ ἔγραψε ὁ Λένιν

«Οἱ διαφορὲς λαμβανομένης ἀπόλυτο, ὄλοι (σήμερα σοσια

Καὶ σὲ ἄλλη περίπτ

«Ἡ διαλεκτικ

ΑΘΕΣΗ

για όλα τα έθνη το δικαίωμα
αγχώρευση των εργατών όλων
πρόγραμμα που ο Μαρξισμός,
είρα της Ρωσσίας διδάσκει τους

Ενοπίλος αγώνας έγκαιριάσ-
μέ κεντρικό σύνθημα την

ούνταν να πάρουν έναντι
της Κύπρου θάπρεπε κατά
ηθεί από την κατ' αρχήν
ης γενικής αρχής για αυτο-
ναντι του δικαίωματος των
μόνοι τους το μέλλον τους.

υ άπ' τη γέννησή του το
τες τους Μαρξ και Ένγκελς
τοδιάθεση ;

ιστικό κίνημα αναγνώρισε
λων των Έθνών γι' αυτο-
και καθαρά. Το ψήφισμα
τικού και Συνδικαλιστικού
ο τές 27 του Ιούλη ως την
1 :

«Το Συνέδριο διακηρύττει ότι υποστηρίζει το απόλυτο δικαίωμα όλων των Έθνών γι' αυτοδιάθεση κι' εκφράζει την αλληλεγγύη του στους εργάτες κάθε χώρας που σήμερα στενάζει κάτω από το ζυγό του στρατιωτικού, εθνικού ή άλλου δεσποτισμού. Το Συνέδριο καλεί τους εργάτες όλων αυτών των χωρών να προσχωρήσουν στις γραμμές των ταξικά συνειδητοποιημένων εργατών όλου του κόσμου και ν' αγωνιστούν χέρι με χέρι μαζί τους για την καταπολέμηση του Διεθνούς καπιταλισμού και την έπιτυχία των σκοπών της Σοσιαλ. - Δημοκρατίας».

Το γεγονός ότι η υπεράσπιση του δικαίωματος της Αυτόδιάθεσης και το σάλπισμα προς τους εργάτες όλου του κόσμου να ένωθούν και να αγωνιστούν μαζί για την καταπολέμηση του Διεθνούς καπιταλισμού περιέχονται στο ίδιο ψήφισμα δείχνει πόσο καθαρά οι πρώτοι Μαρξιστές έβλεπαν τη στενή σχέση που υπάρχει μεταξύ των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων και της Παγκόσμιας επανάστασης έναντια στον Καπιταλισμό. Ο Πλεχάνωφ ο πρώτος Ρώσος Μαρξιστής έγραψε προτού περάσει στην παράταξη των Μενσεβίκων :-

«Αν επρόκειτο να το ξεχάσουμε ή να διστάσουμε να το προωθήσουμε (το δικαίωμα γι' αυτοδιάθεση), ή κραγή «Εργάτες όλων των χωρών ένωθήτε» θάταν ένα μεγάλο ψέμα.....»

Πόσο πιο άληθινό είναι τούτο σήμερα που ο αγώνας έναντια στον Παγκόσμιο Ίμπεριαλισμό είναι άμεσα συνδεδεμένος με τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα όλων των Έθνών που αποτελούν τές άποικιακές και ήμιαποικιακές χώρες του Παγκόσμιου Χρηματιστικού Καπιταλισμού.
Νά τι έγραψε ο Λένιν :-

«Οι διάφορες άπαιτήσεις της Δημοκρατίας συμπεριλαμβανομένης της Αυτόδιάθεσης δέν είναι κάτι το απόλυτο, αλλά μόρια του γενικού δημοκρατικού (σήμερα σοσιαλιστικού) Παγκόσμιου κινήματος».

Και σε άλλη περίπτωση :-

«Η διαλεκτική της ιστορίας είναι τέτοια ώστε μικρές

χωρες ανικανες σαν ανεξαρτητες οντοτητες να αντεπεξεληθουν στον αγωνα τους εναντια στον Ιμπεριαλισμο, παιζουν το ρολο τους στο γενικο αναβρασμο σαν μικρα μωρια που υποβοηθουν την πραγματικη δυναμη εναντια στον Ιμπεριαλισμο δηλαδη το σοσιαλιστικο προλεταριατο να κανει την εμφανιση του».
(Λένιν Έκλεκτά Έργα Τόμος 5 σελ. 305, Άγγλ. Έκδ.)

Άν λοιπόν σαν Μαρξιστές θαπρεπε να υποστηρίξουμε κατ' αρχήν το δικαίωμα των εθνών γι' αυτοδιάθεση στη γενική του αφηρημένη έννοια, ή υποχρέωσή μας να υποστηρίξουμε με φανατισμό τούτο το αίτημα στην Κύπρο ήταν χίλιες φορές πιο μεγάλη.

Η Κύπρος είχε καταντήσει το όχηρο για τα επιθετικά σχέδια του Άγγλο-Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή. Η αποκαλούμενη «στρατηγική σπουδαιότητα» της Κύπρου, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ή σπουδαιότητα της στους Ιμπεριαλιστές στην προσπάθειά τους να καταπατήσουν και να εξολοθρεύσουν τες προοδευτικές δυνάμεις που γοργά αναπτύσσονταν στη Μέση Ανατολή. Ήδη ή Κύπρος έχει χρησιμοποιηθεί δυο φορές σαν το όρητήριο των Ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών Δυνάμεων στην επιθετική επιδρομή τους εναντια στην Αίγυπτο και την Ιορδανία. Αεροδρόμια και στρατιωτικές βάσεις έχουν κατασκευαστεί στην Κύπρο με γοργό ρυθμό και με μεγάλα έξοδα. Τα Ιμπεριαλιστικά προπαγανδιστικά όργανα διαρκώς προπαγάνδιζαν τή σπουδαιότητα της Κύπρου σαν στρατιωτικής βάσης σε περίπτωση έχθροπραξιών με τή Σοβιετική Ένωση και τες Λαϊκές Δημοκρατίες. Αναμφίβολα οι Ιμπεριαλιστές χρειάζονταν τήν Κύπρο για τήν προώθηση του Ιμπεριαλιστικού τους σχεδίου. Γι' αυτό, όσο ό αγώνας, για τήν απελευθέρωση της Κύπρου από τον άποικιακό ζυγό φούντωνε, όσο ό αγώνας αυτός έπερνε όξύτερη και πιο άποφασιστική μορφή, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ή στενοχώρια και ενόχληση των Ιμπεριαλιστών που αισθάνονταν τó έδαφος κάτω από τα πόδια τους να καταρρέει. Η μεγάλη σημασία αυτής της πλευράς του αγώνα του Κυπριακού Λαού δεν έπρεπε να ξεχαστεί ούτε για μιά στιγμή. Άν ό αγώνας για τήν αυτοδιάθεση εξετάζονταν μέσα στα όρθά του πλαίσια, δεν μπορούσε παρά να τραβήξει με τó μέρος του όλες τες κοινότητες της Κύπρου,

πόσο δηλαδη τούς Έλλη Άρμενηδες ως επίσης και Μητρόπολης, κι' ολόκλη

Άπό τά πιο πάνω ή γενική κατεύθυνση, ή με τήν όποία ξεκινούσε να βρεί τούς κομμουνιστ πιο φανατικούς συμπαρ

Ένας Μαρξιστής βίωμα μεμονωμένα, έξ το τρυγυρίζουν. Οι και Παγκόσμιου έργατικού της παγκόσμιας σοσια τόσο τή γραμμή όσο διεθνείς συνθήκες που επ αυργούν αυτές οι συνθή πάλη ενάντια στον Ιμ ίσως τόν πιο σπουδαίο, της τους.

Γι' αυτό είναι σωστό του Κυπριακού λαού με μια συνθηκών που επ συντομία μερικά παραδ

(1) Η Κύπρος ήταν λαού. Σ' άλλες άποικ Μάλτα, σε άποικίες της Α και προτεκτοράτα, έβρα και της παλλαϊκής εξίγ

(2) Ό γερμανός Ι στην Άγγλο-Αμερικάνικ Δυτικά Κράτη κι' έδωτ παίησαν τήν Κύπρο σε έργατες ενάντια στην Άράβια. Ό αγώνας στα αυτά τους έδω στ Ιμπεριαλιστικό χαρακτή

άρτητες οντότητες να άντεπε-
υσ ενάντια στον Ίμπεριαλισμό,
στο γενικό αναβρασμό σαν
ηθούν την πραγματική δύναμη
μό δηλαδή το σοσιαλιστικό
την εμφάνισή του».
όμος 5 σελ. 305, 'Αγγλ. "Εκδ.)

ες θάπρεπε να ύποστηρίζουμε
ν εθνών γι' αυτοδιάθεση στη
ή υποχρέωσή μας να ύπο-
υτο το αίτημα στην Κύπρο
η.

σει το όχυρό για τα επιθετικά
πικου Ίμπεριαλισμού στη Μέση
«στρατηγική σπουδαιότητα»
άλλο παρά η σπουδαιότητα της
ροσπάθειά τους να καταπατή-
τες προοδευτικές δυνάμεις που
λέση 'Ανατολή. 'Ηδη η Κύπρος
ς σαν το όρμητήριο των Ίμπε-
νάμεων στην επιθετική επιδρο-
ο και την 'Ιορδανία. 'Αεροδρό-
ζουν κατασκευαστεί στην Κύπρο
άλα έξοδα. Τα Ίμπεριαλιστικά
ρκώς προπαγάνδιζαν τη σπου-
ρατιωτικής βάσης σε περίπτωση
ή 'Ενωση και τες Λαϊκές Δημο-
μπεριαλιστές χρειάζονταν την
'Ίμπεριαλιστικού τους σχεδίου,
την άπελευθέρωση της Κύπρου
όντωνε, όσο ο άγώνας αυτός
ιστική μορφή, τόσο μεγαλύτερη
ένόχληση των Ίμπεριαλιστών
κάτω από τα πόδια τους να
σία αυτής της πλευράς του
δέν έπρεπε να ξεχαστεί ούτε
ας για την αυτοδιάθεση εξετά-
αίση, δέν μπορούσε παρά να
ες τες κοινότητες της Κύπρου,

πόσο δηλαδή τους Έλληνες όσο και τους Τούρκους και τους
'Αρμένηδες ως έπίσης και το προλεταριάτο της Βρετανικής
Μητρόπολης, κι' όλόκληρου του κόσμου.

'Από τα πιο πάνω βγαίνει καθαρά το συμπέρασμα ότι
η γενική κατεύθυνση, ή κατεύθυνση προς την αυτοδιάθεση,
μέ την οποία ξεκινούσε ο Κυπριακός λαός, όχι μόνο έπρεπε
να βρει τους κομμουνιστές άπόλυτα σύμφωνους, αλλά τους
πιο φανατικούς συμπαραστάτες.

'Ενας Μαρξιστής δέν μπορεί να εξετάζει ένα πρό-
βλημα μεμονωμένα, έξω από τες γενικές συνθήκες που
το τριγυρίζουν. Οι κομμουνιστές, σαν οι πρωτοπόροι του
Παγκόσμιου εργατικού κινήματος, σαν η έμπροσθοφυλακή
της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, καθορίζουν
τόσο τη γραμμή όσο και την τακτική τους ανάλογα με τις
διεθνείς συνθήκες που επικρατούν και τις ανάγκες που δημι-
ουργούν αυτές οι συνθήκες. Το τί συμφέρει στην παγκόσμια
πάλη ενάντια στον Ίμπεριαλισμό άποτελεί ένα σπουδαίο,
ίσως τον πιο σπουδαίο, γνώμονα και καθοδηγητή της δρά-
σης τους.

Γι' αυτό είναι σωστό να εξετάσουμε την ενοπλη εξέγερση
του Κυπριακού λαού μέσα στα πλαίσια των γενικών παγκόσ-
μιων συνθηκών που επικρατούσαν τότε. Παραθέτουμε σε
συντομία μερικά παραδείγματα τούτων των συνθηκών :

(1) 'Η Κύπρος ήταν μιá άποικία του Βρετανικού Ίμπερια-
λισμού. Σ' άλλες άποικίες όπως στη Μαλαισία, το 'Αδεν, τη
Μάλτα, σε άποικίες της 'Αφρικής (όπως φάνηκε εκ των ύστέρων)
και προτεκτοράτα, έβραζε το καζάνι του εθνικού συναγερμού
και της παλλαϊκής εξέγερσης ενάντια στον ίδιο κατακτητή.

(2) 'Ο γειτονικός 'Αραβικός κόσμος ξεσηκώθηκε ενάντια
στον 'Αγγλο-'Αμερικάνικο Ίμπεριαλισμό. Τα Ίμπεριαλιστικά
Δυτικά Κράτη κι' Ιδιαίτερα ή Βρετανία και Γαλλία χρησιμο-
ποίησαν την Κύπρο σά βάση τους για τες επιδρομικές τους
ένέργειες ενάντια στον εθνικοαπελευθερωτικό άγώνα των
'Αράβων. 'Ο άγώνας παρενόχλησης των Ίμπεριαλιστών
στά νώτα τους έδω στην Κύπρο έλάμβανε σημαντικό αντι-
Ίμπεριαλιστικό χαρακτήρα.

(3) Ο Άγγλο-Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός αντιμετώπιζε σοβαρή κρίση τόσο από τις εσωτερικές του αντιθέσεις όσο κι' από το στρίμωγμα που του γινόταν από τη Σοβιετική Ένωση και τ' άλλα σοσιαλιστικά κράτη. Κάθε παρενόχληση του αποκτούσε ιδιαίτερη σημασία στο διεθνές σοσιαλιστικό επαναστατικό κίνημα ενάντια στον Παγκόσμιο Ιμπεριαλισμό.

(4) Ο αγώνας του Έλληνικού Κυπριακού λαού συνάντησε τότε θερμή συμπαράσταση απ' όλκληρο το λαό της Ελλάδας, ώστε ν' αναγκαστεί η Έλληνική Κυβέρνηση, να πάρει πιο άποφασιστική θέση έναντι του Κυπριακού αιτήματος γι' αυτοδιάθεση. Η Ελλάδα ως γνωστό ήταν μέλος της Βορειο-Ατλαντικής Συμμαχίας (ΝΑΤΟ) της οποίας κύρια μέλη ήταν η Αμερική κι' η Βρετανία. Οι καυγάδες πουχε η Ελλάδα με την Τουρκία, τη Βρετανία κι' Αμερική άπάνω στο Κυπριακό ζήτημα αναμφίβολα είχαν οξύνει την κρίση μέσα στην Ιμπεριαλιστική συμμαχία. Την εποχή που ο Ιμπεριαλισμός ήθελε να παρουσιαστεί ενωμένος στην ανάμετρήσή του με τον παγκόσμιο Σοσιαλισμό οποιαδήποτε κρίση στους κόλπους του που θα τον διαιρούσε και εξασθενούσε αποτελούσε σπουδαία συμβολή στο παγκόσμιο αντι-Ιμπεριαλιστικό κίνημα και ανάλογη ενίσχυση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου.

(5) Έπειδή το Κυπριακό αίτημα έγινε διεθνές ζήτημα που επανειλημμένα συζητήθηκε σε Διεθνείς Οργανισμούς σαν τον ΟΗΕ και το ΝΑΤΟ, δόθηκε η εύκαιρία στο λαό της Κύπρου, στο λαό της Ελλάδας και στους λαούς όλων των άποικιακών και καταπιεζομένων χωρών να ξεχωρίσουν τους φίλους από τους εχθρούς τους. Είναι γνωστό ότι η Σοβιετική Ένωση κι' οι Λαϊκές Δημοκρατίες έχουν δώσει την αμέριστη υποστήριξή τους στο δίκαιο αίτημα του Κυπριακού λαού ενώ τα καλούμενα «Ελεύθερα Έθνη» της Δύσης (τά οποία και καταπιέζουν άλλους άποικιακούς λαούς) έχουν ταχθεί εναντίον.

(6) Το Ιμπεριαλιστικό παιχνίδι του «Διαιρεί και Βαίλευε» που παίχτηκε με τόση πονηριά σαν αντίδοτο του έθνικο-άπελευθερωτικού κινήματος άποδείχτηκε δίκικοπομαχαίρι για τους Ιμπεριαλιστές που το μηχανεύτηκαν. Η Τουρκία που, για δικούς της λόγους, ανάλαβε έπίσημα την υπεράσπι-

ση των Τούρκων Σοβινιστών π μέλος του ΝΑΤΟ. Έτσι ο καυγάς ζήτημα όλονέν έπαιρνε κι' οξύτερη βραίνει τα όρια που οι Ιμπεριαλιστική κληρη ή συμμαχία με άρχηγό τις παθούσε να βρεί τρόπους να θέσει διεύρυνση της κρίσης ή όποια άφρα πούτα τα θεμέλια της Ιμπεριαλιστική σέ κίνδυνο την άπαραίτητη για τών συμάχων.

Αυτά, σε γενικές γραμμές, ήπα στα όποια έπρεπε να εξεταστεί ο Κό διάθεση κι' ή ένοπλη εξέγερση του είτε κι' ο Λένιν, το αίτημα γι' α το άπόλυτο, αλλά ένα μόριο π κινήματος· κάτι που ένισχύει το κίνημα στην ανάμετρήσή του με τ

Η όρθή Μαρξιστική θέση ένω πκίων κινήμάτων δεν είναι θέση ούδ Το προλεταριάτο υποστηρίζει το έ με τον πιο άποφασιστικό και ένεφ κίνημα είναι άντικειμενικά ΕΠΑΝΑ εξέγερση ενάντια στον Ιμπεριαλισμό ό Ιμπεριαλισμός έχει «τά μεγαλύτα που άποτελεί την πιο σπουδαία προκώνοντας έτσι την προλετα Στάλιν έγραψε :

«Ο Λένιν έχει άπόλυτο δικαίω απελευθερωτικά κινήματα πώ να τα εξετάζουμε όχι από άπο δημοκρατίας, αλλά από την άποτελεσμάτων που έχει ή τ λισμό, δηλαδή όχι σε άποια κλίμακα.»

«Απ' όλα όσα λέχτηκαν πώ θέση των κομμουνιστών της Κύπρ άγώνα γι' αυτοδιάθεση άφρα κι' α' έθνοσωτήρις υποστήριξη πω.

Ιμπεριαλισμός αντιμετώπιζε
στρεβλότητες του αντιθέσει όσο
γινόταν από τη Σοβιετική
κράτη. Κάθε παρενόχληση
στα διεθνή σοσιαλιστικά
όν Παγκόσμιο Ιμπεριαλισμό.

οῦ Κυπριακοῦ λαοῦ συνάντη-
σι ἀπ' ὀλόκληρο τὸ λαὸ τῆς
ἢ Ἑλληνικῆ Κυβέρνηση, νὰ
ναντι τοῦ Κυπριακοῦ αἰτήμα-
άδα ὡς γνωστὸ ἦταν μέλος
αχίας (NATO) τῆς ὁποίας
ἢ Βρετανία. Οἱ καυγάδες ποῦχε
ἢ Βρετανία κι' Ἀμερικὴ ἀπάνω
ἴβουλα εἶχαν δξύνει τὴν κρίση
συμμαχία. Τὴν ἐποχὴ πού ὁ
υσιαστὴ ἑνωμένους στὴν ἀναμέ-
τμιο Σοσιαλισμὸ ὁποιαδήποτε
θὰ τὸν διαιροῦσε καὶ ἐξασθενοῦ-
υμβολὴ στὸ παγκόσμιο ἀντι-
κλογη ἐνίσχυση τοῦ σοσιαλιστι-

ὸ αἶτημα ἔγινε διεθνὲς ζήτημα
ἦκε σὲ Διεθνῆς Ὀργανισμοῦς
δὸθηκε ἡ εὐκαιρία στὸ λαὸ τῆς
δας καὶ στοὺς λαοὺς ὄλων τῶν
ων χωρῶν νὰ ξεχωρίσουν τοὺς
;. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Σοβιετικὴ
ατιές ἔχουν δώσει τὴν ἀμέριστη
ο αἶτημα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ
α "Ἐθνη" τῆς Δύσης (τὰ ὁποία
οικιακοὺς λαοὺς) ἔχουν ταχθεῖ

παιγνίδι τοῦ «Διαίρει καὶ Βαί-
ρη πονηριά σὰν ἀντίδοτο τοῦ
ατος ἀποδείχτηκε δίκικοπομαχαίρι
τὸ μηχανεύτηκαν. Ἡ Τουρκία
ἐνάλαβε ἐπίσημα τὴν υπεράσπι-

ση τῶν Τούρκων Σωβινιστῶν τῆς Κύπρου ἦταν ἐπίσης
μέλος τοῦ NATO. Ἔτσι ὁ καυγάς γύρω ἀπὸ τὸ Κυπριακὸ
ζήτημα ὀλονὲν ἐπαίρνε κι' ὀξύτερη μορφή κι' ἀρχισε νὰ ὑπερ-
βαίνει τὰ ὄρια πού οἱ Ἰμπεριαλιστὲς εἶχαν προβλέψει. Ὀλό-
κληρη ἡ συμμαχία με ἀρχηγὸ τῆς Ἑνωμένους Πολιτεῖες προσ-
παθοῦσε νὰ βρεῖ τρόπους νὰ θέσει τέρμα στὴν περαιτέρω
εἰσέλευση τῆς κρίσης ἢ ὁποία ἀρχισε νὰ ὑποσκάπτει αὐτὰ
τοῦτα τὰ θεμέλια τῆς Ἰμπεριαλιστικῆς συμμαχίας καὶ νὰ θέτει
σὲ κίνδυνο τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τοὺς Ἰμπεριαλιστὲς ἐνότητα
τῶν συμμάχων.

Αὐτὰ, σὲ γενικὲς γραμμὲς, ἦταν τὰ διεθνή πλαίσια μέσα
στὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἐξεταστὴ ὁ Κυπριακὸς ἀγῶνας γι' αὐτο-
διάθεση κι' ἡ ἐνοπλὴ ἐξέγερση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ὅπως
εἶπε κι' ὁ Λένιν, τὸ αἶτημα γι' αὐτοδιάθεση δὲν εἶναι κάτι
τὸ ἀπόλυτο, ἀλλὰ ἓνα μῦριο τοῦ γενικοῦ σοσιαλιστικοῦ
κινήματος· κάτι πού ἐνισχύει τὸ παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ
κίνημα στὴν ἀναμέτρησή του με τὸν Ἰμπεριαλισμὸ.

Ἡ ὀρθὴ Μαρξιστικὴ θέση ἐναντι τῶν ἐθνικοαπελευθερω-
τικῶν κινήματων δὲν εἶναι θέση οὐδετερότητας κι' ἀδιαφορίας.
Τὸ προλεταριάτο ὑποστηρίζει τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα
με τὸν πιὸ ἀποφασιστικὸ καὶ ἐνεργὸ τρόπο διότι ἓνα τέτοιο
κίνημα εἶναι ἀντικειμενικὰ ΕΠΙΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ καὶ ὀδηγεῖ στὴν
ἐξέγερση ἐναντία στὸν Ἰμπεριαλισμὸ στὸν τόπο ἀκριβῶς πού
ὁ Ἰμπεριαλισμὸς ἔχει «τὰ μεγαλύτερα ἀποθέματα, στὸν τόπο
πού ἀποτελεῖ τὴν πιὸ σπουδαία πηγὴ τῆς δυνάμης του»,
προωθώντας ἔτσι τὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση. Ὁ
Στάλιν ἔγραψε :

«Ὁ Λένιν ἔχει ἀπόλυτο δίκιο ὅταν λέει ὅτι τὰ ἐθνικο-
απελευθερωτικὰ κινήματα τῶν ὑπόδουλων λαῶν πρέπει
νὰ τὰ ἐξετάζουμε ὀχι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς τυπικῆς
δημοκρατίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν πραγματικῶν
ἀποτελεσμάτων πού ἔχει ἢ πάλι ἐναντία στὸν Ἰμπερια-
λισμὸ, δηλαδὴ ὀχι σὲ ἀπομόνωση ἀλλὰ σὲ παγκόσμια
κλίμακα.»

Ἄπ' ὀλα ὀσα λέχτηκαν πιὸ πάνω, εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ
θέση τῶν κομμουνιστῶν τῆς Κύπρου ἐναντι τοῦ Κυπριακοῦ
ἀγῶνα γι' αὐτοδιάθεση ὀφείλει νὰ ταν ἡ ὀλόπλευρη, ἐυθερμη
κι' ἐνθουσιώδης ὑποστήριξη του.

3. ΤΑΚΤΙΚΗ

«Η πραγματική ώφέλεια των αγώνων των εργατών δεν βρίσκεται στο άμεσο αποτέλεσμα αλλά στη διαρκή επέκταση της ενότητας των εργατών» - Κομμουνιστικό Μανιφέστο

Είναι γνωστό ότι το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στην Κύπρο δεν ήταν κάτι το καινούργιο. Δεν ήταν κάτι που ξεφύτρωσε ξαφνικά στα τελευταία λίγα χρόνια. Οι Έλληνες της Κύπρου από αιώνες τώρα έμαθαν να σκέφτονται σαν Έλληνες και ο πόθος για τη λευτεριά και την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα χρονολογείται από πολύ παλιά. Ασφαλώς το αίτημα για εθνική απελευθέρωση, το Έλληνικό εθνικό αίτημα, είναι πολύ αρχαιότερο από το προλεταριακό κομμουνιστικό κίνημα.

Η μπουρζουαζία της Κύπρου και η «εθνικόφρων» ηγεσία της Έλληνικής Κυπριακής μπουρζουαζίας βρίσκονταν επί κεφαλής αυτού του κινήματος, με σύμμαχο τους γαιοκτήμονες και μια μεγάλη μερίδα των μεσαίων αγροτών. Όμως, είναι επίσης γνωστό, ότι και το ΑΚΕΛ είχε από πολλού ταχθεί κατ' αρχήν, υπέρ του εθνικοαπελευθερωτικού αιτήματος.

Ο επαναστατικός ένοπλος αγώνας που έγκαιριάστηκε από την Έθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών (ΕΟΚΑ) κατά την πρώτη τ' Απρίλη 1955 είχε τη ρίζα του στις τάξεις των μικροαστών και αγροτών. Η Κυπριακή Ορθόδοξος Εκκλησία ανάλαβε τον ηγετικό της ρόλο (ρόλο

που από παράδοση απέκτησε «εργατών») έναντι αυτού του κινήματος που σαν μία δεξιά οργάνωση σχέση δεν είχε με τον κομμουνιστικό εργατικό κίνημα που ήταν άριστος. Η ΕΟΚΑ από την ίδρυσή της διακρίθηκε και κάλεσε τους κομμουνιστές να παύσουν να συμμετέχουν στην επαναστατική πάλη.

Ήταν φανερό ότι ο ένοπλος αγώνας της τάξης των εργατών αλλά και των αγροτών ήταν ένας αγώνας ενάντια στην εθνική υποδούλωση. Ενώ στην Ελλάδα οι κομμουνιστές έπρεπε να ταξιδεύουν από τη δεξιά που τους κάλεσε να πούν ότι ο αγώνας αυτός δεν είναι αυτός που τον θεωρούσαν σαν ένα άποιο κομμουνιστικό κίνημα, έβλεπε προς τα συμφέροντα του εργατικού σοσιαλιστικού κινήματος.

«Όχι» - απαντά ο ίδιος ο ένοπλος αγώνας του ζητήματος εθνικής απελευθέρωσης. Αν η μπουρζουαζία πιεζόμενου εθνικού αιτήματος στο κυρίαρχο εθνικό κίνημα, σε κάθε περίπτωση φασιστικά απ' αυτό υπέρ. Γιατί είμαστε οι τρεις υπέρ του εθνικού κινήματος. Ο ένοπλος αγώνας του κινήματος εθνικού απελευθέρωσης, και είναι αυτό το κίνημα που διεκδικεί την επαναστατική ρίζα του από την τάξη της μπουρζουαζίας (Στοιχειώδη Έργα του Κ. Μαρξ).

Ο ίδιος επηρέασε άμεσα την Έθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών (ΕΟΚΑ) που ίδρύθηκε στο 1955.

Η ΕΟΚΑ από την ίδρυσή της άρχισε να...

ΣΤΙΚΗ

ργώνων τῶν ἐργατῶν δὲν βρίσκεται
τῆ διαρκῆ ἐπέκταση τῆς ἐνότητος
Μανιφέστο

καπελευθερωτικὸ κίνημα στὴν
οὐργίῳ. Δὲν ἦταν κάτι ποῦ
ἴα λίγα χρόνια. Οἱ Ἕλληνες
εἰμασαν νὰ σκέφτονται σὰν
κευτεριά καὶ τὴν Ἑνωσι τῆς
ολογεῖται ἀπὸ πολὺ παληά.
ἀπελευθέρωση, τὸ Ἑλληνικὸ
ιότερο ἀπὸ τὸ προλεταριακὸ

ῶπρου καὶ τῆ «ἐθνικὸφρων»
τῆς μπουρζουαζίας βρῖσκονταν
ος, μὲ σύμμαχο τοὺς γαιοκτη-
ν μεσαίων ἀγροτῶν. Ὅμως,
ΑΚΕΛ εἶχε ἀπὸ πολλοῦ ταχθεῖ
ευθερωτικοῦ α ἰ τ ῆ μ α τ ο ς.

ἀγῶνας ποῦ ἐγκαινιάστηκε
υπρίων Ἀγωνιστῶν (ΕΟΚΑ)
1955 εἶχε τὴ ρίζα του στὲς
ἀγροτῶν. Ἡ Κυπριακὴ
τὸν ἡγετικὸ τῆς ρόλο (ρόλο

ποῦ ἀπὸ παράδοσι ἀπόκτησε στὴν Κύπρου πρὸ πολλῶν
πρόνων) ἐναντι αὐτοῦ τοῦ κινήματος καὶ ἡ ΕΟΚΑ παρουσιάσ-
θηκε σὰν μιὰ δεξιὰ ὀργάνωση πατριωτῶν ποῦ καμιὰ
σχέση δὲν εἶχε μὲ τὸν κομμουνισμό καὶ τὴν ὀργανωμένη
ἐργατικὴ τάξη ποῦ ἦταν ἀριστερά πολιτικὰ τοποθετημένη.
Ἡ ΕΟΚΑ ἀπὸ τὴν ἰδρυσι τῆς διακήρυξε τὴ δεξιὰ πολιτικὴ τῆς
παποθέτηση καὶ κάλεσε τοὺς κομμουνιστὲς ὅπως ἀπόσχουν
τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα τῆς.

Ἦταν φανερό ὅτι ὁ ἐνοπλος ἀγῶνας δὲν ξεκινούσε ἀπὸ
τῆς τάξης τῶν ἐργατῶν ἀλλὰ τῶν μικροαστῶν καὶ ἀγροτῶν.
Ὅμως ἦταν ἕνας ἀγῶνας ἐναντία στὸν ἱμπεριαλισμό, ἐναντία
στὴν ἐθνικὴ ὑποδούλωση ἐναντία στὴν ἀποικιοκρατία.
Μήπως οἱ κομμουνιστὲς ἔπρεπε νὰ πάρουν τὴν καθοδήγησή
τοὺς ἀπὸ τὴ δεξιὰ ποῦ τοὺς καλοῦσε σὲ ἀποχή, μήπως
ἔπρεπε νὰ ποῦν ὅτι ὁ ἀγῶνας αὐτὸς δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἐφ'
ὅσο δὲν εἶναι αὐτοὶ ποῦ τὸν ξεκινοῦν, μήπως ἔπρεπε νὰ
τὸν θεωρήσουν σὰν ἕνα ἀπομονωμένο ἀγῶνα τῆς μπουρζουα-
ζίας, ξένο πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν καὶ ξένο πρὸς
τὸ ἐργατικὸ σοσιαλιστικὸ κίνημα;

«Ὅχι» - ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ὁ Λένιν - «Ἡ πρακτικὴ λύση
τοῦτου τοῦ ζητήματος ἔχει σημασία γιὰ τὴ μπουρζουα-
ζία. Ἄν ἡ μπουρζουαζία τοῦ κατα-
πιεζόμενου ἔθνους ἀγωνίζεται ἐνάν-
τια στὸ κυρίαρχο ἔθνος, εἴμαστε πάν-
τα, σὲ κάθε περίπτωσι καὶ πιὸ ἀπο-
φασιστικὰ ἀπ' ἀποιοδῆποτε ἄλλο
ὑπὲρ. Γιατί εἴμαστε οἱ πιὸ ἀσπονδοὶ καὶ οἱ πιὸ
συνεπεῖς ἐχθροὶ τῆς καταπίεσις. Ὁ ἀστικὸς ἐθνικισ-
μὸς τοῦ κάθε καταπιεζόμενου ἔθνους ἔχει ἕνα γενικὸ
δημοκρατικὸ περιεχόμενο ποῦ στρέφεται ἐναντία στὴν
καταπίεσι, καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ περιεχόμενο ποῦ ὑποστη-
ρίζουμε ἀνεπιφύλαχτα ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ ξεχωρίζου-
με ἀπὸ τὴν τάση πρὸς τὴν ἐθνικὴ διάκρισι.....»
(Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν, Τόμ. 1, σ. 577, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ὁ Λένιν ἐπιτέθηκε ἀγρία ἐναντία σὲ ὄσους περιγράφαν
τὴν Ἴρλανδικὴ ἐξέγερσι τοῦ 1916 σὰν ἕνα «πούτς»* γιατί
ἐπειὸς ἰσχυρίστηκαν «τὸ Ἴρλανδικὸ ζήτημα ἦταν ἀγροτικὸ

* Γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῆς λέξης «πούτς», κύταξε σελίδα 48

ζήτημα» ενώ η εθνικιστική κίνηση παράμειν «αποκλειστικά μια κίνηση τῆς μικροαστικής μπουρζουαζίας πού παρ' ὄλο τὸ θόρυβο πού δημιουργοῦσε ἐν τούτοις δὲν εἶχε κοινωνικὸ περιεχόμενο». Νὰ πῶς ἀπαντᾷ σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπικριτὲς ὁ ἴδιος ὁ Λένιν :

«Ἄς ἐλπίσουμε πῶς σύμφωνα μὲ τὸ παλιὸ ρητό, «εἶναι κακὸς ὁ ἀνεμὸς πού σὲ κανένα δὲν φυσάει τίποτε τὸ καλὸ», πολλοὶ σύντροφοὶ πού δὲν μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἠθικὴ τους κατάπτωση ὅταν ἀντικρούουν τὴν αὐτοδιάθεση καὶ ὅταν αἰσθάνονται ἀηδία γιὰ τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα τῶν μικρῶν ἐθνῶν θ' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους σὰν μάθουν ὅτι ἡ γνώμη ἐνὸς ἐκπρόσωπου τῆς ἱμπεριαλιστικῆς μπουρζουαζίας καὶ ἐνὸς Σοσιαλδημοκράτη τυγχάνει νὰ συνταυτίζεται. (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 5 σελ. 302 Ἀγγλ. Ἐκδ.)

Σχετικὰ μὲ τὴ στάση τοῦ σοσιαλιστικοῦ προλεταριάτου ἐναντι τῆς ἐπαναστατικῆς μπουρζουαζίας καὶ ἀγροτιᾶς στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα γιὰ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ, ὁ Λένιν ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Ὅποιος ξεχνᾷ ὅτι οἱ κομμουνιστὲς ὑποστηρίζουν κάθε ἐπαναστατικὴ δράση χωρὶς φόβο, χωρὶς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ κρύβουμε τὲς σοσιαλιστικὲς μας πεποιθήσεις δὲν εἶναι Σοσιαλδημοκράτης. Ὅποιος ξεχνᾷ πῶς ἔχει ὑποχρέωση νὰ βρισκται **μ π ρ ο σ τ ἄ ἀ π ὸ κ ἄ θ ε ἄ λ λ ο** στὴν ἐξέυρεση, ὄξυνση καὶ λύση κάθε δημοκρατικοῦ προβλήματος δὲν εἶναι σοσιαλδημοκράτης». (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 2 σελ. 102, Ἀγγλ. Ἐκδ.).

«Θάμασταν πραγματικὰ πολὺ φτωχοὶ ἐπαναστάτες ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἀγῶνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ ἀπελευθέρωση καὶ σοσιαλισμὸ δὲν γνωρίζαμε πῶς νὰ χρησιμοποιήσουμε κάθε λαϊκὸ ξεσήκωμα ἐναντὶα στὴν κάθε καταστροφή πού φέρνει ὁ ἱμπεριαλισμὸς γιὰ νὰ ὀξύνουμε καὶ εὐρύνουμε τὴν κρίση. Ἄν ὁμως ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἐκηρύτταμε κι' ἐπαναλαμβάναμε χίλιες φορές σὲ χίλιες νότες ὅτι εἴμασταν ἐναντίον κάθε εἰδους ἐθνικῆς καταπίεσης ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἀποκαλοῦσαμε

τὴν ἥρωικὴ ἐξέγερση τῶν μερῶν ὀρισμένων τῶν διζώμασταν στὸ βλακῶδες (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα)

Ἡ ἐξέγερση τῆς ἐπανάστασης ἀποκακῆ ὑποδοῦλωσται καὶ ἔπρεπε νὰ προβλέψωμ παραβλέψουμε καὶ νὰ ἐπιθαρρῆ τῆς μικροαστικῆς τάξης καὶ κίνησης τῆς καὶ μέχρι τοῦ ὅλου.

Γράφοντας γιὰ τὰ καθὲς ἱσπανικὲς τῆς Ἀνατολῆς ὁ Ἐκλεκτὰ Ἔργα καὶ τὸ Ἐθνικὸ κα

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἱμπεριαλισμὸν ἕνα μπλόκ σ' ἀγροτιῶν καὶ τῆς ἐπανάστασης ἕνα μπλόκ ἀντι-ιμπεριαλιστικῆς ἀπόλυτης ἀποκλει

Τὸ κομμουνιστικὸν καὶ μπε σὲ ἀνοικτὴ ἐπὶ πύργα τῆς μπουρζουαζίας τῆς μεγάλης μάξης τῆς ζουαζίας στὸν ἀγῶνα (σελ. 215, 218 Ἀγγλ.)

Καὶ ὁ Λένιν στὴ μελέτη τῆς καὶ τὸ Δικαίωμα τῶν Ἐθνῶν ἀπὸ 1914 γράφει :-

«Οἱ σοσιαλιστὲς ὄχι μόνον καὶ ἄλλα ἀπὸ ἀποζημίωση - καὶ ἐπὶ τῆς ἐκπαρση δὲν ἐπὶ ἐναγκαστικῆς τοῦ δικαίου πρὸς τὰ πρὸς τὰ ἔθνη

την παράμειν «ἀποκλειστικά
μπουρζουαζίας που παρ' όλο
και τούτοις δέν είχε κοινωνικό
σ' αὐτούς τούς ἐπικριτῆς ό

μετα με τὸ παλιὸ ρητό,
ὅτι κανένα δέν φυσάει τίποτε
ὅπου δέν μποροῦν ν' ἀντι-
παύωσιν όταν ἀντικρούουν
αὐθιάνονται ἀηδία γιὰ τὰ
ματὰ τῶν μικρῶν ἔθνῶν
ὅταν μάθουν ὅτι ἡ γνώμη
ἐπικρατικῆς μπουρζουαζίας
τυγχάνει νὰ συνταυτίζεται.
5 σελ. 302 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

σοσιαλιστικοῦ προλεταριάτου
μπουρζουαζίας καὶ ἀγροτικῆς
ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν
τὰ ἐξῆς :

ομμουνιστῆς ὑποστηρίζουν
..... χωρὶς φοβὸ, χωρὶς
βουμὲ τῆς σοσιαλιστικῆς μας
αὐτοκρατορίας. Ὅποιοι
νὰ βρισκεται μ π ρ ο σ τ ἄ
ἐξεύρεση, ὄξυνση καὶ λύση
ιατος δέν εἶναι σοσιαλδη-
Ἔργα Τομ. 2 σελ. 102,

ὅλοι φτωχοὶ ἐπαναστάτες
προλεταριάτου γιὰ ἀπελευ-
γνωρίζαμε πῶς νὰ χρησι-
πῶμα ἐναντὶα στὴν κάθε
μπεριαλισμὸς γιὰ νὰ ὀξύ-
ρίση. Ἄν ὁμως ἀπὸ τῆ
εναλλαβάναμε χίλιες φορὲς
ικαντίον κάθε εἰδους ἔθνικῆς
ἄλλη μεριά ἀποκαλοῦσαμε

τὴν ἥρωικὴ ἐξέγερση τῶν πιὸ εὐκίνητων καὶ νοῦσιμων
μερίδων ὀρισμένων τάξεων σάν ἓνα «πούτς» τότε θὰ βυ-
θιάσασταν στὸ βλακῶδες ἐπίπεδο τῶν Καουτσκιστῶν».
(Λένιν, Ἔκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 5 σελ. 305 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ἡ ἐξέγερση τῆς ἐπαναστατικῆς μπουρζουαζίας ἐναντὶα
τῆς ἀποικιακῆς ὑποδούλωση ἦταν ἓνα ἱστορικὸ φαινόμενο
ποῦ ἔπρεπε νὰ προβλέψουμε. Σάν Μαρξιστῆς ἔπρεπε νὰ
προβλέψουμε καὶ νὰ ἐνθαρρύνουμε τὴν ἐπαναστατικὴ δράση
τῆς μικροαστικῆς τάξης καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξουμε ἀπὸ τὴ
πλευρῆς τῆς καὶ μέχρι τοῦ ζετινάγματος τοῦ ἀποικιακοῦ
Συγαῦ.

Γράφοντας γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν κομμουνιστῶν στὲς
ἀποικίες τῆς Ἀνατολῆς ὁ Στάλιν ἔγραψε στὸ βιβλίο του
«Μαρξισμὸς καὶ τὸ Ἔθνικὸ καὶ Ἀποικιακὸ ζήτημα» :-

«Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἱμπεριαλιστικὸ μπλόκ, σχηματίζεται
ἀκόμη ἓνα μπλόκ σ' αὐτῆς τῆς χώρες, τὸ μπλόκ τῶν
ἐργατῶν καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς μικροαστικῆς τάξης,
ἓνα μπλόκ ἀντι-ἱμπεριαλιστικὸ ποῦ ἔχει σάν σκοπὸ του
τὴν ἀπόλυτη ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν ἱμπεριαλισμὸ.

..... Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα μ π ο ρ ε ἰ καὶ π ρ έ π ε ἰ
νὰ μπεῖ σὲ ἀνοιχτὴ συμμαχία μετὰ τὴν ἐπαναστατικὴ
πτέρυγα τῆς μπουρζουαζίας, νὰ ἡγηθεῖ καὶ νὰ ὀδηγήσει
τὶς μεγάλες μάζες τῆς ἀστικῆς καὶ ἀγροτικῆς μπουρ-
ζουαζίας στὸν ἀγῶνα ἐναντὶα στὸν ἱμπεριαλισμὸ». (σελ. 215, 218 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Καὶ ὁ Λένιν στὴ μελέτη του «Ἡ Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση
καὶ τὸ Δικαίωμα τῶν Ἐθνῶν. Ἀὐτοδιάθεση» ποῦ γράφηκε
στὸ 1914 γράφει :-

«Οἱ σοσιαλιστῆς ὄχι μόνον πρέπει ν' ἀπαιτοῦν τὴν ἀνε-
ἄρτων καὶ ἀμεση ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν χωρὶς
ἀποζημίωση - καὶ αὐτὴ ἡ ἀπαιτήση στὴν πολιτικὴ
τῆς ἔκφραση δέν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρά τὴν
ἀναγνώριση τοῦ Δικαιώματος γι' Ἀὐτοδιάθεση - ἀλλὰ
πρέπει νὰ προσφέρουν τὴν ἀποφασιστικὴ ὑποστήριξή
τους; πρὸς τὰ πιὸ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα μέσα στὸ

ἀστοδημοκρατικό κίνημα για ἔθνικὴν ἀπελευθέρωση σ' αὐτὲς τὲς χώρες καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν ἐξέγερσὴ τους - καὶ ἂν χρειαστεῖ καὶ τὸν ἐπαναστατικὸ πόλεμό τους - ἐναντία στὸν ἰμπεριαλισμὸ πού τοὺς καταπιέζει» (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμος 5 σελ. 276 Ἀγγλ. Ἔκδ.).

Καὶ σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο στὴν ἴδια μελέτη γράφει :-

«Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση δὲν εἶναι μιὰ μάχη σ' ἓνα μέτωπο, ἀλλὰ μιὰ ὁλόκληρη ἐποχὴ ἀπὸ ταξικὲς διαμάχες, μιὰ διαρκὴς σειρά ἀπὸ μάχες σ' ὅλα τὰ μέτωπα. Τὸ αἶτημα γιὰ τὴν ἀμεση ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν ὅπως τὸ προωθοῦν ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες σοσιαλδημοκράτες, εἶναι ἐπίσης ἀδύνατο νὰ ἐκπληρωθεῖ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ καπιταλισμοῦ χωρὶς μιὰ σειρά ἐπαναστάσεων. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ Σοσιαλδημοκρατία πρέπει νὰ σταματήσει νὰ διεξάγει ἀμεσο καὶ ἀποφασιστικὸ ἀγῶνα γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ αἰτήματα - ἓνα τέτοιο σταμάτημα θάταν ἀπλῶς πρὸς ὄφελος τῆς μπουρζουαζίας καὶ τῆς ἀντίδρασης. Τουναντίον, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προωθοῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ αἰτήματα, ὄχι μὲ ρεφορμιστικὸ ἀλλὰ μὲ ἐπαναστατικὸ τρόπο, χωρὶς νὰ περιορίζομαστε μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀστικῆς νομιμότητας, ἀλλὰ σπάζοντας τὴν, χωρὶς νὰ περιορίζομαστε στοὺς βουλευτικὸς λόγους καὶ τὲς διαμαρτυρίες τῶν λέξεων ἀλλὰ καθοδηγώντας τὲς μάχες στὴν πραγματικὴ δράση, εὐρύνοντας καὶ ὀξύνοντας τὸν ἀγῶνα γιὰ κάθε εἶδους δημοκρατικὸ αἶτημα, μέχρι τοῦ τελικοῦ ξεσηκώματος τοῦ προλεταριάτου ἐναντία στὴν μπουρζουαζία, δηλαδὴ μέχρι τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης πού θὰ ἐξολοθρεύσει τὴν μπουρζουαζία. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση μπορεῖ νὰ ξεσπάσει ὄχι μόνο σὰν συνέπεια μιᾶς μεγάλης ἀπεργίας, μιᾶς διαδήλωσης στοὺς δρόμους, μιᾶς διαμαρτυρίας πείνας, μιᾶς ἀνταρσίας στὸ στρατό, ἢ μιᾶς ἀποικιακῆς ἐξέγερσης ἀλλὰ καὶ σὰν συνέπεια μιᾶς πολιτικῆς κρίσης, ἢ σὰν ἀποτέλεσμα ἑνὸς Δημοψηφίσματος γιὰ τὴν ἀποχώρηση ἑνὸς καταπιεζόμενου ἔθνους κλπ.....»

(Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμ. 5 σελ. 268-9, Ἀγγλ. Ἔκδ)

Ὅπως κριτικὴ καμιά...
ἐξέγερση πού κατὰ πόσον ἢ ἐν
τῆς ἐπανάστασης δὲν εἶναι μόνον
καὶ κεραιστος. Δὲν εἶναι κωμικὸ
δὲν εἶναι σοσιαλιστικὴ δὲν εἶναι

Ἐν γράμμα του πρὸς τὸν Τσέκ
τῆ) ὁ Ἑγγὲς ἔκαμ τὴν ἐξῆς ἔ
πρὸς νὰ ἀκολουθεῖν οἱ κωμικὸι
Ἐκλεκτὴ Ἀλληλογραφία : γράμμα

«Ἡ τακτικὴ πού ἐπὶ τὸ ἴδι
τὴν πὸ μεγάλη ἐπιτυχία εἶναι
τὸ Κομμουνιστικὸ Μανιφέστ
τῆς ἐξέγερσης πού παρὰ ἂ ἂ
ἐπὶ τὴν ἐπὶ μπουρζουαζικὴ
ἀντιπροσωπεύουν τὸ σωμα
θιότητά του..... Ἐργα
τῶν ἄμεσον σκοπῶν γιὰ τὴν
συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς
τοῦ παρόντος ἀντιπροσωπεύ
ζουν γιὰ τὸ μέλλον αὐτῶν

» Ἐπαρκῆς τίτλου ἀνεργί
ἐξέγερσης πού ἀγῶνα μετα
ὅμως νὰ ἐργαζοῦν ὅτι αὐτὲς ἡ
προπαγανδιστικὴ βήμα
σκοπῶν : τὴν κατὰ τὴν
τὸ προλεταριάτο σὺν μὲ
τῆς κωμικῆς. Ἡ ἴσως
ὅσοις ἀγωνίζονται γιὰ
προσδοκῶν ἢ ὅποια σωματικ
γαστρικὴ τῆς. Δέχονται
κωμικὸς προπαγανδιστικὸ βήμα
Ἔτσι, θεωροῦν κατὰ ἴσους
σὺν ἓνα βήμα μπουρζουαζικὸ
τοῦ δικοῦ τους σκοποῦ,
καὶ ἀλλοῦν. Ἐἴτε ἴσως
καὶ πὸ μπουρζουαζικὴ καὶ, οἱ
τὰ κῆματα δὲ κῆματα, ἡ
ρονη τοῦ προλεταριάτου

για εθνικήν απελευθέρωση
ήδησαν τήν ἐξέγερσίν
αυτήν καί τόν ἐπαναστα-
τικόν - ἐναντία στον ἰμπε-
ριαλισμό (Λένιν, Ἐκλεκτά
ἔργα, ἔκδ. Α').

Ἡ μελέτη γράφει :-

Ἡ μάχη δέν εἶναι μιὰ μάχη σ'
ἐκτετατήν ἐποχὴ ἀπὸ ταξικῆς
ἐπὶ μάχης σ' ὅλα τὰ μέτωπα..
Ἡ ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν
ἢ ἐπαναστάτες σοσιαλδημο-
κρατικοὶ νὰ ἐκπληρωθῆι μέσα στὰ
χωρὶς μιὰ σειρά ἐπαναστά-
σεων ἢ ἡ Σοσιαλδημοκρατία
ἐξάγει ἄμεσο καὶ ἀποφασισ-
τικὰ αἰτήματα - ἕνα τέτοιο
πρὸς ὄφελος τῆς μπουρζουα-
ζουαντίου, αὐτὸ σημαίνει
ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ αἰτήματα,
μὲ ἐπαναστατικὸ τρόπο,
να στὰ πλαίσια τῆς ἀστικῆς
ἐξέλιξης τῆν, χωρὶς νὰ περιορι-
σθῶν λόγους καὶ τὲς διαμαρτυ-
ριάζοντες τὲς μάζες στὴν
ἐξουσία καὶ ὀξύνοντας τὸν
ἐκπαιδευτικὸ αἶτημα, μέχρι τοῦ
προλεταριάτου ἐναντία στὴν
ἐξουσία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπα-
ραγωγῆς τὴν μπουρζουαζία.
Ἡ μάχη μπορεῖ νὰ ξεσπάσει
ἐν ἰσχυρῆ ἀπεργίᾳ, μιᾶς
ἢ μιᾶς διαμαρτυρίας πείνας,
ἢ ἢ μιᾶς ἀποικιακῆς ἐξέγερ-
σεως ἢ μιᾶς πολιτικῆς κρίσης, ἢ
ἐκδήλωσης γιὰ τὴν ἀποχώ-
ρησιν κλπ.....»

Ἐκδ. 268-9, Ἄγγλ. ἔκδ.)

Ὅποιος κηρύττει νομιμότητα μὲ κάθε θυσία, νομιμότητα
ἀνεξαρτήτως τοῦ κατὰ πόσον ἢ ὄχι προωθεῖ τὰ συμφέροντα
τῆς ἐπανάστασης δέν εἶναι μαρξιστὴς ἀλλὰ ὀρτοδοξιστὴς
καὶ κερματιστὴς. Δέν εἶναι κομμουνιστὴς ἀλλὰ δημαγωγός.
Δέν εἶναι σοσιαλιστὴς ἀλλὰ πράκτορας τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Σὲ γράμμα τοῦ πρὸς τὸν Τουράτι (Ἰταλὸ σοσιαλδημοκρά-
τη) ὁ Ἐνγκελς ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀνάλυση τῆς τακτικῆς πού
πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ κομμουνιστὲς (Μάρξ καὶ Ἐνγκελς,
Ἐκλεκτὴ Ἀλληλογραφία : γράμμα 230, Ἄγγλ. ἔκδ.) :-

«Ἡ τακτικὴ πού ἀπὸ τὸ 1848 ἔφερε στοὺς Σοσιαλιστὲς
τὴν πῶς μεγάλη ἐπιτυχία εἶναι ἡ τακτικὴ πού συστήνει
τὸ Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο : «Στὰ διάφορα στάδια
τῆς ἐξέλιξης πού περνᾷ ὁ ἀγώνας τῆς ἐργατικῆς τάξης
ἐναντία στὴν μπουρζουαζία, οἱ Σοσιαλιστὲς πάντα
ἀντιπροσωπεύουν τὰ συμφέροντα τοῦ κινήματος στὴν
ὀλότητά του..... Ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία
τῶν ἄμεσων σκοπῶν, γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν στιγμιαίων
συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀλλὰ στὸ κίνημα
τοῦ παρόντος ἀντιπροσωπεύουν ἐπίσης καὶ φροντί-
ζουν γιὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ κινήματος.....»

»Ἐπομένως πέρνουν ἐνεργὸ μέρος σ' ὅλες τὲς φάσεις τῆς
ἐξέλιξης τοῦ ἀγῶνα μεταξύ τῶν δυὸ τάξεων χωρὶς
ὅμως νὰ ξεχνοῦν ὅτι αὐτὲς οἱ φάσεις δέν εἶναι παρὰ τόσα
προπαρασκευαστικὰ βήματα πρὸς τὸν πρῶτο βασικὸ
σκοπὸ : τὴν κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ
τὸ προλεταριάτο σὰν μέσο πρὸς μιὰ νέα ὀργάνωση
τῆς κοινωνίας. Ἡ θέση τους εἶναι δίπλα σ' ὅλους
ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὸ ἄμεσο ἐπίτευγμα μιᾶς
προόδου ἢ ὁποῖα συμφέρει ταυτόχρονα καὶ στὴν ἐρ-
γατικὴ τάξη. Δέχονται ὅλα αὐτὰ τὰ πολιτικὰ ἢ
κοινωνικὰ προοδευτικὰ βήματα, ἀλλὰ μόνο σὰν ὁ σ ε ἰ ς.
Ἔτσι, θεωροῦν κάθε ἐπαναστατικὸ ἢ προοδευτικὸ κίνημα,
σὰν ἕνα βῆμα μπροστὰ στὴν κατεύθυνση τῆς ἐπίτευξης
τοῦ δικοῦ τους σκοποῦ. Κι' ἔχουν ἰδιαίτερο καθῆκο
νὰ ὀδηγοῦν ἀλλὰ ἐπαναστατικὰ κόμματα διαρκῶς
καὶ πῶς μπροστὰ, καὶ, σὲ περίπτωσι πού ἕνα ἀπ' αὐτὰ
τὰ κόμματα θὰ νικήσει, νὰ περιφρουρήσουν τὰ συμφέ-
ροντα τοῦ προλεταριάτου. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ, ἢ ὁποῖα

οὐδέποτε παραγνωρίζει τὸν τελικὸ σκοπὸ, μᾶς
προφυλάει ἐμᾶς τοὺς Σοσιαλιστὲς ἀπὸ τῆς ἀπογοη-
τεύσεως τῆς ὁποίας τὰ ἄλλα κόμματα ἀναπόφευκτα
δοκιμάζουν.....

» Ἀλλὰ, ἂν τὸ κίνημα εἶναι ἕνα πραγματικὰ ἐθνικὸ
κίνημα, οἱ δικοὶ μας ἄνθρωποι δὲν θὰ παραμείνουν
χωσμένοι καὶ δὲν θὰ χρειάζονται κανένα σύνθημα.....

» Ἄν ὁμως τὰ πράγματα φθάσουν ὡς ἐκεῖ, πρέπει νὰ
ἔχουμε συναίσθησι τοῦ γεγονότος καὶ νὰ τὸ διακηρύ-
ξουμε, ὅτι πέρνουμε μέρος σὰν «ἐν ἀνεξάρτητο
Κόμμα», τὸ ὁποῖο συμμαχεῖ προσωρινὰ μὲ τοὺς
Ρεπουμπλικάνους ἢ τοὺς Ριζοσπάστες ἀλλὰ ἀπὸ μέσα
του παραμένει οὐσιαστικὰ διαφορετικὸ ἀπ' αὐτούς·
ὅτι δὲν ἔχουμε καμιὰ ἀπολύτως ψευδαίσθησι γιὰ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνα σὲ περίπτωσι νίκης· ὅτι αὐτὸ
τὸ ἀποτέλεσμα ὄχι μόνον δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ικανοποιήσῃ
ἀλλὰ θάναί γιὰ μᾶς μονάχα ἕνα καινούργιο στάδιο,
μιά νέα βάση ἐξόρμησις γιὰ νέες κατακτήσεις· ὅτι ἀπὸ
τῆ στιγμὴ τῆς νίκης οἱ δρόμοι μας θὰ χωρίσουν· ὅτι
ἀπ' αὐτῆ τῆ μέρα καὶ μπρός, θὰ σχηματίσουμε μιά νέα
ἀντιπολίτευσι ἔναντι τῆς νέας κυβέρνησις, ὄχι μιά
ἀντιδραστικὴ ἀλλὰ μιά προοδευτικὴ ἀντιπολίτευσι,
τὴν ἀντιπολίτευσι τῆς Ἀκρας Ἀριστερᾶς, ἡ ὁποία
θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς γιὰ νέες κατακτήσεις
πρὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος ποῦ θάχει ἤδη κερδηθεῖ».

Διαβάζοντας τὲς πρὸ πάνω συστάσεις τοῦ Ἐνγκελς σήμερα,
ἐκ τῶν ὑστέρων, τώρα ποῦ μπήκαμε σ' ἕνα νέο στάδιο τῆς
προοδευτικῆς ἐξέλιξις τοῦ Κυπριακοῦ κινήματος, ἀντιλαμβανό-
μαστε καλύτερα τὴ σοφία ποῦ περιέχεται στὰ λόγια του,
ἀντιλαμβανόμεστε καλύτερα, τί θάπρεπε νάχουμε ὑπ' ὄψῃ
μας ὅταν ἀρχίζε ὁ ἀγῶνας, ποιὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας ἔπρεπε
νάχουμε, ποιὲς προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον, καὶ τί θάπρεπε
νὰ θεωρήσουμε σὰν μιά ΝΙΚΗ γιὰ τὸ προλεταριάτο, νίκη
ἔστω προσωρινή, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ξεκινούσαμε σὲ νέες
ἐξορμήσεις γιὰ νέες κατακτήσεις, νίκη, τέλος, ποῦ ἀσφαλῶς
θάταν πολὺ καλύτερη καὶ πρὸ συμφέρουσα στὸ προλεταριά-
το ἀπὸ τὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης ἂν ρίχναμε καὶ μετὶ τῆς
δυνάμεως μας στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάκτησὴ τῆς.

Ἡ μετ' ἐπιτυχίαν τῆς
«Ὁ βίος τῆς ἐποχῆς τῆς Σο-
σιαλιστικῆς (ΚΕΣ) ἰ-
στορίας:

«Ὁ σοσιαλιστικὸς
μαρξισμὸς γιὰ τὴν
πολιτικὴν, μὲ τὸν ἐθνικὸν
καὶ ἑθνοκρατικόν, ἰ-
στορικόν, ἢ τὸ
ὄργανον εἶναι ἀπὸ τὸν

Ἀπογνωρίζουμε
ἐπισημοποιήσῃ, ἢ ὅ-
τι σὰν τὸ ἄρα τῆς
ἐμᾶς τὸ σύνθημα
ἐπισημοποιήσῃ τοῦ
προσέβη παραδί-
πασιν καὶ προσημο-
ποιήσῃ τὸν συμφέρον τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς

Ἡ τακτικὴ, λοιπόν,
ποῦ τὸ πρωτοπόρον κῆ-
ρον καὶ ἔπρεπε νὰ πᾶν
ΕΣΚΑ ἔπρεπε νὰ καθορι-
σθῆ

(1) Ἦταν τὸ κῆ-
ρον πολιτικὴν ποσοφί-
αν μὲ ἐπιστὴν ἐξήγη-
σῆ

(2) Ἐνα τίποτα
γιὰ τὴν Παγκόσμι-
αν ἐπισημοποιήσῃ τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς

(3) Ἐνα τίποτα
ἐπισημοποιήσῃ τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς
ἐπισημοποιήσῃ τῆς

τὸν τελικὸ σκοπὸ, μᾶς
παύσιμους ἀπὸ τῆς ἀπογοη-
τικῆς κόμματος ἀναπόφευκτα

εἰς τὰ πραγματικά ἐθνικὰ
κίνημα δὲν θὰ παραμείνουν
καὶ κανένα σύνθημα.....

ὡς ἐκεῖ, πρέπει νὰ
καὶ νὰ τὸ διακηρύ-
ξω «ὅτι ἀνεξάρτητο
προσωρινὰ μὲ τούς
ἀλλὰ ἀπὸ μέσα
ἀποκαταστήσει αὐτούς»

καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν
ἐπιτυχίαν ὅτι αὐτὸ
καὶ μὴ ἐκμεταλλεῖται
ἐκμεταλλεῖται ὅτι ἀπὸ
καὶ μὴ θὰ χωρῶν· ὅτι
καὶ σχηματίσουμε μὴ νέα
καὶ κυβέρνησις, ὅχι μὴ
καὶ ἀντιπολίτευσις,
καὶ Ἀριστερᾶς, ἢ ὅποια
καὶ γὰρ νέες κατακτήσεις
καὶ θάχει ἤδη κερδηθεῖ».

καὶ τοῦ Ἐνγκελς σήμερα,
καὶ ὅτι ἕνα νέο στάδιο τῆς
κινήματος, ἀντιλαμβάνο-
μεθα στὰ λόγια του,
πρέπει νὰ χυθῶν ὑπὸ ὄψη
ἐπιτυχίας ἐπὶ τῆς
μέλλον, καὶ τί θὰ πρέπει
τὸ προλεταριάτο, νίκη
θὰ ξεκινούσαμε σὲ νέες
καὶ, τέλος, πὺ ἀσφαλῶς
ἐπὶ στὸ προλεταριά-
το ρίχναμε καὶ μετὰ τῆς
ἐπιτυχίας τῆς.

Σε μὴ σημείωσή του στὸ 10ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του :
«Ὁ δὺο τακτικὴς τῆς Σοσιαλ-Δημοκρατίας στὴ Δημοκρατικὴ
Ἐπανάστασις» (1905) (Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. VIII) ὁ Λένιν
γράφει :

«Ὁ σοσιαλιστὴς, πὺ συγχύζει τὸν ἀγῶνα τῶν
μικροαστῶν γιὰ μὴ δλοκληρωμένη δημοκρατικὴ ἐπανάσ-
τασις, μὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ σοσιαλιστι-
κὴ ἐπανάστασις, διατρέχει τὸν κίνδυνον τῆς πολιτικῆς
χρεωκοπίας. Ἡ προειδοποίησις τοῦ Μάρξ σ' αὐτὸ τὸ
ζήτημα εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη.

Ἀναγνωρίζουμε μὲν τὸν ἀστικὸ χαρακτῆρα τῆς
ἐπανάστασις, ἢ ὅποια δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει ἀμ-
εὖς τὰ ὅρια τῆς ἀπλῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασις,
ὅμως τὸ σύνθημά μας «ἡ ἐπαναστατικὴ δημοκρατικὴ
δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ἀγροτιάς»
προωθεῖ παράλληλα πὺ μπροστὰ τούτῃ τὴν ἐπανά-
στασις καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν καλουπιᾶσει στὸ σχῆμα
πὺ συμφέρει περισσότερο στὸ προλεταριάτο - κι'
ἐπομένως προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλεῖται καὶ νὰ χρησιμο-
ποιήσῃ ὅσο μπορεῖ τὴ δημοκρατικὴ τούτῃ ἐπανάστασις
γιὰ τὴν ἐπιτυχέστερη συνέχισις τοῦ ἀγῶνα τοῦ προλε-
ταριάτου γιὰ σοσιαλισμό».

Ἡ τακτικὴ, λοιπόν, πὺ ἐπρεπε ν' ἀκολουθήσει τὸ ΑΚΕΛ
στὸ πρωτοπόρο κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, κι' ἡ θέση
πὺ ἐπρεπε νὰ πάρει ἐναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς
ΕΟΚΑ ἐπρεπε νὰ καθορισθεῖ ἀπὸ τούς πὺ κάτω παράγοντες :

(1) Ἦταν τὸ κίνημα τῆς ΕΟΚΑ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν
πολιτικὴ τοποθέτησις τῆς ἡγεσίας του, οὐσιαστικὰ
μὴ ἐνοπλὴ ἐξέγερσις ἐναντία στὸν ἱμπεριαλισμό :

(2) Ἦταν τέτοιο κίνημα θὰ εἶχε ὠφέλιμες συνέπειες
γιὰ τὴν Παγκόσμια Σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασις ἐναντία
στὸν ἱμπεριαλισμό ;

(3) Ἦταν τέτοιο κίνημα ἦταν στὴν οὐσία του προο-
δευτικὸ ; Ἦταν δηλαδὴ ἕνα κίνημα ἐναντία ἐναντία στὴν
ἐθνικὴ ὑποδούλωσις, ἐναντία στὸ δεσποτισμὸ καὶ τὴν
ἀποικιοκρατία ;

(4) Ένα τέτοιο κίνημα ήταν ένα πραγματικό έθνο-κίνημα ;

(5) Ένα τέτοιο κίνημα είχε την προοπτική να φέρει μια προοδευτική αλλαγή, να ανεβάσει το σοσιαλιστικό επαναστατικό κίνημα πάνω σε νέο, πιο ψηλό, επίπεδο από όπου θα εξορμούσε για νέους αγώνες και νέες κατακτήσεις ;

(6) Ένα τέτοιο κίνημα είχε τη δυνατότητα να φέρει μια, έστω προσωρινή, νίκη ή όποια θ' αποτελούσε ένα καινούργιο στάδιο στην επαναστατική δράση του σοσιαλιστικού προλεταριάτου ;

Ασφαλώς δεν θα διαφωνεί κανείς μαζί μας, ούτε κι αυτή η όπιορτουριστική ηγεσία του ΑΚΕΛ, ότι αν εξετάσουμε τον ένοπλο αγώνα που διεξήγε η ΕΟΚΑ στην Κύπρο από την έναρξή του την 1η τ' Απριλίου 1955 και σ' όλη του τη διάρκεια μέχρι την κατάπαυσή του στο τέλος του Φλεβάρη 1959 ή απάντηση σ' όλα τα πιο πάνω ερωτήματα είναι ένα έμφατικό : ΝΑΙ.

Ώφειλε λοιπόν το ΑΚΕΛ να πάρει αποφασιστικά τη θέση του έναντι της ένοπλης εξέγερσης, να σταθεί μπροστά από κάθε άλλον, να μπει σε σταθερή συμμαχία με τις επαναστατικές δυνάμεις των άλλων τάξεων, να βοηθήσει την εξέγερση τους και τον επαναστατικό τους πόλεμο. Αυτό απαιτούσε το συμφέρον της εργατικής τάξης, κι αυτό απαιτούσε το συμφέρον της Παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Αυτός, τέλος, ήταν ο δρόμος που ώφειλαμε να ακολουθήσουμε, αν είχαμε δώσει έστω και την ελάχιστη προσοχή στα διδάγματα των Μάρξ, Ένγκελς και Λένιν. Μια τέτοια θέση θα συμφωνούσε απόλυτα τόσο με τη γενική μας γραμμή έναντι του αίτηματος γι' αυτοδιάθεση όσο και με την επαναστατική τακτική που καλούμασταν να ακολουθήσουμε σαν το μόνο επαναστατικό κόμμα του Κυπριακού λαού.

Όχι όμως! Πώς μπορούσε το ΑΚΕΛ, το κόμμα της εργατικής τάξης να πάρει τέτοια θέση έναντι ενός αγώνα που ξεκινούσε κάτω από την πολιτική καθοδήγηση ενός «παπά» και τη στρατιωτική αρχηγία ενός γνωστού δεξιό-

Ένα πραγματικό έθνος

την προοπτική να φέρει
εβάρσει το σοσιαλιστικό
νέο, πιά ψηλό, επίπεδο
νέους αγώνες και νέες

τη δυνατότητα να φέρει
όποια θ' αποτελούσε
αναστατική δράση του

μαζί μας, ούτε κι' αυτή
ΕΛ, ότι αν εξετάσουμε
ΟΚΑ στην Κύπρο από
15 και σ' όλη του τη δι-
τό τέλος του Φλεβάρη
νω έρωτήματα είναι ένα

απόφασιστικά τη θέση
α σταθεί μπροστά από
αχία με τες επαναστατι-
βοηθήσει την εξέγερση
όλεμο. Αυτό απαιτούσε
κι' αυτό απαιτούσε το
στικής επανάστασης.
είλαμε ν' ακολουθήσουμε,
τη προσοχή στα διδάγ-
ιν. Μιά τέτοια θέση θα
νική μας γραμμή έναντι
και με την επαναστατική
υθήσουμε σαν το μόνο
λαού.

ΑΚΕΛ, το κόμμα της
έση έναντι ενός αγώνα
ιτική καθοδήγηση ενός
α ενός γνωστού δεξιό-

φρονα; 'Εφ' όσο δεν μάς ήθελαν, πώς μπορούσαμε να
μπούμε στές γραμμές τους και πώς μπορούσαμε να τους
υποστηρίξουμε στον αγώνα τους; 'Εμείς, έλεγαν οι 'Ακελικοί
ηγέτες, δεν παρακαλούμε κανένα. Δεν μάς θέλουν, δεν τους
υποστηρίζουμε. Τους καλούμε σε ένότητα και συνεργασία
άλλ' αυτοί δεν ανταποκρίνονται. 'Επομένως, οι πρώτοι
υπεύθυνοι για τη στάση του ΑΚΕΛ δεν είναι οι 'Ακελικοί
άλλά οι δεξιοί, οι εθνικόφρονες ηγέτες της δεξιάς. 'Αλήθεια
όμως, πολύ παράξενη λογική για ένα Μαρξιστικό κόμμα.
'Από πότε οι κομμουνιστές παίρνουν την καθοδήγησή τους
από τους αντίκομμουνιστές; 'Από πότε περιμένουν τους
επρόσωπους των άλλων τάξεων να τους «καλέσουν» για να
πάρουν μέρος σ' ένα αγώνα; 'Από πότε εξαρτούν τη θέση
τους από το τι θα τους πούν οι δεξιοί; Κι' από πότε οι
κομμουνιστές επικαλούνται τα «λάθη» της δεξιάς για να
δικαιολογήσουν τα δικά τους λάθη; Λάθη άλλωστε πού
αν τα κρίνουμε απ' το φακό της δεξιάς δεν είναι καθόλου λάθη
άλλά αποτελούν ακριβώς τη γραμμή που θάπρεπε να την
περιμέναμε ν' ακολουθήσει. 'Η δεξιά σκέφτεται δεξιά, αντίκομ-
μουνιστικά. Γι' αυτό λέγεται και δεξιά. 'Η άριστερά σκέφτε-
ται άριστερά, μαρξιστικά. 'Αν περιμέναμε τη δεξιά να
σκεφτεί κομμουνιστικά για να συνεργαστούμε μαζί της
(όταν αυτό απαιτεί το συμφέρον της παράταξής μας) τότε
άσφαλώς ούδέποτε θα έρχόταν αυτή ή στιγμή και τα πιο
πάνω λόγια των 'Ενγκελς και Λένιν θ' αποτελούσαν άκαδημαί-
κως άνοησίες.

Παράξενη ή έννοια της πολιτικής «ήθικης» που δίνει το
ΑΚΕΛ. 'Εμείς είμαστε άριστεροί, και σαν άριστεροί δεν
συνεργαζόμαστε με κανένα που δεν θέλει να μάς δεχτεί και να
μάς καλωσορίσει σαν άριστερούς. 'Αν όμως έπρεπε να
δώσουμε μια τέτοια έννοια στην ήθική υπόστασή μας αν
θέλαμε να παρουσιαστούμε οι ούλτρα επαναστάτες που
καμιά συμμαχία δεν κάνουμε με τους αντιπάλους μας, που
κανένα συμβιβασμό δεν κάνουμε στην πορεία του αγώνα μας,
που καμιά σχέση δεν θέλουμε να έχουμε μαζί τους τότε
ποια θέση έχουν οι κομμουνιστές παντού του κόσμου σε
συμμαχίες και μπλόκ με κόμματα ή κινήματα της δεξιάς, σε
μη κομμουνιστικές οργανώσεις, σε αντίκομμουνιστικές συντεχ-
νίες, και σε δεξιά κοινοβούλια;

'Η αντίμαρξιστική, αντίλενινιστική τούτη προσέγγιση

του ζητήματος είναι φανερή στον καθένα. Είναι καθαρή σαν κρύσταλλο σ' όποιον έχει μελετήσει την ιστορία των κομμουνιστικών κομμάτων κι' ιδιαίτερα την ιστορία των Μπολσεβίκων. Φτάνει μόνο να διαβάσουν το κλασικό βιβλίο του Λένιν «Αριστερισμός» για να καταλάβουν το μέγεθος τής πλάνης τους.

Απαντούμε λοιπόν στα διάφορα ερωτήματα που εγείρονται με τη γλώσσα του ίδιου του Λένιν :

Α. Μπορεί και πρέπει ένα Μαρξιστικό κομμουνιστικό κόμμα να κάμνει συμβιβασμούς, έλιγμούς και μανούβρες όταν αυτό απαιτεί το συμφέρον τής επανάστασης ;
Νά οι απαντήσεις του Λένιν :

«Το να διεξάγουμε ένα πόλεμο για την ανατροπή τής διεθνούς μπουρζουαζίας, ένα πόλεμο χίλιες φορές πιο δύσκολο, μακροχρόνιο και πολύπλοκο από τον πιο πεισματώδη πόλεμο μεταξύ κρατών, και να άρνούμαστε εκ των προτέρων να κάνουμε έλιγμούς, να έκμεταλλευτούμε τές αντίθετες συμφερόντων (άγκαι μπορεί να είναι μόνο προσωρινές) μεταξύ των εχθρών μας, το να άρνούμαστε να έκμεταλλευτούμε τές περιστάσεις και να κάμνουμε συμβιβασμούς με πιθανούς συμμάχους (έστω κι' αν οι τέτοιοι σύμμαχοι είναι μόνο προσωρινοί, άσταθείς, ταλαντευόμενοι και υπό όρους) - δέν είναι αυτό γελοίο στο έπακρο ; Δέν είναι το ίδιο σαν, στη δύσκολη προσπάθεια μας ν' άνεβούμε σ' ένα βουνό που μάς είναι άγνωστο, άνεξερεύνητο κι' άδιάβατο, ν' άπορρίψουμε εκ των προτέρων την ιδέα ότι κάποτε μπορεί να άναγκαστούμε να κάνουμε ζιγκ - ζάγκ, να στραφούμε προς τα πίσω, να εγκαταλείψουμε το μονοπάτι που άκολουθήσαμε και να ξεζύρουμε άλλα καλύτερα μονοπάτια ;»

(«Αριστερισμός» σελ. 52)

Και σ' άλλο σημείο :

«Κι' όλα αυτά καθιστούν άναγκαίο-άπόλυτα άναγκαίο-για την έμπροσθοφυλακή του προλεταριάτου, για την ταξικά συνειδητοποιημένη μερίδα του το Κομμουνιστικό

Είναι καθαρή
την Ιστορία των
την Ιστορία των
το κλασικό βιβλίο
το μέγεθος

πρωτόματα που εγείρον-

κομμουνιστικό
και μανουϊβρες
επανάστασης ;

μο για την άνατροπή
να πόλεμο χίλιες φορές
πολύπλοκο από τόν πιο
των, και να άρνούμασ-

Αριστερισμός» σελ. 52)

απόλυτα άναγκαίω-
εργατιάτου, για την
του το Κομμουνιστικό

Κόμμα να καταφεύγει σε μανουϊβρες και συμβιβασμούς
με διάφορες ομάδες εργατών και με διάφορα κόμματα
των εργατών και των μικροϊδιοκτητών. Το όλο
ζήτημα έγκειται στο να γνωρίζουμε πώς
πρέπει να εφαρμόζουμε αυτή την τακτική ώστε να
υψώνουμε κι όχι να χαμηλώνουμε το γενικό
έπίπεδο της προλεταριακής ταξικής συνείδησης,
του επαναστατικού πνεύματος και της ικανότητας
για άγώνες και κατακτήσεις». (Αριστερισμός σελ. 56,57)

Ασφαλώς δεν είναι σε κάθε περίπτωση που το κόμμα
να κάνει συμβιβασμούς. Οι άρχηγοί ενός κόμματος πρέπει
να έχουν την ικανότητα και το κριτήριο να ξεχωρίζουν τές
περιπτώσεις που επιτρέπεται ή επιβάλλεται ο συμβιβασμός
ή άλιγμός από τές περιπτώσεις που είναι άπαράδεκτος κι
επιβλαβής.

«Βέβαια,» έγραφε ο Λένιν, «στην πολιτική, που
κάποτε εγείρονται έξαιρετικά δύσκολα προβλήματα
εθνικών και διεθνών σχέσεων μεταξύ τάξεων και κομ-
μάτων, θα υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που θάνα
πολύ πιο δύσκολες άπ' το άπλο ζήτημα που άφορα
«συμβιβασμούς» σε μία άπεργία, άπ' τόν προδοτικό
συμβιβασμό ενός άπεργασπίαστη ή ενός προδότη άρχη-
γου κ.λ.π. Θάταν παράλογο να κατασκευάσουμε
μια συνταγή ή γενικό κανόνα («Κανένα Συμβιβασμό!»)
για όλες τές περιπτώσεις. Θα πρέπει κανείς να χει
άρεκτο μυαλό για ν' αναλύσει την κατάσταση σε κάθε
ξεχωριστή περίπτωση. Άπροπώ, ή σπουδαιότητα
μιας κομματικής όργάνωσης και των κομματικών άρχη-
γων που έπάξια φέρουν αυτό το όνομα έγκειται άκριβώς
στο γεγονός ότι με μακρόχρονης, ποικίλης και πολύ-
πλευρης προσπάθειες όλων των λογικά σκεπτομένων
άντιπροσώπων της δεδομένης τάξης, ή άναγκαία
πειρα και-χωριστά από κάθε γνώση και κάθε πείρα -
το άναγκαίο πολιτικό ένστικτο για τη γρήγορη
έξεύρεση της όρθης λύσης των περίπλοκων προβλη-
μάτων μπορεί να κερδηθεί». (Αριστερισμός σελ. 50,51.)

Β. Ποιά είναι ή θέση μας έναντι μιας μή κομμουνιστικής
όργάνωσης, στην όποια το συμφέρον της σοσιαλιστικής
επανάστασης άπαιτεί τη συμμετοχή μας έστω κι αντίθετα

πρός τή θέληση αὐτῶν πού τήν κετευθύνουν, καί ποιός εἶναι ὁ ρόλος τῶν κομμουνιστῶν μέσα σέ μιὰ τέτοια ὀργάνωση ;

Χρησιμοποιώντας σάν παράδειγμα τές ἀντιδραστικές συντεχνίες, νά πῶς ἀπαντᾷ ὁ Λένιν :-

«Τό νά φοβόμαστε αὐτή τήν ἀντιδραστικότητα, τό νά τήν ἀποφεύγουμε ἢ νά τήν παρακάμπτουμε, εἶναι ἡ μεγαλύτερη τρέλλα, γιατί αὐτό σημαίνει ὅτι φοβόμαστε ν' ἀναλάβουμε τὸ ρόλο τῆς προλεταριακῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ὁ ὁποῖος σημαίνει ἐκγύμναση, διαφώτιση καί προσηλύτιση τῶν πιά ὀπισθοδρομικῶν στρωμάτων καί μαζῶν τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῆς ἀγροτιάς».
(Ἄριστερισμός σελ. 34)

«Ἄλλά οἱ Γερμανοὶ «ἀριστεροὶ» κομμουνιστὲς εἶναι ἐνοχοὶ αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς βλακείας, ὅταν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδραστικοῦ καί ἀντεπαναστατικοῦ χαρακτήρα τῶν ἀρχηγῶν τῶν συντεχνιῶν, πηδοῦν στό συμπέρασμα ὅτι..... πρέπει νά ἐγκαταλείψουν τές συντεχνίες!! πρέπει νά ἀρνηθοῦν νά ἐργαστοῦν μέσα στές συντεχνίες!! πρέπει νά δημιουργήσουν, νέες, τεχνικῆς μορφῆς ἐργατικὲς ὀργανώσεις!! Αὐτό εἶναι ἓνα ἀσυγχώρητο λάθος ἀνάλογο μὲ τῆ μεγαλύτερη ὑπηρεσία πού οἱ κομμουνιστὲς θὰ μπορούσαν νά προσφέρουν στή μπουρζουαζία».
(Ἄριστερισμός σελ. 35)

Οἱ κομμουνιστὲς πέρνουν θαρραλέα τὴ θέση τους ἐναντί ὁποιοῦδήποτε ὀργανισμοῦ ἢ ὀργάνωσης ἀνάλογο μὲ τὸ ἀν ἢ ὄχι ἢ συμμαχία ἢ ἢ συμμετοχὴ τους θὰ ὑποβοηθήσει τὴ διαφώτιση τῶν μαζῶν καί τὴν προπαγάνδισή τοῦ κομμουνισμοῦ. Πέρνουν τὴ θέση τους χωρὶς νά φοβοῦνται κανένα καί χωρὶς νά ἐξαρτοῦν τὴ δράση τους ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους.

«Γιὰ νά μπορέσουμε νά βοηθήσουμε τές μάζες», γράφει ὁ Λένιν, «καί νά κερδίσουμε τὴ συμπάθεια, τὴν ἐμπιστοσύνη καί τὴν ὑποστήριξη τῶν μαζῶν, εἶναι ἀναγκαῖο νά παραμερίσουμε θαρρετὰ ὅλες τές δυσκολίες καί νά μὴ δειλιάζουμε μπροστὰ σ' ὁποιοσδήποτε δυσκολίες, ἐμπόδια, ὕβρεις καί διωγμούς ἀπὸ μέρος τῶν «ἀρχηγῶν». Κι' εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο νά ἐργαζόμασ-

...και ποιός
...όργανωση ;

...της αντιδραστικές

...αυτοκρατορία, τὸ νὰ
...επιβάλλουμε, εἶναι ἡ
...σημαίνει ὅτι φοβόμαστε
...εμπροσθο-
...μασῶν, διαφώτιση καὶ
...στρωμάτων
...καὶ τῆς ἀγροτιάς». (Ἀριστερισμὸς σελ. 34)

...κομμουνιστὲς εἶναι
...ὅταν, ἐξ αἰτίας τοῦ
...πικροῦ χαρακτῆρα τῶν
...ἡδούν στο συμπέρασμα
...τῆς συντεχνίας!!
...μέσα στὲς συντεχνίες!!
...τεχνικῆς μορφῆς
...καὶ ἕνα ἀσυγχώρητο
...ὑπηρεσία πού οἱ
...προσφέρουν στὴ
...αριστερισμὸς σελ. 35)

...τῆ θέση τους ἐναντι
...ἀνάλογα μὲ τὸ
...πὺς θὰ ὑποβοηθήσει
...ργάνωση τοῦ κομμουν-
...να φοβοῦνται κανένα
...ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους.

...με τὲς μάξες», γράφει
...πράξεις, τὴν ἐμπιστο-
...αξιών, εἶναι ἀναγκαῖο
...ἐξ δυσκολίας καὶ νὰ
...ἡσυχῆποτε δυσκολίες,
...μέρους τῶν «ἀρχη-
...ἔργα ζόμασ-

...τε ὅπουδὴ ποτε βρίσκονται οἱ μάξες.
...Πρέπει νὰ κάνουμε κάθε θυσία, τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια
...να ὑπερπηδηθοῦν, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δράσουμε
...καὶ νὰ κάνουμε συστηματικὴ προπαγάνδα, μὲ ἐπιμονή,
...μὲ πείσμα καὶ μὲ ὑπομονὴ ἀκριβῶς μέσα σὲ τέτοιους
...ὀργανισμούς, σωματεῖα καὶ ὀργανώσεις - ἀκόμα καὶ
...τοὺς πρὸ ἀντιδραστικούς - στοὺς ὁποίους βρίσκει κανεὶς
...προλετάρους καὶ ἡμιπρολετάρους.»
... (Ἀριστερισμὸς σελ. 36)

...Τὸ νὰ παίρουμε θέση ὑπὲρ μιᾶς ὀργανώσεως ἢ ἐνὸς κινή-
...ματος, δὲν σημαίνει, βέβαια, καὶ κατ' ἀνάγκη συμμετοχὴ
...μέσα στὴν ὀργάνωση πού καθοδηγεῖ αὐτὸ τὸ κίνημα.
...ὑπάρχουν περιπτώσεις πού μποροῦμε νὰ ὑποβοηθήσουμε,
...καὶ ὑποστηρίξουμε καὶ νὰ προωθήσουμε ἐνεργᾶ ἕνα κίνημα
...ὅπως νὰ γίνουμε ἢ νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ γίνουμε μέλη μέσα
...στὴ μιά ἢ τὴν ἄλλη ὀργάνωση πού τὸ καθοδηγεῖ. Αὐτὸ
...εἶναι κάτι πού θ' ἀποφασίσουμε ἀνάλογα μὲ τὲς ἱστορικές
...συνθήκες πού ἐπικρατοῦν στὴ συγκεκριμένη στιγμή. Ὁ
...Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς «δὲν εἶναι δόγμα ἀλλὰ ὁδηγὸς πρὸς
...τὴν πράξη». Δὲν ἔχει ἐτοιμὲς ἀπαντήσεις σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα.
...Οἱ συνθήκες, ὅπως τὸ κάθε τί, ἀλλάζουν καὶ μιὰ ἀπόφαση πού
...παρὰ νάταν ὀρθὴ σὲ μιὰ ὀρισμένη ἱστορικὴ στιγμή πιθανὸ
...ἐπὶ ὀλίγον ὀλίγον λαθασμένη σὲ μιὰ ἄλλη. Ὁ Μαρξισμὸς -
...Λενινισμὸς δὲν ἀποκλείει τίποτα φτάνει νάναί ἡ ἐνδεδειγμένη
...μορφή δράσεως καὶ ἀγώνα στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι.
...Ὅχι μόνον τὴ συμμετοχὴ τῶν κομμουνιστῶν σὲ ἀντιδραστικές
...ὀργανώσεις δὲν ἀποκλείει ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις
...τῆς ἐνθαρρύνει φτάνει αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ, ἀνοιχτὴ ἢ
...μυστικὴ, νὰ προωθεῖ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ συμφέροντα τοῦ
...προλεταριάτου καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Πέ-
...ρατος σὰν παράδειγμα τῆς συντεχνίας, νὰ πῶς θέτει τὸ
...ἔγγραφο ὁ Λένιν :

«Ἀναμφίβολα, οἱ Κύριοι «ἀρχηγοὶ» τοῦ ὀππορτουνισμοῦ
...θὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα τὰ κόλπα τῆς μπουρζουαζικῆς
...διπλωματίας, θὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴ βοήθεια τῶν ἀστικῶν
...κυβερνήσεων, τῶν παπάδων, τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν
...δικαστηρίων, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς κομμουνιστὲς,
...νὰμποῦν μέσα στὲς συντεχνίες, νὰ τοὺς σπρώξουν ἔξω
...μὲ κάθε μέσο, νὰ κάμουν τὴ δουλειά τους μέσα στὲς

συντεχνίες όσο το δυνατό πιο δυσάρεστη, να τους
υβρίζουν, να τους δολοφονούν και να τους καταδιώκουν.
Είναι άναγκαίο να μπορούμε να αντισηκώμαστε σ' όλα
αυτά, να δεχόμαστε όποιεσδήποτε και όλες τις θυσίες,
κι' ακόμα - αν χρειαστεί - να χρησιμοποιήσουμε κάθε
στρατηγική, μανούβρα και παράνομη μέθοδο, έλιγμούς
και ύπεφυγες για να διεισδύσουμε στές συντεχνίες, να
παραμείνουμε σ' αυτές και να εξακολουθήσουμε την
κομμουνιστική μας δουλειά μέσα σ' αυτές με κάθε
θυσία. Μέσα στο τσαρισμό, ως το 1905, δεν είχαμε
'νόμιμες δυνατότητες'. 'Αλλά όταν ο Ζούμπатов,
ο πράκτορας της μυστικής αστυνομίας, όργάνωσε
τές συνελύσεις και έργατικές οργανώσεις των 'Μαύρων
'Εκατοντάδων' με σκοπό να παγιδεύσει τους επαναστά-
τες και να τους καταπολεμήσει, στείλαμε μέλη του
κόμματος μας σ' αυτές τές συγκεντρώσεις και οργανώ-
σεις. Μπόρεσαν να έρθουν σ' έπαφή με τές μάζες, να
επιδείξουν δράση μέσα στές μάζες κατορθώνοντας έτσι
ν' άποσπάσουν τους εργάτες από την έπιρροή των
πραχτόρων του Ζούμπатов»

('Αριστερισμός σελ. 37, 38)

Πόσα και πόσα διδάγματα δεν περιέχονται στα πιο
πάνω λόγια του Λένιν. Τα λόγια του άποδίδουν τόσο καθαρά
το νόημα τους πού δεν θεωρούμε σκόπιμο να τ' έπεξηγήσουμε.

Παρόμοια έπιχειρήματα άντέταξε ο Λένιν στους Γερμανούς
«άριστερούς» άναφορικά με την έπίμονη άρνησή τους να
συμμετάσχουν στα άστικά κοινοβούλια και να πάρουν μέρος
στις έκλογές. Οι Γερμανοί άριστεροί άρνούνταν να συμμετά-
σχουν γιατί το κοινοβούλιο ήταν «άναχρονιστικό», άντιδρασ-
τικό και διατηρούσε την έπιρροή του Καθολικισμού

«Κι' αν ακόμα δεν ήταν 'έκατομμύρια' και 'λεγεώνες'
άλλά μια άξιοπρόσεκτη μειοψηφία των εργατών
βιομηχανίας πού άκολουθούν τους Καθολικούς παπάδες,
κι' ένας άνάλογος άριθμός των άγροτοεργατών πού
άκολουθούν τους γαιοκτήμονες και κουλάκους, βγαίνει
άναμφίβολα το συμπέρασμα ότι ο κοινοβουλευτισμός
στη Γερμανία δεν είναι ακόμα πολιτικά νεκρός, ότι ή
συμμετοχή του κόμματος του επαναστατικού προλετα

ρίσταν στους κομμουνιστές
και να μάς και μάς να
άποδοξολογούμε στρατηγικά
και μάς για να βυθιστεί
έξω από τές καταπολεμήσεις

Έτσι κόμμα καθόριζε την πο-
ρεία στη δράση του από τή
πράξη των τολών σκοπών, της
και την έγκαθίδρυση του
της γραμμής, έφαρμόζει πάντα
πρωτότυπη στην κάθε ιστορική
στη κάθε κοινοβούλιο στάση
άστικης και άπύπτου σκοπού
πρωτοί στην έξέλιξη της, άκόμα
και δημιουργούνται, έξελίσσονται
τα μέρες.

Επίτη έφαρμογή της πολιτικής
άποδοξολογία κατ' άρχην. Κάθε
πράξη, έκαστη έξγερση, όλη
συντακτική δράση, διαδηλώσεις
δημοσιογραφικοί άγώνες, πάλη
πρωτότυπη, πρωτότυπη και
και ή μαρφή άγώνων που όλη
στην κίνηση ή έπιδεδειγμένη με
καλύτερα από κάθε άλλη πρωτό-
τυπη.

«Η Έσσοβιδημοκρατία» για
δεν περιορίζει τή δράση
σε τούς πρώτους αγώνες
κι' όλο άποδοξολογούμε
κόμμα κι' ύπαρξη τή
δυνατότητα άποδοξολογούμε
Λένιν, Έσσοβιδημοκρατία

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει
το κόμμα δεν έξ καταπολεμεί
έξ άποδοξολογούμε πρόγραμμα δράσης

...πρόθυμα, να τους
...καί να τους καταδιώκουν.
...να αποστρέψετε σ' όλα
...και όλες τές θυσίες,
...να χρησιμοποιήσουμε κάθε
...πρόσφορο μέθοδο, ελιγμούς
...και στες συντεχνίες, να
...να εξακολουθήσουμε την
...μέσα σ' αυτές με κάθε
...ως το 1905, δεν είχαμε
...όταν ο Ζούμπатов,
...στη αστυνομία, οργάνωσε
...οργανώσεις των Μαύρων
...παραγιδεύσει τους επαναστά-
...μήσει, στείλαμε μέλη του
...συγκεντρώσεις και οργανώ-
...σ' επαφή με τές μάζες, να
...μάζες κατορθώνοντας έτσι
...από την έπιρροή των

(Αριστερισμός σελ. 37, 38)

...δεν περιέχονται στα πιο
...που αποδίδουν τόσο καθαρά
...όσο να τα έπεξηγήσουμε.

...ο Λένιν στους Γερμανούς
...επίμονη άρνησή τους να
...και να πάρουν μέρος
...και αρνούσαν να συμμετάσ-
...«άναχρονιστικό», αντιδρασ-
...του Καθολικισμού

...κατομύρια' και 'λεγεῶνες'
...των εργατών
...τους Καθολικούς παπάδες,
...των αγροτοεργατών που
...και κουλάκους, βγαίνει
...επί ο κοινοβουλευτισμός
...και πολιτικά νεκρός, ότι ή
...επανάστατικού προλετα

...μέσω στους κοινοβουλευτικούς αγῶνες είναι άναγ-
...και μόνο και μόνο για να διαπαιδαγωγεί τὰ πιο
...προσβλεπόμενα στρώματα τῆς τάξης του, μόνο
...και μόνο για να ξυπνήσει και να διαφωτίσει τές όπισθο-
...βραμικές, τές καταπατημένες, άμαθείς αγροτικές μάζες».
(Αριστερισμός σελ. 41)

...Ένα κόμμα καθορίζει την πολιτική γραμμή του, οδηγού-
...στη δράση του από το Μαρξισμό, έχοντας σαν κύριο
...τον τελικό σκοπό, την σοσιαλιστική επανάσταση
...και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού. Στην εφαρμογή
...της γραμμής, εφαρμόζει τέτοια τακτική - στρατηγική που να
...προωθεί στην κάθε ιστορική στιγμή, στο κάθε του βήμα,
...στο κάθε καινούργιο στάδιο που φτάνει ο αγώνας, τους
...και άπώτερους σκοπούς που επιδιώκει ή γενική
...στην εξέλιξή της, ανάλογα με τις ιστορικές συνθήκες
...και δημιουργούνται, εξελίσσονται, χάνονται ή αντικαθίσταν-
...ται με νέες.

...Στην εφαρμογή τῆς τακτικῆς καμιά μορφή αγώνα δεν
...αποκλείεται κατ' αρχήν. Κάθε μορφή αγώνα - νόμιμη,
...παρανόμη, ένοπλη εξέγερση, άνταρτοπόλεμος, «τρομοκρατία»,
...συνταγματική δράση, διαδηλώσεις, όδομαχίες, δολιοφθορές,
...δημοσιογραφικοί αγῶνες, παθητική αντίσταση, οικονομική
...περισυλλογή, μπουκοτάρισμα κ.λ.π. - άναγνωρίζεται, φτά-
...ει ή μορφή αγώνα που ακολουθοῦμε στη συγκεκριμένη
...στιγμή να είναι ή ένδεδειγμένη μορφή κι' ή μορφή δράσης που
...καλύτερα από κάθε άλλη προωθεί τούς σκοπούς που επιδιώ-
...κουμε.

...«Η Σοσιαλδημοκρατία», γράφει ο Λένιν, «δεν δεσμεύεται,
...δεν περιορίζει τῆ δράση της σ' ένα προετοιμασμένο
...έκ τῶν προτέρων σχέδιο ή μέθοδο πολιτικού αγώνα,
...έφ' όσο ανταποκρίνεται στες δυνάμεις που διαθέτει τό
...κόμμα κι' ύποβοηθεί τῆν επίτευξη τῶν καλύτερων
...δυνατῶν άποτελεσμάτων κάτω από όρισμένες συνθήκες»
...((Λένιν, Έκλεκτά Έργα Τομ. 2 σελ. 14 Άγγλ. Έκδ.)

...Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι σε μιά όρισμένη στιγμή
...το κόμμα δεν θά καταστρώσει και δεν θ' ακολουθήσει πιστά
...ένα όρισμένο πρόγραμμα δράσης.

«Τὸ νὰ συγκρίζουμε τὴν ἀναγνώριση κατ' ἀρχὴν»
εἶπε ὁ Λένιν «ὄλων τῶν μορφῶν ἀγῶνα, ὄλων τῶν
σχεδίων καὶ μεθόδων ἐφ' ὅσο ἀποβαίνουν χρήσιμα,
μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ καθοδηγούμεστε σὲ μιὰ ὀρισμένη
πολιτικὴ στιγμή ἀπὸ ἓνα αὐστηρὰ τηρούμενο σχέδιο,
εἶναι, ἂν πρόκειται νὰ μιλήσουμε γιὰ τακτικὴ, τὸ ἴδιο
σὰ νὰ συγκρίζουμε τὴν ἀναγνώριση ἀπὸ μέρους τῆς
ιατρικῆς ἐπιστήμης ὄλων τῶν εἰδῶν θεραπείας ἀσθε-
νειῶν, μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθεῖ μιὰ εἰδικὴ θεραπεία
γιὰ μιὰ ὀρισμένη ἀρρώστεια» («Τὶ Νὰ Κάνουμε ;»
Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 2 σελ. 69, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Εἶδαμε ἀπ' ὅσα λέχθηκαν ὡς τώρα ὅτι ἡ γενικὴ γραμμὴ
ποῦ ἀκολουθοῦσε, ἢ ὤφειλε ν' ἀκολουθήσει τὸ ΑΚΕΛ στὴν
Κύπρο πρὶν τὴν ἐναρξὴ τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα συνταυτιζόταν
μὲ τὸ αἴτημα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γι' αὐτοδιάθεση. Εἶδαμε
ἐπίσης ὅτι ἡ θέση τοῦ κόμματος ἐναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα,
ἔστω κα' ἂν ὁ ἀγῶνας αὐτὸς ξεκινοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν καθοδή-
γησὴ τῆς δεξιᾶς, ὤφειλε νὰ ταν θέση ἐνθερμῆς ὑποστήριξης,
προώθησης τοῦ καὶ ἐνεργοῦς συμμετοχῆς σ' αὐτόν. Στὴν
ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς τακτικῆς κάθε ἐνδεδειγμένη μορφή ἀγῶνα
ἦταν κατ' ἀρχὴν παραδεχτὴ φτάνει νὰ ἐξασφάλιζε πάντα
τὴν καλύτερη ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν καὶ στόχων ποῦ
ἔθετε τὸ κόμμα.

Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορούσε τὸ ΑΚΕΛ νὰ ὑποστηρίξει
καὶ νὰ προωθήσει τὸν ἐνοπλο ἀγῶνα καὶ πῶς μπορούσε νὰ
συμμετάσχει σ' αὐτόν ; Ἡ ἀπάντησις βέβαια θὰ ἐξαρτιόταν
ἀπὸ τὲς συνθήκες ποῦ διαρκῶς θὰ ἐδημιουργούνταν στὴν
πορεία τοῦ ἀγῶνα. Χωρὶς ὅμως νὰ θέλουμε νὰ περιορίσουμε
καθόλου τὲς ἀπειρες ἐκδηλώσεις καὶ μορφές ποῦ μπορούσε
νὰ πάρει αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ καὶ ὑποστήριξις δίνουμε πρὶν
κάτω μερικὰ παραδείγματα :

1ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ πάρει **ΕΠΙΣΗΜΗ ΘΕΣΗ**
ΥΠΕΡ τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα.

2ο Τὸ κόμμα εἶχε κάθε δυνατὴν, λόγω τῆς ὀργανώ-
μένης μάζας ποῦ ἐπηρέαζε νὰ διαφωτίσει τοὺς ἐργάτες
ὥστε νὰ δεχτοῦν μ' ἐνθουσιασμό τὸν ἐνοπλο ἀγῶνα

καὶ νὰ προπαγανδίσαι ἐπὶ
καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσει μὲ τὴν
φασκὰ, ποῦ μόνο διαφέρει τὸ
κλήρα τοῦ ἀγῶνα καὶ τὴν
κτόπιον ὅσο καὶ γιὰ τὸ ποῦ

3ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ
αἰ μαζικὰ ἐκδηλώσεις (ἔ-
δημιουργίαι, ὁδομαχίαι κ.λ.π.)
ἐπὶ τοῦ νὰ ἐκπορεύεται τὸ
μετόπισθεν μὲ τὴν μαζικὴν

4ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ τὴν
ἐπισημαστικὸν ρόλον τοῦ σπασί-
σιν ἐξῆς κυριαρχοῦν τὴν
παθητικῆς ἀντίστασις κ.λ.π.)
ὀρίζοντες καὶ νῆς προαπ-

5ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ τὴν
ρόλον τοῦ μέσα στὴν κολοκ-
ἐργαζόμενῃ ὅσο καὶ τὴν με-
τῆς ἐναντία στὸν κυριαρχοῦν

6ο Τὸ κόμμα μπορούσε νὰ
καὶ ἰδρύσει τὴν δική του τὴν
καὶ ὁρᾶ παράλληλα μὲ τὴν
συνωμοσίαν μ' αὐτὴ γιὰ τὴν
παρούσης, συνωμοτικῆς.

7ο Παράλληλα, ἢ στὴν
ἀργόμισθον, τὸ κόμμα
στὴν ΕΟΚΑ, καὶ στὴν
συνάλλη συνδεδεμένης ἐπὶ
τῆς καὶ στὴν ἐκπόνησιν τῶν

Σκοπὸς ὅμως μὲ
αὐτὴν ἡ ἐπίστασις τῆς
αἰ τὸ ἀπορροπιστικῆς με-
ἐκ τῶν ἐξῆς καταστραφῆ τὴν
τὸν καθῆκαν καὶ κίμα
ΠΡΟΔΟΣΙΑ.

και να προπαγανδίζει στους εργατες που επηρεαζε και να τους εξηγησει με το Μαρξιστικο - Λεινιστικο μακα που μονο διεθετε, τον αντι-ιμπεριαλιστικο χαρακτηρα του αγωνα και τη σημασια του τόσο για το εσωτερο όσο και για το παγκοσμιο προλεταριοτο.

3ο Το κομμα ωφειλε να κινητοποιησει τους εργατες σε μαζικες εκδηλωσεις (διαδηλωσεις, διαμαρτυριες, απεργιες, οδομαχιες κ.λ.π.) εναντια στον ξενο κυριαρχο ετσι που να ενισχυεται το στρατιωτικο μετωπο στα μετωπισθεν με τη μαζικη πολλακη παλη του λαου.

4ο Το κομμα ωφειλε να παιξει τον πρωτοπορο καθοδηγητικο ρολο του στους πολιτικους αγωνες εναντια στον ξενο κυριαρχο προωθώντας τον αγωνα της παθητικης αντιστασης κι ανοιγοντας σ' αυτον νεους οριζοντες και νεες προοπτικες.

5ο Το κομμα ωφειλε να παιξει τον πρωτοπορο, ηγετικο ρολο του μεσα στη νεολαια, κινητοποιώντας τόσο την εργαζομενη όσο και τη μαθητικη νεολαια στην παλη της εναντια στον κυριαρχο.

6ο Το κομμα ωφειλε να παιξει τον πρωτοπορο, ηγετικο ρολο του μεσα στη νεολαια, κινητοποιώντας τόσο την εργαζομενη όσο και τη μαθητικη νεολαια στην παλη της εναντια στον κυριαρχο.

7ο Το κομμα μπορουσε - αν το επετρεπαν οι συνθηκες - να ιδρυσει τη δικη του παρανομη οργανωση η οποια να δρα παραλληλα με την ΕΟΚΑ και σε στενη παντα συμμαχια μ' αυτη για τη διεξαγωγη της δικης του παρανομης, συνωμοτικης δρασης.

8ο Παρλληλα, η στη θεση της ιδρυσης αλλης οργανωσης, το κομμα ωφειλε να διεισδυσει μεσα στην ΕΟΚΑ, να στησει μεσα σ' αυτη τα δικα του στελεχη συμβαλλοντας ετσι στην ορθη καθοδηγηση της και στη διαφωτιση των μελων της.

Σκοπος ομως μιας tetoιας διεισδυσης επρεπε ναταν η ενισχυση της ΕΟΚΑ κι η προωθηση της σε πιο αποφασιστικες μορφες παλης ΚΙ ΟΧΙ η εκ των εσω καταστροφη της. Το πρωτο ηταν πατριωτικο καθηκον καθε κομμουνιστη - το δευτερο θαταν ΠΡΟΔΟΣΙΑ.

και να προπαγανδίζει στους εργατες που επηρεαζε και να τους εξηγησει με το Μαρξιστικο - Λεινιστικο μακα που μονο διεθετε, τον αντι-ιμπεριαλιστικο χαρακτηρα του αγωνα και τη σημασια του τόσο για το εσωτερο όσο και για το παγκοσμιο προλεταριοτο.

και να προπαγανδίζει στους εργατες που επηρεαζε και να τους εξηγησει με το Μαρξιστικο - Λεινιστικο μακα που μονο διεθετε, τον αντι-ιμπεριαλιστικο χαρακτηρα του αγωνα και τη σημασια του τόσο για το εσωτερο όσο και για το παγκοσμιο προλεταριοτο.

ΕΠΙΣΗΜΗ ΘΕΣΗ

και να προπαγανδίζει στους εργατες που επηρεαζε και να τους εξηγησει με το Μαρξιστικο - Λεινιστικο μακα που μονο διεθετε, τον αντι-ιμπεριαλιστικο χαρακτηρα του αγωνα και τη σημασια του τόσο για το εσωτερο όσο και για το παγκοσμιο προλεταριοτο.

Όποιαδήποτε όμως μορφή κι' αν έπερνε ή δράση του κόμματος κατά τή διάρκεια του άγώνα, τό κόμμα ώφειλε πάντα νά διατηρεί τήν αύτοτέλειά του και νά παρουσιάζεται πάντα κάτω άπ' τό δικό του Μαρξιστικό - Λενινιστικό λάβαρο, τραβώντας έτσι μαζί του νέες μάζες και νέους συμμάχους, στρατολογώντας καινούργια μέλη και στελέχη μέσα άπ' τές τάξεις των εργατών, των άγροτών, των ύπαλλήλων, τής προοδευτικής διανόησης και των μικρο-ιδιοκτητών. Με τή δική του αποφασιστική πατριωτική δράση, τό κόμμα θάχε τήν εύκαιρία ν' άπλωθει νά ριζώσει νά βγει ένισχυμένο άπ' τόν άγώνα και νά δημιουργήσει και ν' άναδείξει άγωνιστικά στελέχη δοκιμασμένα στήν έπαναστατική τους δράση έτοιμα ν' αντιμετώπισουν με τήν ίδια άγωνιστική διάθεση τά πολιτικά - κοινωνικά προβλήματα πού δημιουργούνται.

Όποιαδήποτε κι' αν ήταν τό αποτέλεσμα του ένοπλου άγώνα - αποτέλεσμα άλλωστε πού γιά τους κομμουνιστές δέν θ' άποτελοῦσε παρά ένα προσωρινό μόνο στάδιο πού θάνοιγε νέες άφετηρείες δράσης στήν πορεία τους πρὸς τόν τελικό σκοπό - ό λαός θά είχε τήν εύκαιρία «ν' άποκτήσει πείρα και γνώση, νά ένισχυθεί, νά μάθει τους άληθινούς άρχηγούς του, τους σοσιαλιστές προλετάρους και μ' αυτό τόν τρόπο νά έτοιμαστεί γιά τή γενική έφοδο» (Λένιν).

Σ' αυτό τό δρόμο μās καλοῦσε ό οδηγός κάθε κομμουνιστή - τό πολύτιμο όπλο πού μās διακρίνει άπ' όποιαδήποτε άλλο - ό Μαρξισμός - Λενινισμός. Αύτός ήταν ό ΜΟΝΟΣ ένδειγμένος δρόμος πού καλούνταν ν' ακολουθήσουν οι κομμουνιστές στήν Κύπρο.

“Ας μή περιμένουμε κανένα έπαισιόδοξο δέν έχουμε τίς τή δική μας δική χέρι τής άλλης άλλοθες μίους, έπληρωτής” (έπί ένα τραγ)

Είδαμε ποιά θέση ώφειλε ή ένοπλου άγώνα. “Ας δοῦμε στήν πραγματικότητα τό ΑΚΕ τού Κυπριακού λαού και πού διαπραγματεύονται οι ήγέτες του” :

Έκεί από τή μία πρὸς άλλους δίκαιους των Έθνών ή ήγέτες τού ΑΚΕ, τού εκουσιαστικά κατέβηκε καί έπληρωσε διάστημα τής έθνοκρατικής ήγερσης σ' ένα άγωνιστική τάξη ή ήγερση τού ή απολύτως εύκαιρία πού τή ένοπλου άγώνα από κάτω και τή επαναστατική διάσταση δίκαιου σ' ένα δικαίω άποφασιστικό έπαισιόδοξο. Αίτη ή εύκαιρία πού έδωκε και τήν κήρυξη τού Πανεπιστημίου από τό λάβαρο τής έθνικής έπ

άση του
ε ώφειλε
ε του
μαρξιστι-
που νέες
εινούργια
ών, των
κανόησης
κασιστική
άπλωθει
δημιουργ-
ένα στην
ν με την
βλήματα

ένοπλου
μουνιστές
ίδιο που
πρός τον
ποκτήσει
ληθινούς
μ' αυτό
ιν).

ουνιστή
τε άλλο-
ΝΟΣ
ουν οι

4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ

«'Ας μη περιμένουμε κανένα άπ' τά πάνω να μᾶς σώσει
ιμπεριαλιστή δὲν ἔχουμε σὲ πρίγκητες καὶ λόρδους
τὸ θεὸς μας θεῖς χέρι τὲς ἀλλοσιδες θά σπᾶσει
ἀλλοσιδες μίσους, ἀπληστίας καὶ φόβου...»
(ἀπὸ ἕνα τραγούδι τῆς Παγκόσμιας Ἑργατιᾶς)

Ἐπίστε ποιὰ θέση ὡφείλε νὰ πάρει τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ
ἰσχυροῦ ἀγῶνα. Ἄς δοῦμε ὁμως τώρα ποιὰ θέση πῆρε
στὴν πραγματικότητα τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τῆς ἐνοπλης ἐξέγερσης
τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ ποιὰ «Μαρξιστικά» ἐπιχειρήματα
ἐκπεράτωσαν οἱ ἡγέτες του πρὸς δικαιολόγησι τῆς θέσης
ταύτης :

Ἐνῶ ἀπὸ τῆ μιᾶ προπαγάνδιζε μὲ λόγια ὑπὲρ τῆς
ἰσχυροῦ ἀγῶνα τῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων, ἡ ὀππορτουμιστικὴ
ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, τοῦ «κομμουνιστικοῦ» κόμματος τῆς Κύπρου,
καταβάλλει νὰ ἐπιτύχει διάσπαση. Ἐνῶ ἀπὸ τῆ μιᾶ καλοῦσε
τὴν ἐπικρατικὴ ἡγεσία σ' ἐνιαῖο ἀγῶνα μὲ τὴν ἡγεσία τῆς
ἐπικρατικῆς τάξης ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἀφησε νὰ τῆς ξεφύγει
ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία ποὺ τῆς δόθηκε ποτὲ γιὰ τὴν ἐπίτευξη
ἰσχυροῦ ἀγῶνα στὰ κάτω καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς
ἐπικρατικῆς ἐνότητος ὄλων τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων
σ' ἕνα ἑνοπλο ἀποφασιστικὸ ἀγῶνα ἐναντία στὸν ἰμπεριαλισ-
μὸ. Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία τοὺς δόθηκε μὲ τὴν ἴδρυση τῆς Ε.Ο.Κ.Α.
καὶ τὴν κήρυξη τοῦ Παγκύπριου Ἑνοπλου Ἀγῶνα κάτω
ἀπὸ τὸ λάβαρο τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης. Στὴν ἀπόρριψη

τούτης τῆς εὐκαιρίας ἡ ὀππορτουμιστική ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ εἶχε τὸ θράσος νὰ διαστρεβλώσει τὸ Μαρξισμό καὶ νὰ προσπαθήσει νὰ τὸν ἐπικαλεσθεῖ σὰν σύμμαχο.

Ἀπὸ τὸν Δεκέβρη τοῦ 1954 κι' ὄλας, ὁ «Νέος Δημοκράτης», τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ, προειδοποίησε τοὺς ἀναγνώστες του ἐνάντια στὲς «προβοκάτσιες» καὶ τοὺς «ἐχθροὺς τοῦ Λαοῦ» ποὺ προετοίμαζαν «ἐχθροπραξίες» κατὰ τὴ διάρκεια μαζικῶν διαδηλώσεων. Στὴν ἐκδοση του τῆς 18ης τοῦ Δεκέβρη, 1954, ὁ «Νέος Δημοκράτης» μὲ τὸ σύνθημα : «Πατριῶτες τῆς Κύπρου! Ἐπαγρυπνήτε!» ἔγραψε :

«Ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ εἶναι μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, δίκαιος, καὶ καμμιά σχέση δὲν ἔχει μὲ «ἐχθροπραξίες» ἢ ἄλλες πιθανὲς «προβοκάτσιες». Πατριῶτες! Ἐπαγρυπνήτε! Μὴν ἐπιτρέπετε σὲ ἐχθρικά καὶ ὑποπίτα στοιχεῖα νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ προβοκάτσιες. Καταγγέλλετε ἐγκαιρὰ στὴν Ὀργάνωσή σας ἢ στὸ κόμμα σας κάθε ὑποπίτη ἐνέργεια ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσης του καὶ βοηθήστε νὰ ξεσκεπασθοῦν ἐγκαιρὰ τὰ ἀντεθνικά σχέδια τους.

Αὐτὴ ἡ ἐκκλήση ἐγίνε τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης διαδήλωσης ποὺ κατέληξε σὲ Παγκύπριες ταραχές, τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης ἐξέγερσης τοῦ Λαοῦ, τὴν παραμονὴ τῆς ἐνοπλῆς ἐξέγερσης τοῦ Λαοῦ τῆς Κύπρου ἐνάντια στὸν Ἰμπεριαλισμό.

Παρ' ὅλη τὴν ἐκκλήση τοῦ «Νέου Δημοκράτη» πρὸς τοὺς ἐργάτες νὰ παρεμποδίσουν τὲς «ἐχθροπραξίες», οἱ διαδηλώσεις ποὺ ἐγίναν σ' ὄλες τὲς μεγάλες πόλεις τὴν 18ην τοῦ Δεκέβρη 1954 ὀδήγησαν σὲ μαζικὲς ἐκδηλώσεις χωρὶς προηγούμενο στὴν Κυπριακὴ ἱστορία κατὰ τὲς ὁποῖες ἡ ἀστυνομία πυροβόλησε καὶ τραυμάτισε ἀρκετοὺς Πατριῶτες.

Ἀλλὰ ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἐπανῆλθε στὴν ἐπίθεσή του στὴν πρώτη ἐκδοση μετὰ τὴ διαδήλωση τρεῖς μέρες ἀργότερα δηλαδὴ τὴν 21η τοῦ Δεκέβρη 1954. Μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα : «Ἐπαγρυπνήση» ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἔγραψε :-

«Ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ γιὰ τὴν αὐτοδιά-

θεση εἶναι ἀγώνας μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, δίκαιος, καὶ καμμιά σχέση δὲν ἔχει μὲ «προβοκάτσιες» καὶ τοὺς «ἐχθροὺς τοῦ Λαοῦ» ποὺ προετοίμαζαν «ἐχθροπραξίες» κατὰ τὴ διάρκεια μαζικῶν διαδηλώσεων. Στὴν ἐκδοση του τῆς 18ης τοῦ Δεκέβρη, 1954, ὁ «Νέος Δημοκράτης» μὲ τὸ σύνθημα : «Πατριῶτες τῆς Κύπρου! Ἐπαγρυπνήτε!» ἔγραψε :

Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸν τρόπον τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἐπανάστασης στὴν Κύπρο. Μὲ τὸν ἐπανάστατικὸν κόμματος σημεῖα μιᾶς ἐπανάστατικῆς λαοφύσεως.

Ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν ἦν ἑ.ο.κ.α. ἀκόμη δὲν εἶχε ἀποκαταστήσει τοὺς ἡγέτας δὲν γινώριζαν ἀκόμη, ἐπικρατοῦτο εἰς τὸ ἐπανάστατικὸν ἀγῶνα.

Ἀλλὰ ὡς ἐξετάσουμε τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισή. ἀποκαταστήσει τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπανάστατικῆς ἐπανάστασης στὴν Κύπρο τὴν νύχτα τῆς 3 Ἀπριλίου τοῦ 1955. Τὸ ἔπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ σὲ τὴν 1η Ἀπριλίου, 1955 καὶ παρὰ τὸ ἐξάμβλωμα ποὺ περιελάμβανε τὸν ἐξάμβλωμα τῆς 2ας τῆς 1ης ἐκδηλώσεως δὲν ἔχουν ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ «βαρυσ

«Οἱ δυναμιτιστικὲς πρῶτες ὥρες τῆς ἐπανάστασης φέρουν πρὸς ἔντονα

θεση είναι αγώνας μαζικός, ανοικτός, ειρηνικός, αγώνας που στηρίζεται πάνω στο διεθνές Δίκαιο και καμιά σχέση δεν έχει με «προβοκάτσιες»..... Όρισμένα έκτροπα δεν εγκρίνονται από τον Λαό..... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα έκτροπα αυτά υποβάλλονται από έχθρους του αγώνα που εκμεταλλεύονται τον πατριωτικόν ένθουσιασμό και αύθορητισμόν τής Κυπριακής Νεολαίας για να εξυπηρετήσουν ξένα άντικυπριακά Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα».

Μ' αυτό λοιπόν τον τρόπο ο «Νέος Δημοκράτης» υποδέχτηκε τα πρώτα σημεία τής άπαρχής του επαναστατικού κινήματος στην Κύπρο. Μ' αυτό τον τρόπο ή ηγεσία ενός επαναστατικού κόμματος έβλεπε τα πρώτα, σποραδικά σημεία μιās επαναστατικής καμπάνιας που έπρόκειτο ν' ακολουθήσει.

Άλλά τὸ πραγματικό κίνημα δεν είχε ακόμη αρχίσει. Ἡ Ε.Ο.Κ.Α. ακόμη δεν είχε ἰδρυθεῖ. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ δικαιολογήσει τοὺς ἡγέτες τοῦ ΑΚΕΛ με τὸ ἐπιχείρημα ὅτι δεν γνώριζαν ἀκόμη, ἀνκαὶ ὠφείλαν νὰ γνωρίζουν, τὶ ἐμαγειρεύετο εἰς τὸ επαναστατικὸ μαγειριὸ τοῦ Κυπριακοῦ αγώνα.

Άλλά ἂς ἐξετάσουμε τὴ στάση τοὺς μόλις ἡ ΕΟΚΑ ἔκαμε τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισή. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ ΕΟΚΑ ἐγκαινίασε τὸν αγώνα τῆς με ταυτόχρονες ἐκρήξεις βομβῶν σὲ κυβερνητικὰ ὑποστατικά σ' ὅλες σχεδὸν τὲς πόλεις τῆς Κύπρου τὴν νύχτα τῆς 31ης τοῦ Μάρτη πρὸς τὴν 1η τ' Ἀπρίλη τοῦ 1955. Τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ συνῆλθε σ' ἑκτακτὴ συνεδρίαση τὴν 1η τ' Ἀπρίλη, 1955 καὶ παρουσίασε ἕνα ἱστορικὸ «Μαρξιστικὸ» ἐξάμβλωμα ποὺ περιεχόταν σὲ μιὰ προκήρυξη πρὸς τὸ Λαό. Κι' αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα δημοσιεύτηκε στὸ «Νέο Δημοκράτη» τῆς 2ας τ' Ἀπρίλη 1955 με τὸν τίτλο : «Οἱ χθεσινὲς ἐκρήξεις δεν ἔχουν καμιά σχέση με τὸν πραγματικὸ αγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ». Παραθέτουμε μερικὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ τοῦ «βαρυσήμαντου» ἐγγράφου :-

«Οἱ δυναμιτιστικὲς ἐκρήξεις ποὺ σημειώθηκαν τὲς πρωινὲς ὥρες τῆς Παρασκευῆς (1ης Ἀπριλίου) ἐπαναφέρουν πῖο ἔντονα μπροστὰ στὸν Κυπριακὸ Λαὸ ἕνα

ζήτημα για τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ λυθῇ κάθε πιθανὴ σύγχυση καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖο Κύπριο πατριώτη. Γνωστὰ φιλοϊμπεριαλιστικὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα καὶ πρακτορεῖα δοκίμασαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ παρουσιάσουν αὐτὲς τὲς ἐκρήξεις ὡς δρᾶση πού σχετίζεται μὲ τὸν ἔθνικὸ ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ. Ἀκόμα τὰ ἱμπεριαλιστικὰ μεγάφωνα δὲν θ' ἀργήσουν ν' ἀνεβάσουν τὸν τόνο τῶν ἐκλήσεων τους γιὰ ἔνταση τῶν καταπιεστικῶν μέτρων καὶ περαιτέρω κτυπήματα τοῦ ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ, πού τὰ συνδυάζει βέβαια καὶ μὲ τὴν ἀπαραίτητη «συνταγματική» βιτρίνα. Πῶς πρέπει ὁμῶς ὁ Κυπριακὸς Λαὸς νὰ δῆ αὐτὰ τὰ γεγονότα. Εἶναι μήπως γενικά πού ἔστω καὶ κατὰ διάνοιαν μποροῦν νὰ προάγουν τὴν ὑπόθεσή του; Εἶναι μήπως πατριωτικὸ ἔργο;..... ὅπως διατείνεται ἓνα ὑποπτο φυλλάδιο πού κυκλοφόρησε ταυτόχρονα μὲ τὲς ἐκρήξεις; Εἶναι μήπως οἱ ἐμπνευστὲς αὐτῆς τῆς δρᾶσης «διαλεχτοὶ ἥρωες» πού πρέπει νὰ τοῦς τιμῆσῃ ὁ Λαός; Εἶναι πιθανὸν μερικοὶ καλῆς πίστεως ἄνθρωποι παρασυρμένοι ἀπὸ δημαγωγικὰ λόγια νὰ πιστεύουν ὅτι αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἔθνικὸν ἀγῶνα. Ἀδίστακτα ὁμῶς τὸ ΑΚΕΛ λέει πῶς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ δραστηριότητα μονάχα ζημιὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ στὸν Κυπριακὸ ἀγῶνα. Πιστεύουμε δὲ ὅτι ὁ Κυπριακὸς Λαὸς βασισμένος καὶ στὴν πείρα του συμφωνεῖ ἀπόλυτα μ' αὐτὴ τὴ θέση.

Τὸ ΑΚΕΛ μὲ ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης του ἐναντι στὸν Λαὸν καὶ τοὺς ἀγῶνες του προειδοποίησε ἀρκετὰ ἔγκαιρα γιὰ τὴ ζημιὰ πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἡ τακτικὴ τοῦ «σαμποτάζ» τῶν λεγομένων «ἐχθροπραξιῶν» καὶ τῆς «προβοκάτσιας» γενικά πού κηρύσσεται κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα τῆς ἔθνικῆς δρᾶσης.....

Ἐφτασε ὁμῶς ἡ ὥρα πού κάθε τίμιος πατριώτης πρέπει νὰ ξεκαθαρίσῃ ὀλότελα στὴ σκέψη του τί ἀποτελεῖ ὀρθὴ τακτικὴ ἔθνικου ἀγῶνα καὶ τί ἀποτελεῖ προβοκάτσια καὶ παιγνίδι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσής του...

.....Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΛΑΟΣ δὲν ἔχει

καμμιά σχέση μ' αὐτὲς τὲς πράξεις. Οἱ μέθοδοι αὐτὲς ἐκφυλίζουν τὸν λαὸν στὴν συκοφαντία καὶ τὰ κτυπήματα. Τὸ ΑΚΕΛ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸν Κυπριακὸ Λαὸ καὶ τὸν κοινὸ λαὸν τῆς ἐπαύριον.

α) Νὰ δυναμώσῃ τὴν πατριωτικὴν ἀνώτερο βαθμὸ καὶ νὰ περιφραχθῇ ἀπὸ κάθε προβοκάτσια, διασπαστικὰ καὶ κτύπημα.

β) Νὰ ἀπομονώσῃ πάρα πέρα

Μάλιστα! Τὸ ΑΚΕΛ ἐξέδωσε τὴν «ἀδίστακτα» καὶ «μ' ὅλη τὴ συναίσθηση» ἐναντι στὸν Λαὸ!! Καὶ τὸ ἴδιο πρὸς τὴν ἴδιαν ἡμέραν. Ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἔβγαλε τὸ ἐναντία στὲς «ταραχῆς» «προβοκάτσιας». Ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐναντία στὴ «βλαβερὴ αὐτὴ τακτικὴ ἐνέργεια». Ὁ Α. Φάντης, ἐξέχον ἄνθρωπος, ἔγραψε δυὸ κύρια ἀρθρὰ τῆς «Νέου Δημοκράτη» τῆς 9ης καὶ 10ης ἰσχυρὰ ἀντιτάσσοντα ἀπὸ τὰ ἀρθρὰ ἐπαναλάμβανε τὲς ἐκρήξεις μ' αὐτὴ τὴν ἐκκλήση :-

«Μακρυνὰ ἀπὸ τὲς διαφορὰς καὶ ἐνέργειες. Ὁ ἀγῶνας πού ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ ὅσες κρατικὲς ἐξτρεμιστικὲς ἐνέργειες καὶ ἐκρήξεις πού σημειώθηκαν»

Κί ὁ Γενικὸς Γραμματέας τοῦ ΑΚΕΛ ἔγραψε στὲς 5 τοῦ Ἰούνη :-

«Ἄ! Αὐτοὶ οἱ κομμουνιστὲς ἀπαγορεύουν τὴν ἐπιχειρηματικὴν ἀπὸ τὴ μέση»(!!)

Ἄλλὰ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ ἀρθρὰ Ζαχαριάδης τότε Ἄρχηγός τοῦ ΑΚΕΛ

καμμιά σχέση μ' αυτές τές τρομοκρατικές πράξεις.....
Οι μέθοδοι αυτές εκφυλίζουν τόν άγώνα και τόν εκθέτουν
στήν συκοφαντία και τά κτυπήματα τών έχθρών του.
Τό ΑΚΕΛ γιά άλλη μιá φορά άπευθύνεται πρós όλόκληρο
τόν Κυπριακό Λαό και τόν καλεΐ :-

α) Νά δυναμώσει τήν πατριωτική έπαγρύπνηση στόν
άνώτερο βαθμό και νά περιφρουρήσει τόν άγώνα του
άπό κάθε προβοκάτσια, διαστρέβλωση, δυσφήμιση
και κτύπημα.

β) Νά άπομονώσει πάρα πέρα τούς διασπαστές».

Μάλιστα! Τό ΑΚΕΛ εξέδωσε τήν πιό πάνω διακήρυξη
«άδίστακτα» και «μ' όλη τή συναίσθηση τής ευθύνης του
έναντι στόν Λαό»!! Και τό ίδιο τροπάρι συνεχίστηκε μέρα
μέ τή μέρα. 'Ο «Νέος Δημοκράτης» έπαναλάμβανε τές έπι-
θέσεις του ένάντια στές «ταραχές» τά «σαμποτάζ» και τές
«προβοκάτσιας». 'Επαναλάμβανε τισ προειδοποιήσεις του
ένάντια στή «βλαβερή αύτή τακτική» και «τές έξτρεμιστικές
ένέργειες». 'Ο Α. Φάντης, εξέχον ήγετικό στέλεχος τού κόμ-
ματος, έγραψε δυό κύρια άρθρα πού δημοσιεύτηκαν στό
«Νέο Δημοκράτη» τής 9ης και 10ης τού 'Απρίλη 1955. Σ'
αύτά τά άρθρα έπαναλάμβανε τές ίδιες κουβέντες και κατέ-
ληξε μ' αύτή τήν έκκληση :-

«Μακρυά άπό τές διάφορες έξτρεμιστικές πράξεις
και ενέργειες. 'Ο άγώνας τού Κυπριακού Λαού δέν
έχει τίποτε τό κοινό μέ όποιοδήποτε είδους τρομο-
κρατικές έξτρεμιστικές ενέργειες όπως είναι οι δυναμιτισ-
τικές εκρήξεις πού σημειώνονται τελευταία».

Κι' ό Γενικός Γραμματέας τού ΑΚΕΛ, Ε. Παπαϊωάννου,
έγραψε στές 5 τού 'Ιούνη :-

«'Α! Αύτοι οι κομμουνιστές! Δέν πιάστηκαν στήν
παγίδα τών ψευτοδιγενήδων γιά νά ξεπαστρευτοϋν
άπό τή μέση» (!!)

'Αλλά σάν νά μην έφταναν όλ αυτά κλήθηκε κι' ό Νίκος
Ζαχαριάδης τότε 'Αρχηγός τού Κ.Κ.Ε. και τώρα άποβλη-

μένος από το κόμμα, να βοηθήσει το ΑΚΕΛ. Και με δυο «έμπρηστικά» άρθρα του που δημοσιεύτηκαν στο «Νέο Δημοκράτη» της 30 τ' Απρίλη και της 1ης του Μάη του 1955, έριξε κι' άλλο λάδι στη φωτιά.

Τά σαμποτάζ της Ε.Ο.Κ.Α. τὰ απέκάλυψε «πυροτεχνήματα», τους αγωνιστές, «έθνοπροδότες», «Κυπροκάπηλους» και «τυχοδιώκτες». Τες βόμβες της Ε.Ο.Κ.Α. «Παισχάλιατικά βαρέλота» «τρακατρούκες» και «τσάκρες» κι' όλόκληρο το κίνημα παρουσιάστηκε σαν «ένα προσχεδιασμένο έγκλημα που στρέφεται ενάντια στους έθνικούς πόθους του Λαού στο Νησί όσο και στην Ελλάδα. Κι' ακόμα όλα αυτά σχεδιάστηκαν και μπήκαν στη πράξη σε συνεννόηση και με συμφωνία με τους Άγγλους και τους Αμερικάνους Ιμπεριαλιστές.....» (!!)

Αυτή λοιπόν ήταν η θέση που πήρε το ΑΚΕΛ εναντι της Ε.Ο.Κ.Α. Άλλά ας μή νομιστεί ότι αυτή η θέση δεν πάρθηκε εν όνόματι του Μαρξισμού κι' ότι δεν ύποστηρίχτηκε και εξηγήθηκε με «Μαρξιστικά» επιχειρήματα. Κάθε άλλο.

Στο «βαρυσήμαντο» έγγραφο που αναφέραμε, την Προκήρυξη του Πολιτικού Γραφείου της Κεντρικής Έπιτροπής του ΑΚΕΛ προς το Λαό που δημοσιεύτηκε στο «Νέο Δημοκράτη» στις 2 τ' Απρίλη 1955 βρίσκουμε και το «Μαρξιστικό» δικαιολογητικό της θέσης που πήρε το ΑΚΕΛ.

Νά λοιπόν τι έγραφε η προκήρυξη :-

«Η εργατική τάξη και η αγροτιά της Κύπρου πάνω απ' όλα πρέπει να θυμούνται τα διδάγματα της Ιστορίας δσον αφορά την λεγόμενη «τρομοκρατική δράση». Ο μεγαλύτερος προλεταριακός επαναστάτης της Ιστορίας..... ο Λένιν καταδίκασε από τα πρώτα χρόνια της επαναστατικής του δράσης και πάλαιψε ενάντια στη λανθασμένη προβοκατόρικη τακτική της άτομικής τρομοκρατίας και των «διαλεκτών ήρώων» γιατί τή θωρούσε επίζημία για το επαναστατικό κίνημα, γιατί αυτό ύποκαθιστούσε την πάλη των μαζών με την πάλη των μεμονωμένων ήρώων, έδειχνε έλλειψη πίστης στο λαϊκό επαναστατικό κίνημα.....

“ Ο δρόμος της πάλης ενάντια στο τσαρισμό που

είχαν διαλέξει οι
γράφει η ιστορία
νωμένες δολοφον
ήταν στρατός
Η πολιτική της
από τη λαοκρα
ενεργητικούς ή
περιμένει το κα
Η άπαιτηλή αυ
διαλεκτό άτομο
Λαός, οι τάξεις, έ
νητικά οι Ναρόπ
συνειδητές όργα
μόναχα ν' ακολου

Ο Λένιν από
“Οποιος έχασε
πίστεψε σ' αυτή
παλλαϊκού αγώνα
άλλη διέξοδο για
για την επαναστα
τήν τρομοκρ

Η πολιτική δρά
ται από τη συνει
προθέσεις καλούν

Αυτή λοιπόν είναι η
οι δογματιστές «Μαρξισ
σουν τη θέση τους. Έ
της διδασκαλίας του Λένι
του Λένιν όταν το δυναμ
λογηθεί άντεπαναστατικ
άποικία.

Με τη διδασκαλία το
Τουναντίο είμαστε απόλ
σουμε κατά πόσο εφαρμ

Π ρ ω τ ο : Μήπως ό
«τρομοκρατίας»

είχαν διαλέξει οι Ναρόντικοι (ὀργάνωση τρομοκρατῶν)", γράφει ἡ ἱστορία τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., "ὁ δρόμος μὲ τὲς μεμονωμένες δολοφονίες, μὲ τὴν ἀτομικὴν τρομοκρατία ἦταν στραβὸς καὶ βλαβερὸς γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Ἡ πολιτικὴ τῆς ἀτομικῆς τρομοκρατίας ὑπαγορευόταν ἀπὸ τὴ λαθεμένη θεωρία τῶν ναρόντικων γιὰ τοὺς ἐνεργητικοὺς ἥρωες καὶ τὸ παθητικὸ πλῆθος ποὺ περιμένει τὸ κατόρθωμα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «ἥρωες». Ἡ ἀπατηλὴ αὐτὴ θεωρία ἔλεγε πὼς μόνο ξεχωριστὰ διαλεκτὰ ἄτομα κάνουν τὴν ἱστορία ἐνῶ ἡ μάζα, ὁ Λαὸς, οἱ τάξεις, ὁ «δῆλος» ὅπως τὸν ἔλεγαν περιφρονητικὰ οἱ Ναρόντικοι συγγραφεῖς εἶναι ἀνίκανοι γιὰ συνειδητὲς ὀργανωμένες πράξεις καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ μονάχα ν' ἀκολουθεῖ τυφλὰ τοὺς ἥρωες."

Ὁ Λένιν ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1902 ἔγραφε : "Ὅποιος ἔχασε τὴν πίστη του, ὅποιος ποτὲ δὲν πίστεψε σ' αὐτὴ τὴ δυνατὸτητα, (τοῦ πλαταιοῦ παλλαϊκοῦ ἀγῶνα) εἶναι πραγματικὰ δύσκολο νὰ βρεῖ ἄλλη διέξοδο γιὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγανάκτησης του γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ του δραστηριότητα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τρομοκρατία.

Ἡ πολιτικὴ δράση ἔχει τὴ λογικὴ της ποὺ δὲν ξεαρτιέται ἀπὸ τὴ συνείδηση ἐκείνων ποὺ μὲ τὲς καλύτερες προθέσεις καλοῦν στὴν τρομοκρατία.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ «Μαρξιστικὴ» ἐξήγηση ποὺ ἔδωσαν οἱ δογματιστὲς «Μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ θέση τους. Ἐδῶ ἔχουμε ἐντεχινὴ διαστρέβλωση τῆς διδασκαλίας τοῦ Λένιν. Ἀσφαλῶς θὰ ἐτριξαν τὰ κόκκαλα τοῦ Λένιν ὅταν τὸ δνομα του χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ ἀντεπαναστατικὴ δράση σὲ μιὰ Ἰμπεριαλιστικὴ ἀποικία.

Μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Λένιν δὲν ἔχουμε καμιὰ φιλονικία. Τουναντίο εἴμαστε ἀπόλυτα σύμφωνοι. Ἀλλά, ὡς ἐξετάσουμε κατὰ πόσο ἐφαρμόζεται στὴν παρούσα περίπτωσι.

Π ρ ὠ τ ο : Μήπως ὁ Λένιν κατ' ἀρχὴν ἦταν ἐναντίον τῆς «τρομοκρατίας» ἢ ἀπλῶς ἦταν ἐναντίον τοῦ εἰδικοῦ

είδους τρομοκρατίας τῶν Ναρόντικων μέσα στήν
ιστορική περίοδο πού βροῦσαν καί τῶν μεθόδων
πού χρησιμοποιοῦσαν ;

Τήν ἀπάντησή μᾶς τή δίνει ὁ ἴδιος ὁ Λένιν :-

«Δεύτερο», ἔγραφε ὁ Λένιν (στό γνωστό βιβλίον του
«Ἀριστερισμός») «αὐτό τὸ κόμμα (δηλαδή οἱ Ναρόντι-
κοί) θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἑξαιρετικὰ ἐπαναστατικό
ἢ ἀριστερό, ἐπειδὴ ἀναγνώριζε τὴν ἀτομικὴ τρομοκρα-
τία καί τὲς δολοφονικὲς ἀπόπειρες - τακτικὴν πού ἐμεῖς
οἱ Μαρξιστὲς ἀπορρίψαμε μὲ ἔμφαση. Βέβαια ἀπορ-
ρίψαμε τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία
γιατὶ ἔτσι ἐσύμφερε. Ὅσοις κατ' ἀρχὴν
ἦσαν πρόθυμοι νὰ καταδικάσουν τὴν τρομοκρατία
τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπανάστασης ἢ τὴν τρομο-
κρατία γενικά πού χρησιμοποιεῖ ἕνα νικηφόρο ἐπαναστα-
τικό κόμμα πού τὸ περικυκλώνει ἢ παγκόσμια μπουρ-
ζουαζία - τέτοιους ἀνθρώπους ἀκόμα κι' ὁ Πλεχάνωφ
τὸ 1900-1903, ὅταν ἦταν Μαρξιστὴς καί ἐπαναστάτης
τοῦς γελοιοποίησε καί ἐξευτέλισε». (σελ.17)

Ἄλλὰ γιατί οἱ Ρῶσοι Μαρξιστὲς δὲν ἐνέκριναν τὴ
Ναρόντικη τακτικὴ τῆς τρομοκρατίας; Διότι τὴν ἐποχὴ
τῆς τρομοκρατικῆς δράσης τῶν Ναρόντικων,, οἱ Ρωσικὲς
μάζες καταπιέζονταν ἀπὸ τὸ χειρότερο εἶδος ἀπολυταρχισμοῦ,
τὸ Ρωσικὸ τσαρισμὸ. Τὰ ἔκτροπα πού διάπραττε ὁ
Ρωσικὸς τσαρισμὸς ἦταν τέτοια πού ξεσήκωναν ὁλόκληρο
τὸ Ρωσικὸ Λαὸ ἐναντίον του. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε αὐτὴ ἡ
λαϊκὴ ὄργη νὰ ὀδηγηθεῖ σὲ σωστά κανάλια πού θὰ μπο-
ροῦσαν νὰ ὀδηγήσουν σιγά σιγά τὸ Ρωσικὸ Λαὸ σὲ μαζικὴ
ἐπανάσταση πανευρωπαϊκῆς κλίμακας, πού θὰ ἀνέτρεπε τὸ
τσαρικό καθεστῶς. Σκοπὸς ἦταν μιὰ καθολικὴ Ρωσικὴ
ἐπανάσταση ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ Λαὸ ἐναντία σὲ τὸ Ρωσικὸ
καθεστῶς. Ἡ ἐπιτυχία μᾶς τέτοιος ἐπανάστασης ἦταν
ἐφικτὴ καὶ κατορθωτὴ, καὶ πραγματικὰ αὐτὸ ἀπόδειξε κι'
ἡ ἱστορία. Ἡ ἀτομικὴ τρομοκρατία καὶ συνωμοτικὴ δράση
μερικῶν ἀπομονωμένων ἀτόμων παρεμπόδιζε τὴ μαζικὴ
δράση κι' οἱ Μαρξιστὲς δὲν μπορούσαν ν' ἀφήσουν τὲς «ἀπο-
μονωμένες τρομοκρατικὲς πράξεις» ν' ἀντικαταστήσουν τὴν
ἐπαναστατικὴ δράση τῶν μαζῶν. Οἱ Ναρόντικοι ἀπ' τὴν

ἄλλη, ἰσχυρίζονταν ὅτι ἡ ἀτε-
λὴ σημασία» καὶ τόνωνε τὸ
πῶς ὁ Λένιν ἀπάντησε σ' αὐ-
τοῦ «Τι νὰ κάνουμε ;» πού γρ-
«Αὐτὸ εἶναι χαρακ-
ἀντιπροσωπευτικὸ τῶν
πασης καὶ παρακμῆς
σοσιαλδημοκρατικοῦ)»
στὴν τρομοκρατία. Τὸ
ἢ κυβέρνησις δὲν μπορεῖ
ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐξ-
ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν καταδ-
ἀγῶνα, σὰν τρόπο δρά-
ληφθεῖ σὲ πρόγραμμα.
ριστικὸ σὰν παράδειγμα
πτό τὸ ἀμεσο καθήκον
στὴν ἐπαναστατικὴ δράση
κι ἐφημερίδα) ὑποστηρί-
για τὴν «διέγερση» τοῦ
νὰ τοῦ δοθεῖ ἕνα «γερ-
κανεῖς νὰ βρεῖ ἐπιχειρημα-
περισσότερο ἀπ' αὐτὸ
διαπράττονται ἀρκετοὶ
ζωὴ ὥστε νὰ χρειάζεται
«τονωτικοῦ»; Ἀπὸ τὴν δὲ
φανερὸ ὅτι ὅσοι δὲν ξεσηκώ-
νὰ ξεσηκωθοῦν, οὔτε κι' ἀπὸ
τυραννία, θὰ σταθοῦν πάλι
τὰ δάκτυλά τους» ὅταν μ-
ἀγωνίζεται μόνη τῆς σὲ
κυβέρνησις; Τὸ γεγονός
τῶν ἐργατῶν ξεσηκώνονται
τοὺς βανδαλισμοὺς πού δι-
ζωὴ, ἀλλὰ εἴμαστε ἀνίκανοι
κανεῖς νὰ τὸ περιγράψω ἐπι-
δὲλες αὐτὲς τὲς σταγόνες καὶ
διέγερσις πού προκαλεῖ ἡ
μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπ' ὅτι
πού χρειάζεται ἀκριβῶς νὰ
σοῦμε σὲ μιὰ μοναδικὴ γῆ
Ἐκλεκτὰ Ἔργα, Τομ. 2 σελ.

άλλη, ισχυρίζονταν ότι η άτομική τρομοκρατία είχε «διεγερτική σημασία» και τόνωνε τους Ρώσους εργάτες. Να όμως πώς ο Λένιν απάντησε σ' αυτά τα επιχειρήματα στη μελέτη του «Τι να κάνουμε ;» που γράφτηκε στα 1902 :

«Αυτό είναι χαρακτηριστικό, πρώτα γιατί ήταν αντιπροσωπευτικό των πρώτων σταδίων της διάσπασης και παρακμής του πατροπαράδοτου (πρόσοσιαλδημοκρατικού) κύκλου των ιδεών και επέμενε στην τρομοκρατία. Το ότι έγινε τώρα παραδοχή ότι η κυβέρνηση δεν μπορεί να «τρομοκρατηθεί» κι' επομένως ότι δεν μπορεί να εξοντωθεί απ' την τρομοκρατία, ίσοδυναμεί με την καταδίκη της τρομοκρατίας σά μορφή άγώνα, σαν τρόπο δράσης που θάπρεπε να συμπεριληφθεί στο πρόγραμμα. Δεύτερο, είναι πιο χαρακτηριστικό σαν παράδειγμα της άποτυχίας να γίνει αντίληπτό το άμεσο καθήκον της «έγκύμνασης των μαζών στην επαναστατική δράση». 'Η «Σβόποντα» (Ναρότνικη έφημερίδα) υποστηρίζει την τρομοκρατία σά μέσο για την «διέγερση» του εργατικού κινήματος, και για να του δοθεί ένα «γερό σπρώξιμο». Δυσκολεύεται κανείς να βρει επιχείρημα που διαψεύδεται μόνο του περισσότερο απ' αυτό το επιχείρημα. Μήπως δεν διαπράττονται αρκετοί βανδαλισμοί στη Ρωσική ζωή ώστε να χρειάζεται η ανακάλυψη ενός ειδικού «τουρωτικού»; 'Από την άλλη μεριά δεν είναι μήπως φανερό ότι όσοι δεν ξεσηκώνονται και όσοι δεν μπορούν να ξεσηκωθούν, ούτε κι' απ' αυτήν ακόμη τή Ρωσική τυραννία, θά σταθούν πάλι στο περιθώριο «παιζοντας τά δάκτυλά τους» όταν μιά χούφτα τρομοκρατών θά αγωνίζεται μόνη της σέ άγώνα μονομαχίας με την κυβέρνηση ; Το γεγονός όμως είναι, ότι οί μάζες των εργατών ξεσηκώνονται και υπερδιεγείρονται από τους βανδαλισμούς που διαπράττονται στη Ρωσική ζωή, αλλά είμαστε άνίκανοι να μαζέψουμε, αν μπορεί κανείς να το περιγράψει έτσι, και να συγκεντρώσουμε όλες αυτές τές σταγόνες και μικρά ποτάμια της λαϊκής διεγερσης που προκαλεί η Ρωσική ζωή, σέ πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι φανταζόμαστε, και αυτό που χρειάζεται ακριβώς να κάνουμε, να τά συγκεντρώσουμε σέ μιá μοναδική γιγάντια πλήμμυρα» (Λένιν, 'Εκλεκτά Έργα, Τομ. 2 σελ. 96 'Αγγλ. Έκδ.)

Και ο Λένιν αποδείχτηκε ὀρθός. Γιατί ἡ μαζική δράση τῶν ἐργατῶν τῆς Ρωσσίας ἔφερε τὴ Ρωσικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1905. Γράφοντας γιὰ τὰ διδάγματα τῆς Ἐπανάστασης αὐτῆς, ὁ Λένιν στὸ ἄρθρο του «Τὰ διδάγματα τῆς Ἐπανάστασης» ποὺ δημοσιεύθηκε στὰ 1910, ἔγραψε :

«Τὸ πρῶτο καὶ κύριο διδάγμα εἶναι ὅτι μονάχα ἡ ἐπαναστατικὴ δράση τῶν μαζῶν μπορεῖ νὰ φέρει βελτιώσεις ποὺ ν' ἀξίζουν τὸν κόπο στὲς ζωὲς τῶν ἐργατῶν καὶ στὴ διακυβέρνηση τοῦ κράτους. Καμιὰ «συμπάθεια» γιὰ τοὺς ἐργάτες ἀπὸ τοὺς μορφωμένους, κανένας ἀγώνας ἀπὸ μεμονωμένους τρομοκράτες ὅσον ἡρωϊκὸς καὶ νάσαι δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἀξία νὰ ὑπονομεύσουν τὴ τσαρική αὐταρχία καὶ τὴν παντοδυναμία τῶν καπιταλιστῶν». (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν, Τόμος 1, σελ. 467-8, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Εἶχαμε ὁμῶς στὴν Κύπρο συνθήκες ὅμοιες μὲ τὲς συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴ Ρωσσία τὲς παραμονὲς τῆς ἐπανάστασης τοῦ 1905 ; Βέβαια ὄχι. Ἡ Κύπρος δὲν εἶναι ἓνα μεγάλο ἔθνος ὅπως ἡ Ρωσσία, ἀλλὰ ἓνα μικρὸ Νησί. Ὁ Λαὸς τῆς Κύπρου δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀνατρέψει ἓνα ντόπιο καθεστῶς μὲ ντόπια ἐπανάσταση, ἀλλὰ νὰ ἀποτινάξει τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ μιᾶς ἰσχυρῆς ξένης Ἱμπεριαλιστικῆς Δύναμης. Κανένας ἀνοιχτός, μαζικός, ἐνοπλὸς ἀγώνας δὲν μποροῦσε νὰ σταθεῖ ἀντιμέτωπος μὲ τὰ ὄπλα καὶ τὲς λόγχες τῶν Ἱμπεριαλιστῶν. Ἄλλὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε πιὸ ἐκτεταμένα ἀργότερα.

Δεύτερο: Εἶχε μήπως ὁ ἀγώνας ποὺ διεξῆγε ἡ ΕΟΚΑ καμιὰ ὁμοιότητα ἢ σχέση μὲ τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία καὶ τὲς μεμονωμένες δολοφονίες τῶν «μεμονωμένων τρομοκρατῶν» τῶν Ναρότνικων ;

Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὡς ἐξετάσουμε πρῶτα σὲ γενικὲς γραμμὲς τὲς διάφορες μορφὲς τῆς δράσης τῆς ΕΟΚΑ ἀπὸ τὴν Ἰδρυσὴ τῆς τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955 :-

(1) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ὁ ὀργανωτὴς καὶ ἔπαιξε ἡγετικὸ ρόλο σὲ πολλὲς μαζικὲς συγκεντρώσεις καὶ θρησκευτικὲς συναθροίσεις μὲ ἔθνικο-πατριωτικὸ περιεχόμενο (οἱ θρησκευτικὲς συναθροίσεις ἦταν οἱ μόνες ποὺ ἐπιτρέπονταν ἀπὸ τὸ νόμο).

(2) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν κύριο ἡγετικὸ ρόλο σὲ τοὺς δρόμους, καὶ καὶ τὰ Βρετανικὰ λώσες ἢ ἀστυνομικὰ διαδηλώσεις, καὶ ἔκαμαν ἐφόδους μὲ τοὺς διαδηλωτὲς, πατριωτῶν.

(3) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ἡγετικὸ ρόλο σὲ κέντρα ἐξορίας, ἐκτελέσεις πατριωτῶν χωρὶς τικὸ μέτρο τῶν ἡμι-συμπεριλαμβάναν ἀ ἐργατῶν, κλείσιμο γραφείων, ἀναφυγῆς καὶ ἀπα περιπτώσεις διάρκειας στὴν ἐπιβολὴ κέρφ

(4) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν τῆς μεγάλων ἐπιχειρήσεων, τὴν ἀνατί τῶν Ἱμπεριαλιστῶν, ἀεροπλάνων τῶν ἡπιωτικῶν ὕλικου τῶ στρατιωτικῆς καὶ κ

(5) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν μικρότερων ἐπιχειρήσεων, βόμβων σὲ οἰ ἐνάντια σὲ στρατιωτ

(6) Οἱ ἐνοπλες πάνω στὴ βάση τῆς κῆς, ἔχουν διεξάγει Ἄσφαλείας». Ὁ Ἡ τίου πολέμου μόν

(2) 'Η ΕΟΚΑ ήταν ο οργανωτής κι' έπαιξε τον κύριο ήγητικό ρόλο σε παράνομες μαζικές διαδηλώσεις στους δρόμους, ταραχές και όδομαχίες με την άστυνομία και τα Βρετανικά στρατεύματα. Σ' αυτές τες διαδηλώσεις ή άστυνομία και ο στρατός πυροβόλησαν τους διαδηλωτές, χρησιμοποίησαν δακρυγόνα άέρια κι' έκαμαν έφόδους με ρόπαλα και όπλα για να διαλύσουν τους διαδηλωτές, πληγώνοντας άρκετές έκατοντάδες πατριωτών.

(3) 'Η ΕΟΚΑ ήταν ο οργανωτής κι' έπαιξε τον κύριο ήγητικό ρόλο σε καθολικές άπεργίες, κλείσιμο καταστημάτων και κέντρων σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για τες έξορίες, έκτελέσεις πατριωτών, τή σύλληψη και κράτηση πατριωτών χωρίς δίκη και γενικά για κάθε καταπιεστικό μέτρο των 'Ιμπεριαλιστών. Τέτοιες άπεργίες που συμπεριλάβαιναν άποχή από τή δουλειά όλων των έργατών, κλείσιμο των καταστημάτων, κλείσιμο των γραφείων, κλείσιμο όλων των δημόσιων κέντρων άναψυχής και άποχή από τα μαθήματα, σε πολλές περιπτώσεις διάρκεσαν για άρκετές μέρες και κατέληγαν στην έπιβολή κέρφιου.

(4) 'Η ΕΟΚΑ ήταν ο μόνος οργανωτής και έκτελεστής μεγάλων έπιχειρήσεων σαμποτάζ όπως για παράδειγμα, τήν άνατίναξη στρατιωτικών άεροδρομίων των 'Ιμπεριαλιστών, τήν άνατίναξη βομβαρδιστικών άεροπλάνων των 'Ιμπεριαλιστών, τήν άνατίναξη στρατιωτικού ύλικού των 'Ιμπεριαλιστών, τήν άνατίναξη στρατιωτικής και κυβερνητικής περιουσίας.

(5) 'Η ΕΟΚΑ ήταν ο μόνος οργανωτής και έκτελεστής μικρότερων έπιχειρήσεων σαμποτάζ, όπως τήν τοποθέτηση βομβών σε οικήματα, τήν έκσφενδόνηση βομβών ένάντια σε στρατιωτικά άυτοκίνητα κλπ.

(6) Οι ένοπλες ομάδες τής ΕΟΚΑ, οργανωμένες πάνω στή βάση τής άντάρτικης πολεμικής στρατηγικής, έχουν διεξάγει άρκετές μάχες με τες «Δυνάμεις 'Ασφαλείας». 'Ο 'Ηρωας τής ΕΟΚΑ Γρηγόρης Αύξεντίου πολέμησε μόνος του από τό κρυσφήγετο του

έναντια σὲ μεγάλο ἀριθμὸ στρατιωτῶν, ὥσπου τελικὰ τὸν ἀνατίναξαν καὶ τὸν σκότωσαν μέσα στὴν κρύπτη του. Ἐξ ἴσου ἡρωϊκὸς ἦταν κι' ὁ θάνατος τοῦ Κυριακοῦ Μάτση, τῶν τεσσάρων πατριωτῶν ποὺ πέθαναν πολεμώντας στὸ Λιοπέτρι, καὶ πολλῶν ἄλλων πατριωτῶν.

(7) Ἡ ΕΟΚΑ ὀργάνωσε τὴ νεολαία τῆς Κύπρου σὲ μιὰ μαχητικὴ Νεολαϊστικὴ Ὀργάνωση τὴν ANE. Τούτῃ ἡ ὀργάνωση ἔδειξε ἰδιαίτερη δραστηριότητα στὲς πόλεις καὶ στὰ σχολεῖα. Ἡ ANE βρῆκε καθολικὴ ὑποστήριξη ἀνάμεσα στὴ μαθητικὴ καὶ ἐργαζόμενη νεολαία καὶ ὀργάνωσε ὁλόκληρη τὴ μαθητικὴ νεολαία σ' ἓνα μαζικὸ, μαχητικὸ ἀντι-ἰμπεριαλιστικὸ ἀγῶνα. Πολλὲς σχολικὲς ἀπεργίες καὶ μαθητικὲς διαδηλώσεις ὀργανώθηκαν καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις κατέληξαν σὲ ὁδομαχίες μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία.

(8) Τὰ μέλη τῆς νεολαϊστικῆς ὀργάνωσης τῆς ΕΟΚΑ ἀνάλαβαν τὴ διανομὴ σ' ὅλες τὲς πόλεις καὶ χωριά τῶν παράνομων προπαγανδιστικῶν φυλλαδίων τῆς ΕΟΚΑ καὶ τὴ διεξαγωγὴ ἄλλης προπαγανδιστικῆς καὶ διαφωτιστικῆς δουλειᾶς.

(9) Ἡ ΕΟΚΑ ἰδρυσε τὴν Πολιτικὴ Ὀργάνωση ΠΕΚΑ ποὺ ἀνάλαβε τὴν εὐθύνη τῆς πολιτικῆς δράσης, διαφώτισης καὶ προπαγάνδας σ' ὁλόκληρη τὴν Κύπρο.

(10) Ἡ ΕΟΚΑ καὶ ἡ ΠΕΚΑ ἦταν οἱ ὀργανωτὲς καὶ ἐμπνευστὲς τῆς καμπάνιας τῆς «παθητικῆς ἀντίστασης» ποὺ ἐγκαινιάστηκε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1957. Καμπάνιας τῆς πιὸ μαζικῆς πολλαϊκῆς μορφῆς.

Τὰ πιὸ πάνω εἶναι μερικὰ μόνο παραδείγματα ἀπὸ τὴ δράση τῆς ΕΟΚΑ στὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια. Κι' αὐτὸς ὁ κατάλογος καθόλου δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἐξαντλητικός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ ἀγῶνας τῆς ΕΟΚΑ ἐντάθηκε στὸ μάζιμουμ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἀγγλο-Γαλλικῆς ἐπιδρομῆς ἐναντία στὴν Αἴγυπτο, παρενοχλώντας ἔτσι τοὺς ἰμπεριαλιστὲς στὰ νῶτα τους. Αὐτὸ μονάχα δεῖχνει ὁλοφάνερα τὸν ἀντι-ἰμπεριαλιστικὸ χαρακτήρα

τῆς δράσης τῆς ΕΟΚΑ. Κι' Πολιτικὸ Γραφεῖο τοῦ ΑΚΕΛ μὲ τὴ δράση τῶν «διαλεκτῶν» τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαναν ἐκτὸς τῶν ἀνδρῶν καὶ λίγα μικροεπι-

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ παρὸς τὸ ὅτι ἡ ΕΟΚΑ βρῆκε ἐνθερμὴ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ καὶ τῶν «Μαρξιστῶν» δογματιστῶν τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ «Δυνάμεις Ἀπολογίας τοῦ πρώην κυβερνητικοῦ Χάρντιγκ), ἦσαν ἐντελῶς ἀνίκανα τελεσματικὰ τὴν ΕΟΚΑ ἀπὸ τὴν ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ἐνεργητικῆς ὁ Λαὸς πρὸς τὴν ΕΟΚΑ. Ἐπιβεβαιώθηκε νὰ δώσει ὅποιαδήποτε «Ἀσφαλείας» τὸ Δικτατορικὸ καθεστὸς ἐφάρμοσε τὰ πιὸ καταπιεστικὰ ἐν ὄψει τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ. Νὰ μερικὰ

Γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν νὰ δώσουν βάνονταν ὑποβάλλονταν στὰ πιὸ ἄσχημα ἐκατοντάδες ὁμήρων ρίχτηκαν ἄσχημα (τὰ λεγόμενα Κρατητήρια) ἡμέρας καὶ ἐβδομάδες ἀρκετῶν ἡμερῶν ἢ καὶ ἐβδομάδων ποὺ προκαλοῦσαν στὸ Λαὸ κι' ἐν ὄψει τῆς ἐργατικῆς ἐπιβλήθηκαν σὲ πρόστιμα ἀρκετῶν χιλιάδων λιρῶν ὡς τιμωρία γιὰ τὴν ἀρνητικὴ ὅποιαδήποτε βοήθεια ἢ νὰ δώσουν «Ἀσφαλείας». Ἐγίναν συστημῶς ἡμεῖς «Ἀσφαλείας» ἔστησαν ὁδομαχίες «Ἐκτάκτου Ἀνάγκης» ποὺ ἐπέβαλλαν βαρεῖς ποινές, καὶ στὴν περίπτωσιν ὅπως ἡ κατοχὴ ἢ μεταφορὰ ὀπλοβόμβων, ἢ ἐκκένωση ὀπλων κλπ. ὡς ἐνδεικτικὴ ποινὴ.

Ὁ Λαὸς συλλαμβάνονταν καὶ ἐπελάτταν σὲ μεγάλες ταλαιπωρίες, κακο-

τῆς δράσης τῆς ΕΟΚΑ. Κι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ δράση τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο τοῦ ΑΚΕΛ εἶχε τὸ θράσος νὰ συγκρίνει μὲ τὴ δράση τῶν «διαλεκτῶν ἡρώων» τῶν Ναρότνικων ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαναν ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς δολοφονίες πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ λίγα μικροεπεισόδια μὲ βόμβες.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ παραγνώρισαν ἐντελῶς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ΕΟΚΑ βρῆκε ἐνθερμὴ ὑποστήριξη ἀνάμεσα στὲς μάζες τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ καὶ τῆς Κυπριακῆς νεολαίας. Οἱ «Μαρξιστὲς» δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ παραγνώρισαν τὸ γεγονός ὅτι οἱ «Δυνάμεις Ἀσφαλείας» (σύμφωνα μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ πρώην κυβερνήτη Στρατάρχῃ Σέρ Τζῶν Χάρντιγκ), ἦσαν ἐντελῶς ἀνίκανες νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀποτελεσματικὰ τὴν ΕΟΚΑ ἀπὸ τελεία ἔλλειψη πληροφοριῶν, ἔξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ἐνεργητικῆς ὑποστήριξης ποὺ ἔδινε ὁ Λαὸς πρὸς τὴν ΕΟΚΑ. Ἐπειδὴ ὁ Λαὸς συστηματικὰ ἀρνήθηκε νὰ δώσει ὅποιαδήποτε πληροφορία στὲς «Δυνάμεις Ἀσφαλείας» τὸ Δικτατορικὸ καθεστῶς τοῦ Σέρ Τζῶν Χάρντιγκ ἐφάρμοσε τὰ πιὸ καταπιεστικὰ μέτρα ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ Κυπριακὸς Λαὸς. Νὰ μερικὰ παραδείγματα. :-

Γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν νὰ δώσουν πληροφορίες ὅσοι συλλαμβάνονταν ὑποβάλλονταν στὰ πιὸ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια. Ἐκατοντάδες ὁμήρων ρίχτηκαν σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως (τὰ λεγόμενα Κρατητήρια) χωρὶς δίκη. Κέρφιου διαρκείας ἀρκετῶν ἡμερῶν ἢ καὶ ἐβδομάδων μ' ὅλες τὲς κακουχίες ποὺ προκαλοῦσαν στὸ Λαὸ κι' ἰδιαίτερα στοὺς μεροκαματιάριδες ἐργάτες, ἐπεβλήθησαν σὲ πόλεις καὶ χωριά. Συλλογικὰ πρόστιμα ἀρκετῶν χιλιάδων λιρῶν ἐπεβλήθησαν στὸν πληθυσμὸ σὰν τιμωρία γιὰ τὴν ἀρνήση τοῦ Λαοῦ νὰ προσφέρει ὅποιαδήποτε βοήθεια ἢ νὰ δώσει πληροφορίες στὲς «Δυνάμεις Ἀσφαλείας». Ἐγίναν συστηματικὲς ἐρευνες καὶ οἱ «Δυνάμεις Ἀσφαλείας» ἔστησαν ὁδοφράγματα. «Οἱ Κανονισμοὶ Ἐκτάκτου Ἀνάγκης» ποὺ θεσπίστηκαν προνοοῦσαν βαρεῖες ποινές, καὶ στὴν περίπτωσι μερικῶν παραβάσεων ὅπως ἡ κατοχὴ ἢ μεταφορὰ ὄπλων ἢ βομβῶν, τὸ ρίξιμο βομβῶν, ἡ ἐκκένωση ὄπλων κλπ. τὴ θανατικὴ ποινὴ ὡς τὴ μόνη ἐνδεδειγμένη ποινὴ.

Ὁ Λαὸς συλλαμβάνονταν καὶ ἐρευνᾶτο ὁμαδικὰ καὶ ὑποβαλλόταν σὲ μεγάλες ταλαιπωρίες, κακουχίες καὶ κακομεταχείριση.

Τὰ σπίτια τοῦ Λαοῦ κα' οἱ ἀγροὶ τῶν γεωργῶν ἐρευνοῦνταν συστηματικὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθοῦν ἀφάνταστες ζημιές στὲς περιουσίες τους.

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ μόνον ἀπὸ τὰ ἀντίποινα ποὺ ἐφάρμοσαν οἱ Ἰμπεριαλιστὲς στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τους ν' ἀποσπάσουν πληροφορίες ἀπὸ τὸ Λαό. Ὅμως, μὲ τὴν ἐξαιρέση τῶν λίγων προδοτῶν (ποὺ βρῖσκονται σ' ὅλες τὲς χώρες) ὁ Λαὸς ὑπέστη ὅλες τὲς κακουχίες μὲ ἥρωική καρτερία καὶ κράτησε σιγὴ ὡς τὸ τέλος προσφέροντας ἀπ' τὴν ἄλλη κάθε βοήθεια ποὺ μπορούσε στὴν Ε.Ο.Κ.Α. γιατί εἶχε πίστη στὸ ὀρθὸ καὶ δίκαιο τοῦ ἀγῶνα της.

Ὅμως, ἡ δράση τῆς Ε.Ο.Κ.Α. δὲν ἦταν λιγότερο πλατειά οὔτε λιγότερο μαχητικὴ ἀπὸ τὴ δράση τοῦ Λαοῦ τῆς Ἰρλανδίας στὴν ἀρχὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Οἱ φίλοι μας οἱ δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ καλὰ κάνουν νὰ σημειώσουν καὶ νὰ θυμοῦνται καλὰ τὰ πιὸ κάτω λόγια ποὺ ἔγραψε ὁ Λένιν τὸ 1916 :-

«Ὁ ὄρος «πούτς» στὴν ἐπιστημονικὴ του ἔννοια μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ μόνον ὅταν ἡ ἀπόπειρα γιὰ ἐξέγερση δὲν ἔχει ἀποκαλύψει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα κύκλο συνωμοτῶν ἢ ἡλιθίων μανιακῶν, κι' ὅταν δὲν ἔχει προκαλέσει συμπτώματα μέσα στὲς μάζες. (Ἡ ὑπογράμμιση δική μας). Τὸ ἑκατοντάχρονο ἔθνικὸ κίνημα τῆς Ἰρλανδίας, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ διάφορα στάδια καὶ συνδυασμούς ταξικῶν συμφερόντων, ἐκδηλώθηκε, μεταξύ ἄλλων, στὸ μαζικὸ Ἰρλανδικὸ Κογκρέσο στὴν Ἀμερικὴ ποὺ ἐνέκρινε ψήφισμα γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία τῆς Ἰρλανδίας - ἐκδηλώθηκε σὲ ὁδομαχίες, στὲς ὁποῖες ἔλαβε μέρος μιὰ μερίδα τῆς μικροαστικῆς τάξης τῶν πόλεων καὶ μιὰ μερίδα τῶν ἐργατῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ περίοδο μαζικῆς δράσης, διαδηλώσεων, κλεισίματος ἐφημερίδων κλπ. Ὅποιος ἀποκαλεῖ ἓνα τέτοιο ξεσήκωμα «πούτς» θὰ πρέπει νὰ εἶναι εἴτε ἓνας χονδροειδὴς ἀντιδραστικὸς, εἴτε ἓνας δογματιστὴς ἀνίκανος νὰ ἀπεικονίσει στὴ φαντασία του μιὰ κοινωνικὴ ἐπανάσταση σὰν ζωντανὸ φαινόμενο. («Συζήτηση πάνω στὴν Αὐτοδιάθεση - - 10. Ἡ Ἰρλανδικὴ Ἐξέγερση τοῦ 1916». Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα, Τόμος 5, σελ. 303, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ἀλλά, ἀν οἱ δογματιστὲς ἐπικαλεστοῦν τὸ Λένιν γιὰ νὰ στρέψουν τὰ ὄπλα τους, ἔπρεπε πρῶτα νὰ εἰσαγάγουν ἐξενεύριζε κάθε εἶδος συνωμοτῶν κατ' ἀρχὴν στὴν τακτικὴ τῶν «μικρῶν» καὶ μελετήσουν τὸ Λένιν γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνετο. Γιατί ἀκόμα καὶ στὴ Ρωσσία, τὸ ἀπείραστο, ποὺ οἱ ἐπαναστατικὲς ἀπορροαὲς τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἀπορροαὲς νὰ ταχθεῖ μὲ τὸ μέρος μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία ποὺ ὁ λαὸς ποὺ διεξῆγε τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα ἀνθρώπων, ποὺ τὸ ἄλλο διαφθαρμένο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποδοῦσε ἀνάμεσα στὸ Λαό, ὁ Λένιν τάχθηκε ἀπὸ τὴν ἀπορροαὲς τῶν «μικρῶν ὀργανισμῶν» κατ' ἀρχὴν. Νὰ τί ἔγραψε ὁ Λένιν ἐπὶ τὴν Ἐξέγερση τῆς Μόσχας»

«Τὸ τρίτο μεγάλο μάθημα ἀφορᾷ τὴν τακτικὴ καὶ τὴν ἐξέγερση. Ἡ στρατιωτικὴ ἀπόπειρα ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς στρατιωτικῆς καθαρῆς ἀλήθειας τὴν τυμπανιστικῶν ὁ Ἐνγκελς. Ἡ στρατιωτικὴ ἀπόπειρα εἶναι ἡ ἴδια ὅπως στὰ μέσα τῆς ἀπορροαὲς θάταν τρέλλα νὰ στησοῦμε πυροβολικὸ καὶ νὰ ὑπερβαῖν τὴν ἀπόπειρα. Ὁ Καούτσκι ἀπορροαὲς ὅτι εἶναι πιά καιρὸς τώρα, ἐπανεξετάσομε τὰ συμπεράσματα τῆς Μόσχας ἐγκαινίασε νέα μάθημα. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ εἶναι ἡ τακτικὴ τῶν κατ' ἀρχὴν καὶ πάρα πολὺ μικρῶν ὀργανισμῶν καὶ δύο πρόσωπα. Στὴν ἀπορροαὲς τῶν δημοκράτες ποὺ καγχάζουν γιὰ ὀργανισμὸς ἀπὸ πέντε ἢ ὀκτώ ὀργανισμῶν. Ἀλλά ὁ καυχασμὸς δὲν εἶναι ὁ ὀρθὸς περιφρόνησης γιὰ τὸ ὀργανισμὸς ποὺ δημιουργεῖται»

Ἄλλά, ἂν οἱ δογματιστὲς φίλοι μας ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπικαλεστοῦν τὸ Λένιν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ βλακῶδη ἐπιχειρήματα τους, ἔπρεπε πρῶτα νὰ μελετήσουν τὸ Λένιν. Ἄν τοὺς ἐξενεύριζε κάθε εἶδος συνωμοτικῆς δράσης, ἂν ἀντιτίθενται κατ' ἀρχὴν στὴν τακτικὴ τῶν «μικρῶν ομάδων» κάμνουν καλὰ νὰ μελετήσουν τὸ Λένιν γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν πλάνη τους. Γιατὶ ἀκόμα καὶ στὴ Ρωσσία, ποῦ τὸ πεδίο δράσης ἦταν ἀπέραντο, ποῦ οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις πάλευαν ἐναντίονα στὸ Ρωσσικὸ στρατὸ καὶ τὴ Ρωσσικὴ Ἀστυνομία (ποῦμποροῦσε νὰ ταχθεῖ μὲ τὸ μέρος τῆς Ἐπανάστασης) καὶ ὄχι μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία ἐνὸς ξένου ἰσχυροῦ κράτους, ποῦ ὁ λαὸς ποῦ διεξῆγε τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα ἀποτελοῦσε ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ποῦ τὸ Τσαρικὸ Καθεστῶς ἦταν τόσο διαφθαρμένο ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ ὑποστηρικτὲς ἀνάμεσα στὸ Λαό, ὁ Λένιν τάχθηκε ὑπὲρ τῆς πολεμικῆς στρατηγικῆς τῶν «μικρῶν ομάδων» καὶ τῆς «μαζικῆς τρομοκρατίας». Νὰ τί ἔγραψε ὁ Λένιν στὸ ἄρθρο του «Διδάγματα ἀπὸ τὴν Ἐξέγερση τῆς Μόσχας» στὰ 1906 :-

«Τὸ τρίτο μεγάλο μάθημα ποῦ διδάσκει ἡ Μόσχα, ἀφορᾷ τὴν τακτικὴ καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν δυνάμεων γιὰ ἐξέγερση. Ἡ στρατιωτικὴ τακτικὴ καθορίζεται ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς στρατιωτικῆς τεχνικῆς. Αὐτὴ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια τὴν τυμπάνιζε στ' αὐτιά τῶν Μαρξιστῶν ὁ Ἐνγκελς. Ἡ στρατιωτικὴ τεχνικὴ σήμερὰ δὲν εἶναι ἡ ἴδια ὅπως στὰ μέσα τοῦ δέκατου ἔννατου αἰῶνα. Θάταν τρέλλα νὰ στήσουμε τὰ πλήθη μπροστὰ στὸ πυρροβλικὸ καὶ νὰ ὑπερασπίσουμε ὁδοφράγματα μὲ περιστροφή. Ὁ Καούτσκι εἶχε δίκην ὅταν ἔγραφε ὅτι εἶναι πιά καιρὸς τώρα, κατόπιν τῆς Μόσχας, νὰ ἐπανεξετάσουμε τὰ συμπεράσματα τοῦ Ἐνγκελς, κι' ὅτι ἡ Μόσχα ἐγκαινίασε νέα τακτικὴ ὁδοφραγμάτων. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ εἶναι ἡ τακτικὴ τοῦ ἀνταρτοπολέμου. Γιὰ μιὰ τέτοια τακτικὴ χρειάζεται ἡ ὀργάνωση εὐκίνητων καὶ πάρα πολὺ μικρῶν ομάδων ἀπὸ δέκα, τρία ἢ ἀκόμα καὶ δύο πρόσωπα. Συναντοῦμε συχνὰ Σοσιαλ-δημοκράτες ποῦ καγχάζουν ὅποτε γίνεται λόγος γιὰ ομάδες ἀπὸ πέντε ἢ ομάδες ἀπὸ τρία πρόσωπα. Ἄλλὰ ὁ καυχασμὸς δὲν εἶναι παρὰ ἓνας πολὺ φτηνὸς τρόπος περιφρόνησης γιὰ τὸ νέο ζήτημα τῆς τακτικῆς καὶ ὀργάνωσης ποῦ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὲς ὁδομαχίες

μέσα στές νέες συνθήκες τῆς μοντέρνας στρατιωτικῆς τεχνικῆς. Μελετᾶτε καλά, κύριοι, τὴν ἱστορία τῆς ἐξέγερσης τῆς Μόσχας, καὶ θ' ἀντιληφθῆτε τὴ σχέση πού ὑπάρχει μεταξύ ομάδων ἀπὸ πέντε πρόσωπα καὶ τῆς νέας τακτικῆς τῶν ὁδοφραγμάτων.

«..... Κι' ὁ ἀνταρτοπόλεμος καὶ ἡ μαζικὴ τρομοκρατία πού ἐπικρατοῦν παντοῦ στὴ Ρωσσία καὶ σχεδὸν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ Δεκέβρη θὰ βοηθήσουν ἀσφαλῶς τές μάζες νὰ καταλάβουν τὴ σωστὴ τακτικὴ πού πρέπει νὰ ἐφαρμοσθεῖ σὲ μιὰ ἐξέγερση. Ἡ Σόσιαλ-δημοκρατία πρέπει ν' ἀναγνωρίσει αὐτὴ τὴ μαζικὴ τρομοκρατία καὶ νὰ τὴ συμπεριλάβει στὴν τακτικὴ τῆς, ὀργανώνοντας τὴν βέβαια καὶ ἐλέγχοντας τὴν, καὶ καθυποτάσσοντάς τὴν στὰ συμφέροντα καὶ τές συνθηκῆς τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καὶ γενικὰ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα..... Μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τές βελτιώσεις στὴν τεχνικὴ, νὰ διδάξουμε τές ομάδες τῶν ἐργατῶν νὰ κατασκευάζουν βόμβες σὲ μεγάλες ποσότητες, νὰ βοηθήσουμε αὐτές τές ομάδες καὶ τὰ τάγματα μάχης νὰ βροῦν προμηθειές ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, θρυαλλίδων καὶ αὐτομάτων ὄπλων». (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν, Τόμ. 1 σελ. 458, 459 Ἄγγλ. Ἐκδ.)

Ὅχι ὅμως. Οἱ «Μαρξιστές» τοῦ ΑΚΕΛ ὅταν μιλοῦσαν γιὰ μαζικὴ ἐπαναστατικὴ δράση ἴσως νὰ εἶχαν στὸ νοῦ τους ὅτι ὅλες οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις θὰ παρατάσσονταν στὴ μιὰ πλευρᾷ, κι' οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις θὰ παρατάσσονταν στὴν ἀπέναντι πλευρᾷ. Θὰ διεξαγόταν τότε μεταξύ τῶν δυὸ παρατάξεων ἀνοικτὸς πόλεμος μέχρι τῆς τελικῆς νίκης τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐξόντωσης τῆς ἄλλης παράταξης. Ἀλήθεια, γιὰ φαντασθῆτε πόσο ἐξυπνὴ θάταν μιὰ τέτοια τακτικὴ. Ὁ ἐπαναστατικὸς στρατὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ (ἀπὸ ὀλικὸ Ἑλληνικὸ πλῆθος 450.000) μὲ τὰ περίστροφα τους, λίγα ὄπλοπολυβόλα, ἐπιτόπια κατασκευασμένες βόμβες, ρόπαλα, ξινάρια καὶ φτιάρια, καὶ βέβαια ἀφθονές πέτρες, θὰ παρατασσόταν στὴ μιὰ πλευρᾷ καὶ ὁ Βρετανικὸς Στρατὸς μὲ τὴν Ἀεροπορία του, τὸ Βαρὺ καὶ Ἐλαφρὺ Πυροβολικὸ, ὄπλοπολυβόλα ὄπλα καὶ κάθε εἶδους μοντέρνα ὄπλα, στὴν ἄλλη πλευρᾷ (!!) Τότε θ' ἀρχίζαν νὰ πολεμοῦν στήθος μὲ στήθος μέχρι τῆς τελικῆς νίκης.....

Σὲ δσοὺς εἶχαν παρόμοιες ἰδέες ὡς τῆς Ἰρλανδίας τὸ 1916 ὁ Λένιν ἐβω

«Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι δυνατὴ χωρὶς ἐξέγερσει ἀποικίες καὶ στὴν Εὐρώπη, χωματα μιᾶς μερίδας τῶν μικροατῆς προκαταλήψεις μὴ ταξικά συνειδητοποιημένῶν ἐναντία στὴν καταπίεση τῶν τὸ νὰ φαντάζεται κανεὶς τέτοιᾶ ἀπόρριψη τῆς κοινῆς σῆς. Μονάχα ὅσοι φαντάζεθαι θὰ παραταχθεῖ μιὰ στρατιά ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ μιὰ ἄλλη στρατιά θὰ φωνῆ ἱμπεριαλισμοῦ» καὶ ὅτι αὐτὸ ἔταση, μονάχα ὅσοι ἔχουν μιὰ ριῶδη ἰδέα, μποροῦν νὰ διὰ ἐξέγερση ἀποκαλώντας τὴν σ

Ὅποιος ἀναμένει μιὰ «καθαρή» δὲν θὰ ζήσει ποτὲ νὰ τὴ δει μιὰ γιὰ ἐπανάσταση χωρὶς νὰ ἐπανάσταση». (Λένιν, Ἐκλε 303 Ἄγγλ. Ἐκδ.)

Ἄλλὰ οἱ φίλοι μας τοῦ ΑΚΕΛ τῆς μαζικῆς ἐπαναστατικῆς πάλης. ἱμπεριαλισμοῦ δὲν ἦταν «μαζικὴ ἐπανάσταση» καὶ «μαζικὴ εἰρηνικὴ δράση». Προτιμῶν ἀποφασιστικῶν, τὸν πόλεμο τῶν λέξει τῶν καὶ τὴν φυλλαδοκαπηλεία ἀπὸ

«Δὲν εἶναι ἀρκετὸ» ἔλεγε ὁ στὸ ζήτημα τῶν πολιτικῶν πάρομε θέση ἐπίσης στὸ ζήτημα Ὅσοι τάσσονται ἐπὶ δὲν προετοιμάζονται πει ἀνήλεα νὰ διωχθεῖ μὲς τῶν ὑποστηρικτῶν σῆς, καὶ νὰ σταλοῦν ἐχθροῦς τῆς, στοῦς τ (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν Τ

Σε όσους είχαν παρόμοιες ιδέες αναφορικά με την εξέγερση της Ήρλανδίας τὸ 1916 ὁ Λένιν ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπάντησι :

«Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασι εἶναι δυνατὴ χωρὶς ἐξεγέρσεις τῶν μικρῶν ἔθνῶν στὲς ἀποικίες καὶ στὴν Εὐρώπη, χωρὶς ἐπαναστατικὰ ξεσπάσματα μιᾶς μερίδας τῶν μικροαστῶν μὲ ὅλες τοὺς τὲς προκαταλήψεις, χωρὶς τὴν κίνηση τῶν μὴ ταξικὰ συνειδητοποιημένων προλεταριακῶν μαζῶν ἐναντίῃ στὴν καταπίεσι τῶν ξένων ἔθνῶν κλπ., τὸ νὰ φαντάζεται κανεὶς τέτοιο πρᾶγμα ἀποτελεῖ τὴν ἀπόρριψι τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασις. Μονάχα ὅσοι φαντάζονται ὅτι στὴ μιὰ πλευρὰ θὰ παραταχθῆ μιὰ στρατιά καὶ θὰ φωνάξει, «εἴμαστε ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ ὅτι στὴν ἄλλη πλευρὰ μιὰ ἄλλη στρατιά θὰ φωνάξει «εἴμαστε ὑπὲρ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ» καὶ ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι κοινωνικὴ ἐπανάστασι, μονάχα ὅσοι ἔχουν μιὰ τόσο γελοία καὶ παιδαριώδη ἰδέα, μποροῦν νὰ δυσφημοῦν τὴν Ήρλανδικὴν ἐξέγερσι ἀποκαλώντας τὴν σὰν «πούτς».

Ὅποιος ἀναμένει μιὰ «καθαρὴ» κοινωνικὴ ἐπανάστασι δὲν θὰ ζήσει ποτὲ νὰ τὴ δεῖ. Ἐνα τέτοιο πρόσωπο μιᾶ γιὰ ἐπανάστασι χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί σημαίνει ἐπανάστασι». (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμος 5 σελ. 303 Ἄγγλ. Ἔκδ.)

Ἄλλὰ οἱ φίλοι μας τοῦ ΑΚΕΛ δὲν τάσσονταν κἀν ὑπὲρ τῆς μαζικῆς ἐπαναστατικῆς πάλης. Τὸ τροπάρι ποὺ διαρκῶς ἐπαναλαμβάναν δὲν ἦταν «μαζικὴ ἐπαναστατικὴ δράσι» ἀλλὰ «μαζικὴ εἰρηνικὴ δράσι». Προτιμοῦσαν τὸν πόλεμο τῶν συνθημάτων, τὸν πόλεμο τῶν λέξεων, τὴν ἐγκρισι φηφισμάτων καὶ τὴν φυλλαδοκαπηλεία ἀπὸ τὸν ἐνοπλο ἀγῶνα.

«Δὲν εἶναι ἀρκετὸ» ἔλεγε ὁ Λένιν «νὰ πέρνουμε θέσι στὸ ζήτημα τῶν πολιτικῶν συνθημάτων. Πρέπει νὰ πάρουμε θέσι ἐπίσης στὸ ζήτημα τῆς ἐνοπλῆς ἐξέγερσις. Ὅσοι τάσσονται ἐναντίον τῆς, ὅσοι δὲν προετοιμάζονται γι' αὐτὴν, πρέπει ἀνῆλεα νὰ διωχτοῦν ἀπὸ τὲς γραμμὲς τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἐπανάστασις, καὶ νὰ σταλοῦν ὀλοταχῶς στοὺς ἐχθροὺς τῆς, στοὺς προδότες ἢ δειλοὺς.» (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν Τομ. 1 σελ. 457 Ἄγγλ. Ἔκδ.)

5. ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ :

«Επαναστάτες που είναι άνικανοί να συνδυάσουν παράνομες μορφές πάλης με την πολύπλευρη νόμιμη δράση, είναι πολύ φτωχοί επαναστάτες» Λένιν.

Πρός τὸ τέλος τοῦ 1955, τὸ ΑΚΕΛ κηρύχθηκε παράνομο σὰν κόμμα καὶ σὰν ὀργάνωση. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του συνελήφθησαν καὶ κρατήθηκαν χωρὶς δίκη στὰ κρατητήρια. Ἡ κράτησή τους διάρκεσε περὶ τοὺς 15 μῆνες. Ἡ θέση ποὺ πήραν ἐνάντια στὴ «βία» δὲν τοὺς ἔσωσε γιατί οἱ ἱμπεριαλιστὲς κατακτητὲς ἦσαν ἀνίκανοι στὴν ἀρχὴ νὰ ξεχωρίσουν τοὺς ἀληθινούς κομμουνιστὲς ἀπὸ τοὺς προδότες τῆς ἐπανάστασης. Τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἱμπεριαλιστὲς διέκριναν «κομμουνιστικὸ κίνδυνο» στὴν ἐξέγερση ἀποτελεῖ ἀκόμα μιὰ ἀπόδειξη τοῦ ἀληθινοῦ κοινωνικοῦ περιεχομένου τῆς ἐξέγερσης, καὶ μιὰ ἐνδειξη ποιῆς δυνάμεις ἔπρεπε νὰ περῶναν ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτήν. Ὅμως, οἱ ἱμπεριαλιστὲς δὲν ἄργησαν ν' ἀντιληφτοῦν ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς ἀριστερᾶς στὴν Κύπρο ἦταν ἀβλαβὴς γι' αὐτοὺς κι' ὅτι ὁ βρετανικὸς ἀποικισμὸς δὲν ἀπειλείτο ἀπὸ τὸν «κομμουνισμὸ» στὴν Κύπρο. Οἱ ἀριστεροὶ κρατούμενοι ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι.

Ἐνῶ ἦταν στὰ κρατητήρια ἀρχισαν νὰ διαφαίνονται σοβαρὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν κομματικῶν στελεχῶν κι' οἱ πιὸ τίμιοι καὶ λογικοὶ σύντροφοι διεξήγαγαν ἀποφασιστικὸ ἀγῶνα ἐνάντια στὴν ἐπίσημη ἡγεσία τοῦ κόμματος κι' ἐνάντια στὴν προδοτικὴ θέση τῆς ἐναντι στὸν ἐνοπλο ἀγῶνα.

Ἄλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα κι' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπὸ τὸ κόμμα γιὰ δημοκρατία μέσα στὸ συμφέρο τῆς κομματικῆς διατήρησης τῆς στὴν ὡς τὸ Μάη τοῦ 1957 κληρὰ χρόνια γιὰ νὰ ζυγίσει προσεκτικὰ καὶ ξαναξετάσει τὴν κατ' ἀναπροσανατολισμὸν

Ἡ ὀλομέλεια τῆς συνήλθε ξανά γιὰ πρῶτον τὸ Μάη τοῦ 1957. τὸ κόμμα ν' ἀναγνωρῆσται ἀνοιχτὰ, χαράσσοντας δρᾶσης καὶ καλώντας ὅπως εἶπε ὁ Λένιν :-

«Ἡ στάση ἐνῶς κόμματος, ἀποτελεῖ ἐκτετατὴ κριτήρια τῆς συλλογικῆς ἐπιλογῆς μετὰ τὸν ὅποιο ἐπιλέγεται τὸ πρὸς τὴν ἰσχυρὰ. Τὸ νὰ παραδεχθῶν τοὺς λόγους, νὰ ἀποκηρύχθῃ, νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὀρθότητα τοῦ - ματος. Αὐτὸ στὸν ὅποιο, αὐτὸ τῆς τάξης καὶ μετὰ

Ἄλλ' ἀλοίμονο, ἡ Τουναντίον ἢ Κεντρικὴ τῆς «ὀρθότητος» τῆς καὶ τῆς ΕΟΚΑ. Ἡ ἀπὸ ΑΚΕΛ ἀναφέρει (σελ.

«Ἡ πλατεία τῆς ὀρθότητος μαζικοῦ δημοκρα

Ἄλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Οἱ «ἐπικριτὲς» κατασιγήθηκαν κι' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόλυση τους ἀποβλήθηκαν ἐπίσημα ἀπὸ τὸ κόμμα γιὰ τὴν «ἀντικομματική» τους δράση. Ἡ δημοκρατία μέσα στὸ κόμμα καταπατήθηκε ξανά, γιὰ τὸ συμφέρο τῆς κομματικῆς ἡγεσίας καὶ τῆς «πάση θυσία» διατήρησης τῆς στήν ἐξουσία. Ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955 ὡς τὸ Μάη τοῦ 1957 τὸ κόμμα εἶχε μπροστά του δυὸ ὀλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ παρακολουθήσει τὰ γεγονότα, νὰ τὰ ζυγίσει προσεκτικὰ καὶ νὰ κάνει μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια νὰ ξαναεξετάσει τὴν κατάστασιν καὶ νὰ κάνει τὸν ἀνάλογο ἀναπροσανατολισμὸ του.

Ἡ ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος συνήλθε ξανά γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆ σύλληψη τῆς ἡγεσίας του τὸ Μάη τοῦ 1957. Μιὰ χρυσὴ εὐκαιρία παρουσιαζόταν στὸ κόμμα ν' ἀναγνωρίσει τὰ λάθη του καὶ νὰ τὰ διακηρύξει ἀνοιχτὰ, χαράσσοντας ταυτόχρονα μιὰ νέα πατριωτικὴ γραμμὴ δράσης καὶ καλώντας τὸ λαὸ νὰ τὴν ἀκολουθήσει. Γιατὶ ὅπως εἶπε ὁ Λένιν :-

«Ἡ στάση ἑνὸς πολιτικοῦ κόμματος ἐναντι τῶν λαθῶν του, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ καὶ σίγουρα κριτήρια τῆς συνείδησης τοῦ κόμματος καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἐκπληρεῖ τὴν πράξιν τῆς ὑποχρεώσεως του πρὸς τὴν τάξιν του καὶ τῆς ἐργαζόμενης μάζης. Τὸ νὰ παραδεχτεῖ ἓνα λάθος ἀνοιχτὰ, νὰ ἐξηγήσει τοὺς λόγους, νὰ ἀναλύσει τῆς συνθήκες πού τὸ δημιούργησαν, νὰ ἐξετάσει προσεκτικὰ τοὺς τρόπους γιὰ τὴν διόρθωσιν του - αὐτὸ εἶναι σημάδι ἑνὸς σοβαροῦ κόμματος. Αὐτὸ σημαίνει τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, αὐτὸ σημαίνει καθοδήγησιν κι' ἐκγύμνασιν τῆς τάξεως καὶ μετὰ τῶν μαζῶν» (Ἀριστερισμὸς σελ. 40)

Ἄλλ' ἀλοίμονο, δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τέτοια παραδοχὴ. Τούναντιον ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος ἐπιβεβαίωσε τὴν «ὀρθότητα» τῆς θέσεως του ἐναντι τῆς ἐνοπλῆς δράσεως καὶ τῆς ΕΟΚΑ. Ἡ ἀπόφασιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ ἀναφέρει (σελ. 5) :-

«Ἡ πλατεία ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. ἐπιβεβαιώνει ξανά τὴν ὀρθότητα τῆς τακτικῆς τοῦ ἐνιαίου, παλλαϊκοῦ μαζικοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνα πού ἀπαρέκλιτα ἀκολου-

θησε τὸ κόμμα μας σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα.....(!)
Ἡ Κ.Ε. διαπιστώνοντας τὴν ὀρθότητα τῆς τακτικῆς
μας καὶ ἐγκρίνοντας τὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς τῆς,
πιστεύει ὅτι ἂν τὸ κόμμα μας προχωροῦσε στὴν ἐφαρ-
μογὴ τῆς τακτικῆς του, σὲ πῶ ἀποφασιστικὲς μαχη-
τικὲς μορφές πάλης μέχρι τῆ σύγκρουση μὲ τὶς ἐνοπλές
δυνάμεις τῶν ἀποικιστῶν..... αὐτὸ θάταν καταστρεπ-
τικὸ τόσο γιὰ τὸ Λαϊκὸ κίνημα ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεση
τοῦ ἴδιου τοῦ Λαοῦ.»

Καὶ ξανά μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα «Γιὰ τὴν θέση τοῦ κόμματος
ἐναντι στὴν ΕΟΚΑ» ἡ ἀπόφαση ἀναφέρει :

«Ἡ πλατεῖα ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. παίρνοντας ὑπ' ὄψη
τὶς συγκεκριμένους Κυπριακὲς συνθήκες, τὸ συσχετισμὸ
τῶν δυνάμεων ποὺ συγκρούονται σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα,
τὸν παράγοντα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης, τὸν ἀντι-
δραστικὸ ρόλο τῆς Τουρκικῆς Κυβέρνησης καὶ τοῦ
Ἀμερικανικοῦ παράγοντα καὶ γενικὰ τὸ κάθε τι ποὺ
ἐπηρεάζει τὴν διεξαγωγὴ τοῦ ἔθνικο - ἀπελευθερωτικοῦ
μας ἀγῶνα, ἐπιβεβαιώνει ἀκόμα μιὰ φορά τὴν ὀρθότητα
τῆς θέσης τοῦ κόμματος ἐναντι τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα
τῆς Δεξιᾶς.»

Ἄλλὰ, διαισθανόμενοι τὴν ἀντιδημοτικότητα τῆς ἀπό-
φασῆς τους καὶ τὴν ἀγανάκτηση τοῦ λαοῦ γιὰ τὴ διαγωγὴ
καὶ τὴ στάση τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ΑΚΕΛ ἐναντι τοῦ πατριωτι-
κοῦ κινήματος τῆς ΕΟΚΑ, οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες νόμισαν ὅτι θὰ
μποροῦσαν νὰ σβύσουν τὰ παλιὰ καὶ νέα τους ἀμαρτήματα
μὲ τὸ νὰ «παραδεχτοῦν» μερικὰ λάθη στὴ θέση τους ἐναντι
τῆς ΕΟΚΑ. Νόμισαν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μποροῦσαν
νὰ ρίξουν στάχτη στὰ μάτια τῶν «ἀπλοϊκῶν» ἐργατῶν καὶ
νὰ τοὺς πείσουν γιὰ τὴν εὐλικρίνεια τῶν ἀρχηγῶν τους ποὺ
δῆθεν δὲν φοβοῦνται νὰ παραδεχτοῦν ἀνοικτὰ τὰ λάθη τους.
Τὸ μόνο λάθος ποὺ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ μπόρεσαν νὰ
βροῦν στὴν τακτικὴ τους, ἦταν ἡ ὑποτίμηση τῆς δυνάμεις
τῆς ΕΟΚΑ καὶ ἡ βιασύνη τους νὰ ξεστομίσουν τέτοιους χαρα-
κτηρισμοὺς γιὰ τοὺς ἥρωες τῆς ΕΟΚΑ καὶ τὴν πατριωτικὴ
τους δράση ποὺ θὰ παραμείνουν γιὰ πάντα ἕνα στίγμα
αἰσχῶς στὴν ἱστορία τοῦ κόμματος. Παραθέτουμε ὀλόκληρη
τὴν «παραδοχὴ» λαθῶν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ
ΑΚΕΛ :

«Ταυτόχρονα ὁμως ἡ
ὅτι στὴ στάση μας ἔναντι
σειρὰ λάθη μερικὰ ἀπὸ τὰ
-πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅ
τῆς ΕΟΚΑ θεωρώντας τὸ
φανατικῶν τῆς δεξιᾶς πε-
κοὺς μῆνες καὶ δὲν μπορεῖ
κολουθήσουμε τὶς προεπι-
ἀπὸ τρία χρόνια. Δεῦτε
τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955
ἀψυχολόγητη ἐνέργεια,
ἔλλειψη ψυχραιμίας καὶ
ζήτημα θεωρητολογῶντι
μὲ ἀποσπάσματα ἀπὸ τ
τὶς μάζες νὰ δοῦν σωστὰ
μας διαφωνοῦσε μὲ τὴν
Τρίτο οἱ χαρακτηρισμοὶ π
μας δώσαμε στὴν ΕΟΚΑ
ποκαλώντας τους «ψευ-
«βαραλόγους» «τρακατροί
καὶ σεχταριστικοὶ καὶ ἐνέ-
τὴν ἔθνικὴ μας ὑπόθεση
ὀπλιζαμε τὴν ΕΟΚΑ κα
ἐπίθεσή τους ἐναντία στ
καὶ ἔρριχναν νερὸ στὸ
κινδύνου τοῦ ἐμφυλίου στ
αὐτῶν τῶν σοβαρῶν σεχ
ἡγεσία τοῦ κόμματος ἴδι
τικός πυρήνας φέρει τὴν

Τὰ πῶ πάνω λάθη ὀφείλον
τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῖ
ὁποῖο ἔβλεπαν οἱ Ἀκελικοὶ ἡ
καὶ γενικὰ τὴν Κυπριακὴ Ἀσ
στὸν ἔθνικοαπελευθερωτικὸν ἀ
τροπὴ ποὺ ἐξακολουθεῖ ν' ἀπ
ποὺ ὅπως ἔγινε παραδεχτὸ διά
λάθη» ἔθιξε αὐτὰ τὰ λάθη μ' ἡ
καὶ μόνο γιὰ νὰ καταλήξει στ
ρασμα :-

«Παρά τὰ σοβαρὰ αὐτ

«Ταυτόχρονα όμως η Κ.Ε. υπογραμμίζει ανοικτά ότι στη στάση μας έναντι της ΕΟΚΑ διεπράξαμε μια σειρά λάθη μερικά από τα οποία αρκετά σοβαρά. Πρώτα -πρώτα από την αρχή υποτιμήσαμε σοβαρά το κίνημα της ΕΟΚΑ θεωρώντας το σαν κίνημα μερικῶν δεκάδων φανατικῶν τῆς δεξιᾶς προορισμένο νὰ σβύσει σὲ μερικούς μήνες καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ μάθουμε καὶ νὰ παρακολουθήσουμε τὶς προετοιμασίες πού γίνονταν πάνω ἀπὸ τρία χρόνια. Δεύτερο ἡ ἀνακοίνωση τοῦ Π.Γ. τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955 ἦταν μιὰ πολὺ βιαστική καὶ ἀψυχολόγητη ἐνέργεια, πού πρόδινε σύγχυση καὶ ἄλλειψη ψυχραιμίας καὶ μὲ τὸν τρόπο πού ἔπιανε τὸ ζήτημα θεωρητολογώντας γιὰ ἀτομικὴ τρομοκρατία μὲ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Λένιν δὲν βοήθησε καθόλου τὶς μάζες νὰ δοῦν σωστά γιὰ ποιούς λόγους τὸ κόμμα μας διαφωνοῦσε μὲ τὴν τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα. Τρίτο οἱ χαρακτηρισμοὶ πού σὲ ἀνακοινώσεις καὶ σὲ ἄρθρα μας δώσαμε στὴν ΕΟΚΑ καὶ στοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ἀποκαλώντας τους «ψευτοδιγενῆδες», «τραμπούκους», «βαρελόττα» «τρακατροῦκες» κλπ ἦταν προκλητικοὶ καὶ σχεταριστικοὶ καὶ ἐνῶ δὲν ἐξυπηρετούσαμε καθόλου τὴν ἐθνικὴ μας ὑπόθεση καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ Λαοῦ ὀπλιζάμε τὴν ΕΟΚΑ καὶ τὸν μοναρχοφασισμό στὴν ἐπίθεσή τους ἐναντία στοὺς κόμμα καὶ τὸ Λαϊκὸ κίνημα καὶ ἔρριχναν νερό στοὺς μύλο τῆς διάσπασης καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Γιὰ τὴν διάπραξη αὐτῶν τῶν σοβαρῶν σχεταριστικῶν λαθῶν ἡ Κεντρικὴ ἡγεσία τοῦ κόμματος ἰδιαίτερα ὁ κεντρικὸς καθοδηγητικὸς πυρήνας φέρει τὴν πιὸ βαρεῖα εὐθύνη.»

Τὰ πιὸ πάνω λάθη ὀφείλονταν, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ, στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐβλεπταν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες «τὴν Ἐθναρχία, τὴ δεξιὰ καὶ γενικὰ τὴν Κυπριακὴ Ἀστικὴ τάξη καὶ τὸν ρόλο τους στὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγώνα». Κι' ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ πού ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἴδια ἄτομα πού ὅπως ἔγινε παραδεχτὸ διάπραξαν τὰ πιὸ πάνω «σοβαρὰ λάθη» ἔθιξε αὐτὰ τὰ λάθη μ' ἓνα τόσο ἐλαφρὸ τρόπο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταλήξει στοὺς ἐξῆς σπαραξικάρδιο συμπέρασμα :-

«Παρά τὰ σοβαρὰ αὐτὰ λάθη πού διαπράξαμε στὴν

ἀρχή στη στάση μας ἔναντι στὴν ΕΟΚΑ στὴν πράξη διορθώσαμε αὐτὰ τὰ λάθη στὴν πορεία τοῦ ἀγώνα, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερα ἡ στάση μας ἔναντι στὴν ΕΟΚΑ καὶ τῶν ἀγωνιστῶν της, νὰ ἐχτιμιέται σήμερα ἀπὸ ὅλα τὰ στρώματα πού ἐπηρεάζονται ἀπὸ αὐτὴ καὶ ἀπὸ ἠγετικούς παράγοντες τῆς δεξιᾶς» (!)

Ἄλθθεια τί συμπέρασμα! Πῶς εἶναι ἀπόλυτα ψευδὲς ἔχει ἀποδειχθεῖ πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἱστορία. Γιατί ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι ἀκριβῶς ἡ στάση τοῦ κόμματος ἔναντι τῆς ΕΟΚΑ καὶ τοῦ ἀγώνα της, (πού κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολλὰ μέλη της φονεύθηκαν ἀπὸ βρετανικὲς σφαῖρες ἢ κρεμάστηκαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἀπὸ τοὺς βρετανοὺς δημίους-) πού ὠδήγησε στοῦ σπαραγμὸ μεταξύ τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς παράταξης στὴν Κύπρο, γιὰ τὸν ὁποῖο σπαραγμὸ οἱ Ἄρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ φέρουν τὴν πρωταρχικὴ εὐθύνη.

Δὲν φτάνει νὰ παραδέχεται κανεὶς ἓνα λάθος. Ἐνα κόμμα δὲν μπορεῖ νὰ καθοδηγεῖται ἀπὸ ἀρχηγούς πού τὸ κάθε τους βῆμα ἀποτελεῖ κι' ἓνα καινούργιο λάθος πῶς σοβαρὸ ἀπ' τὸ προηγούμενο. Ὅπως εἶπε ὁ Λένιν :

«Σοφὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνος πού δὲν κάνει λάθη. Δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι. Σοφὸς εἶναι ἐκεῖνος πού κάνει ὄχι πολὺ σοβαρὰ λάθη καὶ ξέρει τὸν τρόπο νὰ τὰ διορθώνει εὐκόλα καὶ γρήγορα». (Ἀριστερισμὸς σελ. 19.)

Ἐν πάση περιπτώσει ἡ σοβαρότητα τοῦ λάθους δὲν βρισκόταν μονάχα στοὺς προσβλητικούς καὶ ψευδεῖς χαρακτηρισμοὺς πού οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ ἔδωσαν στὴν ΕΟΚΑ καὶ τοὺς ἀγωνιστὲς της (παρ' ὅλη τὴ σοβαρότητα τούτου τοῦ λάθους) ἀλλὰ στὴ θέση πού πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἑνοπλοῦ ἀγώνα, μὲ ἄλλα λόγια στὴν τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τοῦ κόμματος ἔναντι τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Ὅχι μόνο αὐτὸ τὸ λάθος δὲν ἔχει γίνει ποτὲ παραδεχτὸ ἀλλὰ ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος. Τοῦτο τὸ λάθος ἔχει ἐπανηλειμμένα ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὸ κόμμα ὡς τὴ σημερινὴ μέρα, παρὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ζημιὰ πού τοῦ ἔχει προκαλέσει. Τοῦτο φαίνεται καθαρὰ στὴν

πῶς πάνω ἀπόφαση τ
τονίζεται κι' ἐπιβεβ
κόμματος «πρὸς τὴν τ

Τοῦ κάκου θ' ἀ
Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς
γιὰ τὴ θέση τοῦ κόμμ
γίνεται παραδοχὴ π
Πολιτικὸ Γραφεῖο τοῦ
κόμματος ἔναντι τοῦ
χωρὶς ἐφαρμογὴ ἐν τ
τὸν κόπο, ὅπως θὰ π
νὰ δώσει καινούργιο ἰ
τῆς θέσης του. Κι'
στοῦ σκοτάδι καὶ νὰ μ
τοὺς ἀρχηγούς του σ
τικὴ πού ἀπομόνωσε
ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐρ

Οἱ ἀληθινοὶ Μαρ
τὰ συμπέρασμα τ
Ὅτε θεωροῦν τὲς ἐξ
ὀλέθρια πολιτικὴ κα
θεωροῦν τὴν ἐπιμονὴ
δικαιολογημένη ἀπὸ
τίμιοι Μαρξιστὲς ποί
σαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ
σης» τοῦ ΑΚΕΛ), ὅλ
φτηκαν ἀπὸ τὸ κόμμ
κὴ του, καὶ γενικά
Κύπρου, ἀπαιτοῦν
«ἀρχηγῶν» προτοῦ
ὀδηγηθεῖ στὴν κα

Τὰ μέλη τοῦ Γ
1955 συντάξαν ἐκ
ὁποῖο καταδίκασαν
φασὴ τους «ἀδίσταχ
τους ἔναντι στοῦ Λ
Γραφείου καὶ τῆς ἡ
ὅτι ἡ πῶς πάνω

πιό πάνω απόφαση της Κεντρικής Έπιτροπής στην οποία τονίζεται κι' επιβεβαιώνεται «η απόλυτη διαφωνία» του κόμματος «πρός την τακτική της ΕΟΚΑ».

Του κάκου θ' αναζητούσε κανείς στην απόφαση της Κεντρικής Έπιτροπής μιὰ πρακτική ή θεωρητική δικαιολογία για τή θέση του κόμματος έναντι του ένοπλου άγώνα. Ένώ γίνεται παραδοχή πώς τὸ δικαιολογητικό πού έδωσε τὸ Πολιτικό Γραφείο τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955 για τή θέση τοῦ κόμματος έναντι τοῦ ένοπλου άγώνα ήταν λαιθασμένο και χωρίς έφαρμογή έν τούτοις ἡ Κεντρική Έπιτροπή δέν έλαβε τὸν κόπο, ὅπως θά περίμενε κανείς από ένα ὑπεύθυνο σώμα, νά δώσει καινούργιο δικαιολογητικό για τήν επαναβεβαίωση τῆς θέσης του. Κι' έτσι ὁ λαός εξακολουθεῖ νά βρίσκεται στό σκοτάδι και νά μή γνωρίζει γιατί ὡφείλε ν' ακολουθήσει τούς άρχηγούς του στην ὀλέθρια πολιτική τους. Τήν πολιτική πού απομόνωσε τὸ κόμμα απ' τήν εργατική τάξη κι' ιδιαίτερα από τήν εργαζόμενη νεολαία τῆς Κύπρου.

Οἱ ἀληθινοὶ Μαρξιστές καθόλου δέν ικανοποιήθηκαν μέ τὰ συμπεράσματα τῶν δογματιστῶν άρχηγῶν τοῦ ΑΚΕΛ. Οὔτε θεωροῦν τές ἐξηγήσεις τους άρκετὴ δικαιολογία για τήν ὀλέθρια πολιτική και τὰ σοβαρώτατα λάθη τους οὔτε και θεωροῦν τήν ἐπιμονή στα λάθη και τήν πολιτική τους σαν δικαιολογημένη από τὰ γεγονότα ἢ τή θεωρία. "Ολοι οἱ τίμιοι Μαρξιστές πού παράμειναν στό κόμμα (άφου κατόρθωσαν νά ξεφύγουν από τὰ ὄργανα τῆς «κομματικῆς επαγρύπνησης» τοῦ ΑΚΕΛ), ὅλοι ὅσοι στα τελευταία χρόνια διαγράφηκαν από τὸ κόμμα για τή διαφωνία τους πρὸς τήν πολιτική του, και γενικά ὅλοι οἱ τίμιοι ἀριστεροὶ πατριῶτες τῆς Κύπρου, απαιτοῦν τήν άμεση ἀντικατάσταση τούτων τῶν «άρχηγῶν» προτοῦ είναι πολὺ άργά, προτοῦ τὸ κόμμα ὀδηγηθεῖ στην κατστροφή του.

Τὰ μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ ΑΚΕΛ πού στο 1955 συνέταξαν ἐκεῖνο τὸ περίφημο «Ιστορικό» έγγραφο στο ὁποῖο καταδίκασαν και ἐξύβρισαν τήν ΕΟΚΑ, έλαβαν τήν απόφαση τους «ἀδίσταχτα» και «μ' ὄλη τή συναίσθηση τῆς εὐθύνης τους έναντι στο λαό.» Τὰ ἴδια μέλη τοῦ ἴδιου Πολιτικοῦ Γραφείου και τῆς Κεντρικῆς Έπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ μᾶς λένε ὅτι ἡ πιὸ πάνω απόφαση τους ήταν σχεταριστική και

ὅτι ἐβλαψε σοβαρὰ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐργατικὴ τάξις τῆς Κύπρου βρίσκεται τώρα σ' ἀπόλυτη ἀμηχανία μὴ ξέροντας μὲ ποιοῦ τρόπο νὰ ξεχωρίσει πότε ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος μιλά σοβαρὰ καὶ μὲ συναίσθησι τῆς εὐθύνης τῆς καὶ πότε ξεστομίζει ἀνοησίες. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ πρέπει νὰ δώσουν στοὺς ὁπαδοὺς τους μὴ μὴ φόρμουλα πού νὰ τοὺς δείχνει μὲ ποιοῦ τρόπο πρέπει νὰ κάνουν τὴν ἀναγκαίαν διάκριση σὲ κάθε περίπτωσι.

6. ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜ

«Τὸ νὰ χάνει κανεὶς τὴ ψυχραιμία τὸ ἐγκλημα ἐναντίαν στὸ Κόμμα, π

Πιστεύουμε ἀκράδαντα, συνεῶσα λέχθησαν δικαιολογοῦν τὴν γοήτεψη πού σὰν Μαρξιστές, πια παριάτου καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ δε τοῦ ἀγῶνα, καὶ δοκιμάζουμε καὶ λουθο τῆς ἀντι-Μαρξιστικῆς, ἀ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἐναντι τῆς ἐνο ἐξέγερσης τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Σήμερα, πὶὸ καθαρά ἀπὸ μαιονεκτικὴ θέσι τοῦ ΑΚΕΛ ἐξ' πλάτου κτυπήματος πού δοκίμα πού κατὰ τοῦ πατριωτικοῦ, ἐθν τοῦ λαοῦ μας.

Ἄκελικὰ Ἐπ

Ἐχοντας τώρα ὑπ' ὄψη μας ὀ γαύμενα κεφάλαια ὡς κάνουμε τῆς θέσις πού πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἐναν μὲ τὰ ἐπιχειρήματα πού πρόβαλε πσιση τῆς θέσις αὐτῆς.

6. ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

«Τό νά χάνει κανείς τή ψυχραιμία του στίς κρίσιμες στιγμές, αποτελεί έγκλημα έναντια στό Κόμμα, πού άπατεί δημόσια εξέλιέωση»
-Μάρξ.

Πιστεύουμε άκράδαντα, συνειδητά και καλόπιστα ότι όσα λέχτηκαν δικαιολογούν τήν άνησυχία, πικρία και άπογοήτεψη πού σαν Μαρξιστές, πιστοι στρατιώτες του προλεταριάτου και του Σοσιαλισμού δοκιμάσαμε κατά τή διάρκεια του άγώνα, και δοκιμάζουμε και σήμερα σά φυσικό έπακόλουθο τής άντι-Μαρξιστικής, άντι-Λενινιστικής θέσης πού πήρε τό ΑΚΕΛ έναντι τής ένοπλης άντι-ίμπεριαλιστικής εξέγερσης του Κυπριακού λαού.

Σήμερα, πιο καθαρά από ποτέ άλλοτε, φαίνεται ή μειονεκτική θέση του ΑΚΕΛ έξ' αίτίας άκριβώς του πισώπλου κτυπήματος πού δοκίμασε νά καταφέρει ή ήγεσία του κατά του πατριωτικού, έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα του λαού μας.

Άκελικά Έπιχειρήματα

Έχοντας τώρα ύπ' όψη μας όσα αναφέρθηκαν στα προηγούμενα κεφάλαια ές κάνουμε μία γρήγορη άνασκόπηση τής θέσης πού πήρε τό ΑΚΕΛ έναντι του άγώνα σε συσχετισμό με τά έπιχειρήματα πού πρόβαλε ή ήγεσία του προς υπεράσπιση τής θέσης αυτής.

(1) 'Η ΕΟΚΑ, έλεγαν, δέν ξεκινούσε σάν μιá áληθινά πατριωτική óργάνωση πού είχε σάν σκοπό της ένα γνήσιο έθνικοαπελευθερωτικό άγώνα áλλά ήταν μιá καθαρώς δεξιά óργάνωση φιλικά διακείμενη τόσο πρós τόν 'Ελληνικό μοναρχοφασισμό όσο και στην Κυπριακή μπουρζουαζία. Γι' αυτό δέν τής άξιζε ή ύποστήριξή μας.

Ότι ή ΕΟΚΑ ξεκινούσε μέ δεξιά τοποθετημένη καθοδήγηση είναι βέβαια óρθó. 'Η όλη έκβαση του άγώνα όμως, κάθε άλλο παρά ύποστήριξε τόν Ισχυρισμό ότι δέν ήταν μιá óργάνωση άγνή, πατριωτική πού είχε θέσει σάν άποκλειστικό σκοπό της τήν άποτίναξη του άποικιακού ζυγοý. Τó γεγονός ότι τήν ύποστήριξε - ως ένα σημείο - ή δεξιάκυβέρνηση τής 'Ελλάδας δέν μπορεί νά θεωρηθεί σάν μιá ύποτιμητική άντανάκλαση πάνω στην óργάνωση και τά μέλη της.

Κι' αν ακόμα οι 'Ακελικοί ήγέτες είχαν δίκιο νά δοýν μέ ύποψία τήν ΕΟΚΑ στή γέννηση και τά πρwτα της βήματα, όμως δέν είχαν κανένα άπολύτως δίκιο νά έπιμένουν μέ πείσμα και φανατισμό στην πρwτή τους θέση (προσπαθώντας νά δικαιολογήσουν τά άδικαιολόγητα) μόνο και μόνο γιατί δέν είχαν τή ψυχική δύναμη νά παραδεχτούν δημόσια τά λάθη τους και νά ύποστούν τές συνέπειες τών λαθών τους.

Βλέποντας τήν όλη δράση τής ΕΟΚΑ άπό τó ξεκίνημα του άγώνα μέχρι τήν κατάπαυση του κανένα στοιχείο δέν δόθηκε στους 'Ακελικούς άρχηγούς ότι ή ΕΟΚΑ έστερείτο γνήσιου πατριωτικού περιεχομένου. Πιστεύουμε άκράδαντα, κι' αυτό άπόδειξε ή πείρα μας κατά τή διάρκεια του άγώνα, ότι άπ' τó πιό μικρό μέλος μέχρι του ανώτατου άρχηγού της, του θρυλικού Διγενή, τά μέλη και στελέχη τής ΕΟΚΑ άγωνίστηκαν μέ άυθουσία, πατριωτισμό και πίστη μόνο και μόνο γιατί πίστευαν στο ανώτατο Ιδανικό τής έθνικής άπελευθέρωσης του νησιού μας, άπελευθέρωσης πού τίποτε λιγότερο δέν σήμαινε παρά άυτοδιάθεση κι' άποτίναξη του Ιμπεριαλιστικού Βρετανικού ζυγοý.

(2) 'Η ΕΟΚΑ δέν μäs ήθελε και δέν μπορούσαμε νά τήν ύποστηρίξουμε.

Διαβάσατε κύριοι, μäs ρωτούν οι 'Ακελικοί ήγέτες, τά πρwτα φυλλάδια τής ΕΟΚΑ; Μπορούσαμε νά ύποστηρίξουμε ένα τέτοιο κίνημα;

60

'Εξηγήσαμε ήδη ότι σάν έξαρτούμε ποτέ τή δική μας δράση Δέν περιμένουμε τή δεξιά νά μί μέρος σ' ένα άγώνα πού θεωρεί προωθει τά δικά μας άντιίμ προλεταριακά, συμφέροντα.

"Ας αφήσουμε όμως τά φυλλάδια της βήματα κι' άς πάρουμε τή ρίζωση κι' άντρώθηκε. Πόσες φορές κάλεσε τήν άριστερά σέ τίμια, πειρασία; Μπορούμε δέ νά δηλώσουμε ή ΕΟΚΑ ποτέ δέν άρνήθηκε σιγή ήταν άριστερός, είτε όχι, φτάνει και νάχε τήν πατριωτική πρόθεση

"Όμως και πάλι οι 'Ακελικοί τους. Στην έκκληση της πού κατέστρεψε σέ συνεργασία, στο φυλλάδιο πού έστειλε ότι οι γραμμές τής ΕΟΚΑ ήταν πατριωτική, ή ΕΟΚΑ έθετε ένα ν' άποκηρύξουν τήν έπίσημη μή τή δούμε αυτή τήν άπαίτηση κάθε άριστερό; Πώς μπορούσε συνεργασία μέ τήν έπίσημη ήγέση άπό τήν άρχή του άγώνα τά μπορούσαν νά συμμαχήσουν με τήν κοινούς δολοφόνους κτορες του Ιμπεριαλισμού; ή ήγεσία του ΑΚΕΛ ότι ή έθεσε έξέγερσης και τής ΕΟΚΑ ήταν νάχει τήν άπαίτηση νά γίνει ΕΟΚΑ;

Τó ΑΚΕΛ άφησε νά χαθεί τήν πραγματική, πατριωτική, άγώνα πού θά μπορούσε ν' άποβεί τó Βρετανικό Ιμπεριαλισμό.

(3) Σκοπός τής ίδρυσης ήγέτες, δέν ήταν ή έθνική ά

Ἐξηγήσαμε ἤδη ὅτι σὰν Μαρξιστὲς - Λενινιστὲς δὲν ἐξαρτοῦμε ποτὲ τὴ δική μας δράση ἀπὸ τὴ δράση τῆς δεξιᾶς. Δὲν περιμένουμε τὴ δεξιὰ νὰ μᾶς «καλέσει» γιὰ νὰ πάρουμε μέρος σ' ἕνα ἀγῶνα πού θεωροῦμε δίκαιο κι' ὀρθὸ καί πού προωθεῖ τὰ δικά μας ἀντιϊμπεριαλιστικά, σοσιαλιστικά, προλεταριακά, συμφέροντα.

Ἄς ἀφήσουμε ὁμῶς τὰ φυλλάδια τῆς ΕΟΚΑ στὰ πρῶτα τῆς βήματα κι' ἄς πάρουμε τὴ δράση τῆς ὅταν ὠρίμασε, ρίξωσέ κι' ἀντρώθηκε. Πόσες καὶ πόσες φορές ἡ ΕΟΚΑ δὲν κάλεσε τὴν ἀριστερὰ σὲ τίμια, πατριωτικὴ καὶ εἰλικρινῆ συνεργασία; Μποροῦμε δὲ νὰ δηλώσουμε κατηγορηματικά ὅτι ἡ ΕΟΚΑ ποτὲ δὲν ἀρνήθηκε συνεργασία μὲ κανένα εἴτε αὐτὸς ἦταν ἀριστερός, εἴτε ὄχι, φτάνει μόνον νὰ πιστεῖ στὸν ἀγῶνα καὶ νάχε τὴν πατριωτικὴ πρόθεση νὰ συμβάλει σ' αὐτόν.

Ὅμως καὶ πάλι οἱ Ἄκελικοὶ ἡγέτες εἶχαν τὸ παράπονόν τους. Στὴν ἐκκλήση τῆς πού καλοῦσε τοὺς τίμιους ἀριστεροὺς σὲ συνεργασία, στὸ φυλλάδιο πού δήλωνε ἀνοιχτὰ καὶ καθαρὰ ὅτι οἱ γραμμὲς τῆς ΕΟΚΑ ἦταν ἀνοιχτὲς στὸν κάθε ἀριστερὸ πατριώτη, ἡ ΕΟΚΑ ἔθετε ἕνα ὄρο: Ὅτι ἔπρεπε πρῶτα ν' ἀποκηρύξουν τὴν ἐπίσημη ἡγεσία-τους. Γιατί ὁμως νὰ μὴ τὴ δοῦμε αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση μὲ τὴ λογικὴ πού διακρίνει κάθε ἀριστερό; Πῶς μποροῦσε ἡ ΕΟΚΑ νὰ δεχτεῖ ἀνοιχτὴ συνεργασία μὲ τὴν ἐπίσημη ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἐφ' ὅσο τούτη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγῶνα τάχτηκε ἐνάντια σ' αὐτόν; Πῶς μποροῦσαν νὰ συμμαχήσουν μ' αὐτοὺς πού τοὺς κατηγοροῦσαν σὰν κοινούς δολοφόνους, ψευτοδιγενῆδες καὶ πράκτορες τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ; Ἐφόσο ποτὲ δὲν παραδέχτηκε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὅτι ἡ θέση πού πήρε ἐναντι τῆς ἐνοπλῆς ἐξέγερσης καὶ τῆς ΕΟΚΑ ἦταν λαυθασμένη πῶς μποροῦσε νάχει τὴν ἀπαίτηση νὰ γίνεῖ ἔστω καὶ ἀνεκτὴ κὰν ἀπὸ τὴν ΕΟΚΑ;

Τὸ ΑΚΕΛ ἄφησε νὰ χαθεῖ ἀκόμα μιὰ εὐκαιρία, γιὰ μιὰ πραγματικὴ, πατριωτικὴ, ἀγωνιστικὴ, ἐνότητα στὰ κάτω πού θὰ μποροῦσε ν' ἀποβεῖ μοιραία γιὰ τὸν κοινὸ ἐχθρὸ τὸ Βρετανικὸ Ἰμπεριαλισμό.

(3) Σκοπὸς τῆς ἰδρυσης τῆς ΕΟΚΑ, ἔλεγαν οἱ Ἄκελικοὶ ἡγέτες, δὲν ἦταν ἡ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση τῆς Κύπρου, ἀλλὰ

ή δημιουργία μιᾶς δεξιᾶς Χίτικης ὀργάνωσης πού σκοπό της ἔθετε τήν καταπολέμηση τοῦ κομμουνισμοῦ στήν Κύπρο καί τήν ἐξολόθρευση τῆς ἀριστερᾶς παράταξης.

Δέν εἶναι βέβαια δύσκολο ν' ἀραδιάζει κανεῖς μιὰ σειρά κατηγορίες, πρό πάντων ὅταν θέλει νά βρεῖ δικαιολογία - ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει - γιά τή δική του στραβομάρα.

Σέ καμιά περίπτωση κατά τή διάρκεια τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγώνα δέν δόθηκε ἡ εὐκαιρία στήν Ἄκελική ἡγεσία νά βγάλει τέτοιο συμπέρασμα ἀπ' τή δράση τῆς ΕΟΚΑ. Τά γεγονότα διόλου δέν ἐδικαιολόγησαν αὐτό τόν τερατώδη ἰσχυρισμό πού τόσο πλατεῖα κυκλοφόρησε στούς κόλπους τῆς ἀριστερᾶς.

Ἄν ἔγιναν συγκρούσεις μέ μέλη τῆς ἀριστερᾶς παράταξης κατά τή διάρκεια τοῦ ἀγώνα δέν σημαίνει ὅτι τὰ αἷτια τῶν συγκρούσεων ξεκινούσαν ἀπό μιὰ τέτοια πρόθεση τῆς ΕΟΚΑ. Μιά ἀναλυτική ἐξέταση τῶν συνθηκῶν πού ὀδήγησαν σ' αὐτές τές λυπηρές συγκρούσεις θά δείξει ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀσχετες μέ ὁποιοδήποτε ἀληθινά ἀντικομμουνιστικό αἶσθημα στές τάξεις τῆς ΕΟΚΑ. Σέ γενικές γραμμές οἱ παράγοντες πού ὀδήγησαν στές συγκρούσεις αὐτές ἦταν οἱ ἑξῆς :

(α) Πρώτιστη εὐθύνη φέρει ἡ Ἄκελική ἡγεσία πού μέ τήν ἐν γένει στάση πού τήρησε ἐναντι τῆς ΕΟΚΑ καί τῆς ἐνοπλης ἐξέγερσης καλλιέργησε μέσα στές τάξεις τῆς παράταξης πού ἐπηρέαζε τήν ὑπόνοια, τήν καταφρόνηση καί τὸ μῖσος ἐναντι τῶν πατριωτῶν τῆς ΕΟΚΑ πού παρουσιάζονταν σάν «φανατικά στοιχεῖα τῆς δεξιᾶς».

(β) Ἡ ὑπόνοια, ἡ καταφρόνηση καί τὸ μῖσος δέν ἀργοῦν νά γίνουν ἀμοιβαῖα αἰσθήματα. Ἔτσι μέ τήν ἴδια τή στάση του τὸ ΑΚΕΛ προετοίμασε τὸ κλίμα γιά τήν ἀνάλογη συμπεριφορά ἀπέναντι του τῶν πατριωτῶν τῆς ΕΟΚΑ. Χρειαζέται πραγματικά μεγάλη ἀνωτερότητα πνεύματος καί διανόησης νά συγχωρεῖς καί ν' ἀνέχεσαι πρόσωπα πού δέν χάνουν εὐκαιρία νά σέ ἀποκαλοῦν δολοφόνο, τραμπούκο, ψευτοδιγενῆ καί φανατικό, ὅταν ἐσύ πολεμᾶς μέ τή ψυχὴ στὸ χέρι παλεύοντας κάθε στιγμή μέ τὸ χάρο γιά κάτι πού πιστεύεις σάν ἀνώτερο ἰδανικό.

(γ) Ἡ Ἄκελική ἡγεσία μέ τὸ χειρισμό τοῦ ὄλου ζητή-

ματος χειροτέρευε τήν κεία τοῦ ἀγώνα οὐδέποτε μάλιστα σέ διαμαρτυρῶνται, ἡ Ἄκελική ἡγεσία ἐργάτες καί τοὺς ὀδηγητές πού καταδίκασαν, ἡ Μάσκα καί «Κάτω οἱ ἡγεσίες τοῦ ΑΚΕΛ» ἐργατῶν πού ἐμπόδισαν

(δ) Προδοτικά στὸ ἀγώνα στοὺς Ἑγγλέζους τῆς ἀριστερᾶς γιά πρὸς τὴν ἀριστερὰ ἢ ΕΟΚΑ βούληση τῆς διάσπασης τῶν στούς κόλπους της τοῦ προστάσια τους παρ' ὅτι τῆς ΕΟΚΑ ὅτι τὰ άτομα ἴσταν στήν παράταξη τῆς

(ε) Ἡ ΕΟΚΑ οὐκ ἀνῆκε στήν ἀριστερὰ. Κι ὁ Μόνο ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ τὸ πρᾶγμα γιά νά προετοίμασε τὸ μῖσος πού προσφέρει στοὺς ὀπαδολογοῦσαν τὴν στάση τῆς

(στ) Βέβαια, οἱ συμμαχοὶ σέ ὑπερβασιές. Ὁ ΑΚΕΛ στή δική μας ἐπανάσταση πού ἐκμεταλλεύτηκαν τὴν ἐξτρεμιστικὴ δράση. Ἡ ΕΟΚΑ νά παρουσιάσουν τὸ κάλεσμα καί νά παρουσιάσουν τὰ ὅργανα τῆς γενικῆς ἀποστασίας τῆς ὀργάνωσης στήν ὅτι

Στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἀπὸ τῶν ὑπερβασιῶν κατακτατικῶν Ἑλλήνων καί Τούρκων

ματος χειρότερη την κατάσταση. Ένω καθ' όλη τη διάρκεια του αγώνα ούδέποτε θέλησε να κινητοποιήσει τες εργατικές μάζες σε διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις στους δρόμους, όμως, η 'Ακελική ήγεσία κινητοποίησε δραστήρια τούς εργάτες και τούς οδήγησε στους δρόμους με πανώ και συνθήματα που καταδίκαιζαν την ΕΟΚΑ. Πώς άλλοιώς θα μπορούσαν να έρμηνευτούν τέτοια συνθήματα όπως : «Κάτω η Μάσκα» και «Κάτω οι δολοφόνοι» ; Δεν είναι η ψυχραιμία τής ήγεσίας του ΑΚΕΛ αλλά η αντίδραση του λαού και τών εργατών που εμπόδισαν σοβαρότερα επεισόδια.

(δ) Προδοτικά στοιχεία, άτομα που πρόδωσαν τον αγώνα στους Έγγλέζους, προσχώρησαν στες οργανώσεις τής άριστερας για προστασία. Πίστευαν ότι περνώντας στην άριστερά η ΕΟΚΑ θα δισταζε να τούς κυνηγήσει φοβούμενη τή διάσπαση του λαού. Κι' η άριστερά δεχόταν στους κόλπους της τούτα τά στοιχεία κι' αναλάμβανε τήν προστασία τους παρ' όλες τες προειδοποιήσεις από μέρος τής ΕΟΚΑ ότι τά άτομα αυτά δεν κτυπιούνται γιατί βρίσκονταν στην παράταξη τής άριστερας αλλά γιατί ήσαν προδότες.

(ε) 'Η ΕΟΚΑ ούδέποτε κτύπησε κανένα γιατί ανήκε στην άριστερά. Κι' αυτό δεν έπαινε να τó διακηρύττει. Μόνο η ήγεσία του ΑΚΕΛ προτιμούσε να παρουσιάζει έτσι τó πράγμα για να προετοιμάσει τες δικές της αντιμετώξεις και να προσφέρει στους όπαδούς της επιχειρήματα που θα δικαιολογούσαν τή στάση της έναντι του αγώνα.

(στ) Βέβαια, οι συνθήκες που δημιουργήθηκαν οδήγησαν σε ύπερβασίες. Όπως σε κάθε επανάσταση, έτσι και στη δική μας επανάσταση, βρέθηκαν οι λίγοι έξτρεμιστές που έκμεταλλεύτηκαν τήν κατάσταση για τή δική τους έξτρεμιστική δράση. Όμως, οι ήγέτες του ΑΚΕΛ ήθελαν να παρουσιάσουν τó κάθε μεμονωμένο επεισόδιο σαν γενικό και να παρουσιάσουν τούς λίγους φανατικούς έξτρεμιστές σαν όργανα τής γενικής επίσημης πολιτικής κατεύθυνσης τής όργάνωσης στην όποιαν ανήκαν.

Στην εφαρμογή του δόγματος «διαίρει και βασίλευε» οι 'Ιμπεριαλιστές κατακτητές μας δεν άρκέστηκαν στη διένεξη τών Έλλήνων και Τούρκων. Τό παιγνίδι τους τόπαιξαν

και στη διένεξη «αριστερας και δεξιας». Γι' αυτο, οποιος παρασυροταν στο παιγνιδι, οποιος προωθουσε τη διένεξη και το διχασμο, γινοταν συνειδητο οργανο του 'Ιμπεριαλισμου και εχθροσ του πατριωτικου, αντιιμπεριαλιστικου μετωπου.

(4) Το κίνημα ήταν πρόωρο και καταδικασμένο σε αποτυχία.

Αυτό φαίνεται κι' απ' την απόφαση της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ το Μάη του 1957 που λέγει μεταξύ άλλων ότι η στάση του κόμματος έναντι της ΕΟΚΑ όφειλόταν και στο γεγονός ότι υποτιμήθηκε «σοβαρά το κίνημα της ΕΟΚΑ θεωρώντας το σαν κίνημα μερικων δεκάδων φανατικων της δεξιας προορισμένο να σβύσει σε μερικους μηνες».

Δηλαδή, εφ' όσο πίστευαν το κίνημα αδύνατο, έπρεπε να του δώσουν κι' αυτοι μια κλωτσιά από πίσω να το ξεπαστρέψουν μια ώρα κωρίτερα. 'Αλήθεια, όποια λογική για ένα «Μαρξιστή»!!

Γι' αυτό το θέμα μιλήσαμε έμπεριστατομένα σε προηγούμενο κεφάλαιο. Θέλουμε όμως να προσθέσουμε τούτο: Ότι η τετράχρονη έκβαση του αγώνα κάθε άλλο απόδειξε παρά ότι ο αγώνας ήταν πρόωρος ή ότι ήταν προκαταδικασμένος σε αποτυχία. Το γεγονός ότι παρ' όλες τες κακουχίες, παρ' όλα τα κέρφια, συλλογικά προστίματα, την πείνα, τον αποκλεισμό, την καταστροφή και το πένθος, ο λαός σύσσωμος, καρτερικά κι' ήρωικά, παράσχε στους αγωνιστές τη φανατική προστασία κι' υποστήριξη του ως το τέλος δείχνει πόσο έξω από την πραγματικότητα ήσαν οι 'Ακελικοί ηγέτες.

Πώς εξηγούν οι σοφοί του ΑΚΕΛ το γεγονός ότι παρ' όλη την τετράχρονη πάλη της, τις απώλειες της, τόσο σ' έμφυχο όσο και σ' άφυχο ύλικό, η ΕΟΚΑ ήταν πιό ισχυρή το Μάρτη του 1959 απ' ότι ήταν τον 'Απρίλη του 1955:

Η δράση του ΑΚΕΛ κατά τη διάρκεια του αγώνα

Η δράση του ΑΚΕΛ σαν πολιτικού κόμματος κατά τη διάρκεια του τετράχρονου αγώνα περιορίστηκε αποκλειστικά και μόνο στο χλιαρό χαρτοπόλεμο, τα ύποκριτικά φυλλάδια και διαμαρτυρίες.

Το κεντρικό σύνθημα του τες έκδηλώσεις ήταν:

«Να καταργηθούν άφειθοι ελεύθεροι Διάταγμα εξορίας τες ξοριστων του, ν' άρ του ΑΚΕΛ και όλων»

Πόσο γελοίο φαινόταν απ' το ΑΚΕΛ. Κατάρχησ και των άλλων περιορισι ταυτόχρονα και κατάπαυσ Δέν είχαν κανένα λόγο οι 'Ε ταιση 'Εκτακτης 'Ανάγκης. 'Απεναντίας, η κατάσταση ιξίθετε στη διεσνή κοινη ' αντιληφτούτε το βαθύτε συνθήματος κι' αδυνατούσα ή ηγεσία του ΑΚΕΛ να έλπί τες μάζες γύρω από ένα τέ

Έξω από τη δημοσιογ ματα πρὸς την κυβέρνηση κ σε όρισμένες έθνικες έκδηλα αιτίας ακριβώς της όλης μπόρεσε να προχωρήσει.

Την ώρα που οι πατι με κίνδυνο της ζωής τους νέ θρόμα και πολεμικούς κατα ώρα που έκαμναν όλόκληρε της Κύπρου με το στρατό ' ύποφεραν τα τρομακτικά του Σπέσιαλ Μπράντς, οι θγραφαν άρθρα και ύπομνήμ

Παθητικ

Αν όμως οι 'Ακελικοί ηγέτ θηόνα ή αν φοβόντουσαν ι

Τὸ κεντρικὸ σύνθημα ποὺ πρόβαλλε τὸ ΑΚΕΛ σ' ὅλες τοὺς τὲς ἐκδηλώσεις ἦταν τὸ ἑξῆς :

«Νὰ καταργηθοῦν τὰ μέτρα ἑκτακτῆς ἀνάγκης, ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι ὅλοι οἱ κρατούμενοι, ν' ἀρθεῖ τὸ Διάταγμα ἐξορίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν συνεξοριστῶν του, ν' ἀρθοῦν τὰ διατάγματα προγραφῆς τοῦ ΑΚΕΛ καὶ ὄλων τῶν ὀργανώσεων καὶ ἐφημερίδων.»

Πόσο γελοῖο φαινόταν αὐτὸ τὸ σύνθημα προερχόμενο ἀπ' τὸ ΑΚΕΛ. Κατάργηση τῶν μέτρων ἑκτακτῆς ἀνάγκης καὶ τῶν ἄλλων περιορισμῶν ποὺ ἀκολουθοῦσαν σήμαινε ταυτόχρονα καὶ κατάπαυση τοῦ ἀγῶνα ποὺ τὰ γέννησε. Δὲν εἶχαν κανένα λόγο οἱ Ἑγγλέζοι νὰ διατηροῦν τὴν κατάσταση ἑκτακτῆς Ἀνάγκης ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐνοπλὴ ἐξέγερση. Ἀπεναντίας, ἡ κατάσταση αὐτὴ τοὺς ἐνοχλοῦσε γιατί τοὺς ἐξέθετε στὴ διεθνή κοινὴ γνώμη. Γι' αὐτὸ δὲν μπορέσαμε ν' ἀντιληφτοῦμε τὸ βαθύτερο νόημα (ἂν ὑπῆρχε) αὐτοῦ τοῦ συνθήματος κι' ἀδυνατούσαμε ν' ἀντιληφτοῦμε πῶς μπορούσε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ νὰ ἐλπίζει ὅτι μπορούσε νὰ κινητοποιήσῃ τὲς μάζες γύρω ἀπὸ ἓνα τέτοιο γελοῖο σύνθημα.

Ἐξω ἀπὸ τὴ δημοσιογραφία, τὰ φυλλάδια, τὰ ὑπομνήματα πρὸς τὴν κυβέρνηση καὶ τὴ συμμετοχὴ τῆς σὰν οὐραγὸς σὲ ὀρισμένες ἐθνικὲς ἐκδηλώσεις ἢ ἀριστερὰ παράταξη ἐξ' αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ὅλης τακτικῆς ποὺ ἀκολουθοῦσε δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ.

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ πατριῶτες τῆς ΕΟΚΑ καταγίνονται μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους νὰ τοποθετήσουν βόμβες σὲ ἀεροδρόμια καὶ πολεμικοὺς καταλισμοὺς τοῦ Ἰμπεριαλιστῆ, τὴν ὥρα ποὺ ἐκαμναν ὀλόκληρες μάχες στὰ αἱματοβαμένα βουνὰ τῆς Κύπρου μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Ἰμπεριαλιστῆ, τὴν ὥρα ποὺ ὑπόφεραν τὰ τρομακτικὰ βασανιστήρια τῶν πραχτόρων τοῦ Σπέσιαλ Μπράντς, οἱ κύριοι «ἐπαναστάτες» τοῦ ΑΚΕΛ ἐγγραφαν ἀρθρα καὶ ὑπομνήματα.

Παθητικὴ Ἀντίσταση

Ἄν ὅμως οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες ἦταν ἀλλεργικοὶ στὸν ἐνοπλο ἀγῶνα ἢ ἂν φοβόντουσαν νὰ πάρουν οἱ ἴδιοι τὸ ὄπλο στὸ χέρι, ἢ ἂν δειλιάζαν μπροστὰ στὲς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ

ἀγώνα, ὅμως ποιά δικαιολογία μπορούσαν νὰ προβάλλουν γιὰ τὴ χλιαρὴ στάση τους ἐναντι τῆς παθητικῆς ἀντίστασης ποὺ ἐγκαινίασε ἡ ΕΟΚΑ; Ἀσφαλῶς καμιὰ. Μόνο κακὴ πίστη καὶ πεισματικὴ ἀπόρριψη συνεργασίας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς. Ὁ ἀγώνας ὅμως τῆς παθητικῆς ἀντίστασης ἀνοίγει μπροστὰ στὴν ἀριστερὰ νέες προοπτικὲς προπαγανδιστοῦ τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ νέες εὐκαιρίες γιὰ τὴν κατάκτηση καινούργιων συμμάχων. Γιατὶ ἐδῶ ἀρχισαν νὰ θίγονται τὰ συμφέροντα τῶν ἀστῶν. Ἡ μπουρζουαζία μας ἡ ὁποία γεννοῦσε πάντοτε τοὺς πατριδοκάπηλους ὑπερπατριῶτες ἀπόδειξε ὅτι ὁ πατριωτισμὸς τῆς μπορεῖ νὰ φτάσει μόνο ὡς ἓνα σημεῖο· κι' ἐκεῖ σταματᾷ. Σταματᾷ καὶ χάνεται μόνις ἀρχίζει νὰ ἐπηρεάζεται τὸ οἰκονομικὸ τῆς συμφέρο. Πρὸς θεοῦ κύριοι! φώναζαν οἱ ἀστοὶ μας. Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Ἡ παθητικὴ ἀντίσταση τοὺς πάτησε τὸν κάλλο. Καὶ τότε, πόσες καὶ πόσες βγαποντιές δὲν γνωρίσαμε ἀπὸ τοὺς ἀστούς μεγαλοπατριῶτες; Ἄλλοι συμμάχησαν μὲ Τούρκους γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ Ἀγγλικῶν προϊόντων. Ἄλλοι ἄλλαζαν τὲς ἡμερομηνίες τῶν παραγγελιῶν τους. Ἄλλοι ἄλλαζαν ὄνομα. Ἄλλοι ταξίδευαν ὡς τὴν Ἀθήνα νὰ «πέισουν» τὸν Ἐθνάρχη. Ἄλλοι ὀργάνωναν «Οἰκονομικά Συμβούλια» κι' Ἐπιτροπές.

Τὰ σαλόνια τῆς ἀριστοκρατίας ἐσπασαν τὴ σιγὴ τους. Ἀρχισαν πιά ἀνοιχτὰ νὰ κατηγοροῦν «τὰ κοπελλούδικα» ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπέμβουν στὸ συμφέρο τους καὶ τὴν ἰδιωτικὴ τους ζωὴ.

Ποιὸς ἄλλος ὅμως ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ κομμουνιστικὴ παράταξη μποροῦσε νὰ ἐκμεταλλεῖται κατάλληλα τὴ χρυσὴ αὐτὴ εὐκαιρία καὶ νὰ παρουσιάσει στὸ λαὸ ὀλόγυμνη τὴν πατριδοκαπηλεία τῆς μπουρζουαζίας; Ἀσφαλῶς κανεὶς. Ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ὅμως προτίμησε ὄχι μόνο νὰ μὴ τὰ βάλει καθόλου μὲ τοὺς μεγαλοαστοὺς ἐπιχειρηματίες, ἀλλὰ καὶ νὰ συμμαχήσει μαζί τους.

Τὰ αἴτια τῶν λαθῶν

Ἡ πολιτεία τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ ἦταν πραγματικὰ ἀξιοθρήνητη κατὰ τὴ διάρκειά τῆς τετράχρονης ἐνοπλῆς πάλης. Τόσο πολὺ ἐστερεῖτο ἢ ἐν γένει τακτικὴ ποὺ ἐφάρμο-

σε τὸ ΑΚΕΛ ὁποιοῦδήποτε μαρξιστικῆς γνώσης.

Πῶς ὅμως συνέβη ἓνα τόσο κρίσιμη ἰσως ἱστορικὴ περίοδο τοῦ μερικὰ ἀπὸ τὰ αἴτια ποὺ μὴ κατάντημα :

1ο Εἶναι τόσο σοβαρὰ κι' ἀτὰ λάθη ποὺ διαπράχτηκαν ποὺ νὰ τὰ ἀποδώσουμε στὴν καλὴ πίστη ποὺ τὰ διάπραξαν. Εἴμαστε πῆ ἀντιμαρξιστικὴ πορεία ποὺ χάραξε στοιχεῖα καὶ δεδομένα ποὺ ὑπάρχει τοῦ ΑΚΕΛ ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλεῖ τῶν ἱμπεριαλιστῶν, τυχοδιώχτες ποὺ δράση μέσα στὸ κόμμα καὶ εἶχε ἓνα συστηματικὸ καὶ ὑπερμεγέθη τοῦ κόμματος.

2ο Οἱ κακόπιστοι βρῆκαν ἐξ ἀποπροσώπων τῶν σχεδίων τους. ἀκολούθησαν πιστὰ τὴν καθοδηγούμενη τὴν καλὴ πίστη γιατί πιστὰ τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος καὶ τὸ ἄλλο ἀνίκανοι νὰ ξεχωρίσουν τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος ἀπὸ τὸ ἴδιον συμφέρον. Τοὺς θεωρητικὰ ἀδύνατοι πειρασμοὶ γιὰ νὰ δημιουργηθῆς Ἀκελικῆς καθοδήγησης.

Ὅμως, οὔτε ἡ θεωρητικὴ ἀδύνατος γιὰ τὴ διάπραξη ἀνεπανόρθωτων λαθῶν ἢ ἡ ἄβουλη γιὰ τέτοιους ἀνθρώπους

« Ἐνός ἀνθρώπου ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὰ θεωρητικὰ ζητήματα ἀντίληψη, ποὺ βρίσκει δικαίωμα ποὺ... ποὺ μοιάζει περισσὸν συντεχνίας παρὰ ἓνος λαϊκοῦ καὶ συλλάβει ἓνα πλάτυ καὶ ἀδύνατος νὰ ἐμπνεύσει ἀκόμα

σε τὸ ΑΚΕΛ ὁποιοδήποτε μαρξιστικοῦ περιεχομένου καὶ μαρξιστικῆς γνώσης.

Πῶς ὁμως συνέβη ἓνα τόσο σοβαρὸ ἀτύχημα στὴν πιὸ κρίσιμη ἴσως ἱστορικὴ περίοδο τοῦ τόπου μας; Παραθέτουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ αἴτια ποὺ μᾶς ὡδήγησαν στὸ σημερινὸ κατάντημα :

1ο Εἶναι τόσο σοβαρὰ κι' ἀπανωτὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο τὰ λάθη ποὺ διαπράχθηκαν ποὺ δὲν εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ τὰ ἀποδώσουμε στὴν καλόπιστη πλάνη τῶν ἀρχηγῶν ποὺ τὰ διάπραξαν. Εἴμαστε πεπεισμένοι τόσο ἀπὸ τὴν ἀντιμαρξιστικὴ πορεία ποὺ χάραξαν ὅσο καὶ ἀπὸ ὀρισμένα στοιχεῖα καὶ δεδομένα ποὺ ὑπάρχουν, ὅτι μέσα στὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον διείδυσαν πράκτορες τῶν ἱμπεριαλιστῶν, τυχοδιῶχτες καὶ καριερίστες. Ἡ ὄλη τους δράση μέσα στὸ κόμμα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια δείχνει ἓνα συστηματικὸ καὶ ὑπολογισμένο σχέδιο ὑπονόμευσης τοῦ κόμματος.

2ο Οἱ κακόπιστοι βρῆκαν ἔδαφος κατάλληλο γιὰ τὴν προαγωγή τῶν σχεδίων τους. Πολλὰ μέλη καὶ στελέχη ἀκολούθησαν πιστὰ τὴν καθοδήγηση τῆς ἡγεσίας τους μὲ ὄλη τὴν καλὴ πίστη γιατί πίστευαν ὅτι αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἦσαν ὁμως ἀνίκανοι νὰ ξεχωρίσουν τὸ σωστὸ ἀπ' τὸ λαθασμένο γιατί δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενη πείρα, γνώση καὶ θεωρητικὴ κατάρτιση. Τοὺς θεωρητικὰ ἀδύνατους στρατολόγησε ὁ κεντρικὸς πυρῆνας γιὰ νὰ δημιουργήσει γύρω του τὸν κλοιὸ τῆς Ἀκελικῆς καθοδήγησης.

Ὅμως, οὔτε ἡ θεωρητικὴ ἀδυναμία δὲν εἶναι δικαιολογία γιὰ τὴ διάπραξη ἀνεπανόρθωτων λαθῶν. Αὐτὰ ἔχει νὰ πεῖ ὁ Λένιν γιὰ τέτοιους ἀνθρώπους :

« Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ἀδύνατος καὶ ταλαντεύεται ἀπάνω στὰ θεωρητικὰ ζητήματα, ποὺ ἔχει στενὴ ἀντίληψη, ποὺ βρίσκει δικαιολογίες γιὰ τὴ χαλαρότητά του..... ποὺ μοιάζει περισσότερο μὲ γραμματέα μιᾶς συντεχνίας παρά ἐνὸς λαϊκοῦ βήματος, ποὺ εἶναι ἀνίκανος νὰ συλλάβει ἓνα πλατὺ καὶ τολμηρὸ σχέδιο, ποὺ εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐμπνεύσει ἀκόμα καὶ στοὺς ἀντιπάλους του

οεβασμό για τον εαυτό του, και πού είναι άπειρος και ανώριος στη δική του επαγγελματική τέχνη-την τέχνη της πάλης ενάντια στην αστυνομία - ένας τέτοιος άνθρωπος δεν είναι επαναστάτης αλλά ένας δθλιος έρασιτέχνης». («Τι να κάνουμε;» - Λένιν, Έκλεκτά Έργα Τομ 2 σελ. 144 - Άγγλ. Έκδ.)

Τέτοιοι άνθρωποι δεν έχουν θέση μέσα στο επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου, την εμπροσθοφυλακή της εργατικής τάξης.

3ο Πώς όμως κατόρθωσαν να διεισδύσουν και να ριζώσουν τέτοια στοιχεία και να κρατήσουν ως το τέλος τα ηγετικά τους πόστα; Ασφαλώς η απάντηση βρίσκεται στην έλλειψη του αναγκαίου ελέγχου της ηγεσίας απ' τα κάτω, την κατάπιση της έσωκομματικής δημοκρατίας, την εξαφάνιση της Λενινιστικής αρχής, που επικρατεί σ' όλα τα κομμουνιστικά κόμματα, της αρχής της κριτικής κι' αυτοκριτικής όχι μόνο απ' τα πάνω προς τα κάτω αλλά κι' απ' τα κάτω προς τα πάνω.

Δέν είναι αρκετό μιά ηγεσία να παραδέχεται τα λάθη της. Όταν τα λάθη γίνονται συχνά, αυτό δείχνει ανικανότητα της ηγεσίας να διευθύνει. Στα τελευταία χρόνια ή σημερινή ηγεσία του ΑΚΕΛ μās έδωσε μόνη της άπειρα παραδείγματα διάπραξης λαθών, τόσα που δίκαια προκαλούν άνησυχία κι' αναβρασμό στους όπαδούς της. Στην κάθε όμως περίπτωση ή ηγεσία αποκαλούσε «φραξιονιστές», «όππορτουμιστές» και «άντικομματικούς» όσους από μέσα ή απ' έξω απ' το κόμμα ύποδεικνυαν σ' αυτή τα λάθη της ή εκφράζαν τες άνησυχίες τους στην ομάδα τους, (για νάρθει κάποτε μετά ή ηγεσία ν' αναγνωρίσει εκ τών ύστέρων σά «λάθος» αυτό που τους ύποδείκνυαν τα μέλη τους, χωρίς όμως καμιά άναγνώριση, έπαινο ή επανόρθωση της κομματικής τιμής του μέλους που πρώτο το ύπόδειξε). Έτσι, σιγά σιγά, τα μέλη έγκυμνάστηκαν στη σιωπηλή άποδοχή της όρθότητας της κεντρικής καθοδήγησης χωρίς συζήτηση και χωρίς κριτική. Η κρίση τους άφέθηκε στο λήθαργο της παθητικής άνοχής.

Δίνουμε πιό κάτω δυό μόνο παραδεικτά παραδείγ-

ματα της πολιτικής άνωριμότητας Άκελικής ηγεσίας :

(1) Με την άπόφαση της Κ Μάη του 1957, άναγνωρίστηκαν σ' λάθη της κεντρικής καθοδήγησης (άκέραιη την εύθύνη) που διαπράχθησαν το 1955.

(2) Η Άκελική ηγεσία άρνήθηκε να χιεπίσκοπο Μακάριο σαν τον Μάλασο γιατί «το κόμμα μας δέν είναι στην πίεση της δεξιάς και να διαπιστώσουμε το Κυπριακό λαό είναι όλο στο Γραφείο..... διακηρύττει την άπόφαση..... Υποχώρησε σ' αυτή τη θέση είτε χάρη της λόγους σημαίνει ότι ουσιαστικά έπικρατεί η θέση της δεξιάς και ότι η άπόφαση αυτή είναι άνεξαρτησία... ύποδεικνύει συμβιβασμό άρχών. Τελικά μιά λάθος ήταν δεξιά παρέκκλιση.....» (!!) Γραφείου της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ ήμε-

Λίγο καιρό άργότερα όμως Μακάριο σαν το Μόνο εκπρόσωπο και τον έξουσιοδότησε να διαπράξει λύση του ζητήματος μας.

Πού πήγε ή «πολιτική όντότητα» του κόμματος; Πού πήγε ό «συμβιβασμός ή δεξιά παρέκκλιση»;

Αυτά είναι δυό μονάχα παραδείγματα παρμένα από τις τρεις κόμματα έκαλείτο να πάρει μιά ίσως δυό περιπτώσεις ή κομματική ηγεσία έπρεπε άνίκανη να σταθεί στο ύψος. Όπως είπε κι' ό Λένιν, «ένα μικρό λάθος μπορεί να...

ματα τῆς πολιτικῆς ἀνωριμότητος κι' ἀνικανότητος τῆς
'Ακελικῆς ἡγεσίας :

(1) Μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ
Μάη τοῦ 1957, ἀναγνωρίστηκαν σὰ σοβαρώτατα τὰ
λάθη τῆς κεντρικῆς καθοδήγησῆς (γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ «φέρει
ἀκέραη τὴν εὐθύνη») ποῦ διαπράχτηκαν τὸν 'Απρίλη τοῦ
1955.

(2) 'Η 'Ακελικὴ ἡγεσία ἀρνεῖτο ν' ἀναγνωρίσει τὸν 'Αρ-
χιεπίσκοπο Μακάριο σὰν τὸν Μόνο ἡγέτη τοῦ Κυπριακοῦ
λαοῦ γιατί «τὸ κόμμα μας δὲν εἶναι σωστὸ νὰ προχωρήσει
στὴν πίεση τῆς δεξιᾶς καὶ νὰ διακηρύξει πῶς «μόνος» ἐκπρό-
σωπος τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι ὁ Μακάριος..... Τὸ Πολιτικό
Γραφεῖο..... διακηρύττει τὴν ἐμμονὴ τοῦ κόμματος σ'
αὐτὴν τὴν ἀπόφαση..... 'Υποχώρηση τοῦ κόμματος πάνω
σ' αὐτὴ τὴ θέση εἶτε χάρι τῆς ἐνότητος εἶτε γιὰ ἄλλους
λόγους σημαίνει ὅτι οὐσιαστικά ὑποτασσόμαστε στὶς πολι-
τικὲς ἐπιδιώξεις τῆς δεξιᾶς καὶ ὅτι τὸ κόμμα χάνει τὴν πολιτικὴ
ὄντοτητα καὶ ἀνεξαρτησία... ὑποχώρησή μας θὰ σημαίνει
συμβιβασμὸ ἀρχῶν. Τελικά μιὰ τέτοια ὑποχώρησή μας
θὰ ἦταν δεξιὰ παρέκκλιση.....» (!!) ('Απόφαση τοῦ Πολιτικοῦ
Γραφείου τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ ἡμερομηνίας 19/12/1957).

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ὁμως τὸ κόμμα ἀναγνώρισε τὸ
Μακάριο σὰν τὸ Μόνο ἐκπρόσωπο τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ
καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ διαπραγματευθεῖ ΜΟΝΟΣ τὴ
λύση τοῦ ζητήματος μας.

Ποῦ πῆγε ἡ «πολιτικὴ ὄντοτης» καὶ «ἀνεξαρτησία» τοῦ
κόμματος ; Ποῦ πῆγε ὁ «συμβιβασμὸς ἀρχῶν» ; ποῦ πῆγε
ἡ «δεξιὰ παρέκκλιση» ;

Αὐτὰ εἶναι δυὸ μονάχα παραδείγματα ἀλλὰ εἶναι δυὸ
παραδείγματα παρμένα ἀπὸ τὲς πρὸ κρίσιμες στιγμὲς ποῦ τὸ
κόμμα ἐκαλεῖτο νὰ πάρει μιὰ ἱστορικὴ ἀπόφαση. Καὶ στὲς
δυὸ περιπτώσεις ἡ κομματικὴ ἡγεσία παραδέχεται μόνη τῆς ὅτι
φάνηκε ἀνίκανη νὰ σταθεῖ στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων.

'Οπως εἶπε κι' ὁ Λένιν,

«Ἕνα μικρὸ λάθος μπορεῖ πάντοτε νὰ μεταβληθεῖ σε τε-

ρατωδώς μεγάλο, αν επιμένουμε σ' αυτό, αν προσπα-
θοῦμε να τὸ δικαιολογήσουμε με «βαθεία» επιχειρήμα-
τα κι' αν τὸ ἀφήσουμε να φτάσει σὲ «λογικά συμπερά-
σματα». (Ἀριστερισμός, σελ. 26).

Ἐνῶ ἀπ' τὸ 20ο Συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος
τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως (Μπολσεβίκων) κατὰ τὸ 1955 κι'
ἐδῶ, ἀρχισε νὰ πνέει ἕνας καινούργιος ἀνεμος σ' ὅλα τὰ
κομμουνιστικά κόμματα παντοῦ τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἀναγνωρίσ-
τηκε παγκόσμια ἡ μεγάλη σημασία τῆς Λενινιστικῆς ἀρχῆς
τῆς ἐσωκομματικῆς δημοκρατίας καὶ τῆς κριτικῆς καὶ αὐτο-
κριτικῆς, ἐνῶ καταδικάστηκε ἡ προσωπολατρεία κι' ἐνθαρρύνθη-
κε ἡ συλλογικὴ ἡγεσία καὶ καθοδήγηση, ἐνῶ ὅσοι κάτω ἀπ' τὸ
παλιὸ «καθεστῶς» εἶχαν ἀποβληθεῖ, καταδιωχθεῖ ἢ ἐξου-
τωθεῖ ἀπὸ στενόμυαλους κομματικούς δικτάτορες ἀποκατασ-
τάθηκαν, ὅμως, στὴν Κύπρο, καμιά ἀπολύτως ἀλλαγὴ δὲν
εἶδαμε οὔτε καὶ δόθηκε καμιά ἐνδειξη ὅτι ἀν ἀφεθοῦν τὰ
πράγματα νὰ πάρουν μόνα τους τὴν πορεία τους μπορούμε
νὰ ἐλπίζουμε σὲ καμιά ἀλλαγὴ πού νὰ ταιριάζει με τὸ
καινούργιο πνεῦμα πού ἐπικράτησε τελευταῖα στὸ παγκόσμιο
σοσιαλιστικὸ κίνημα.

Εἶναι βέβαια γεγονός, ὅτι ἡ παραμονὴ τοῦ κόμματος
στὴν παρανομία ἐμποδίζει τὴν ἐξυγίανση του καὶ τὸ ξεκαθά-
ρισμα τῶν προδοτικῶν καὶ ὀππορτουνιστικῶν στοιχείων
πού τὸ καταπιγνύουν.

Τὰ ἐπακόλουθα τῶν λαθῶν

Ποῦ μᾶς ὡδήγησαν τὰ τεράστια λάθη πού διάπραξε
ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία; Δίνουμε μερικά παραδείγματα:

1ο Ἄν ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία προσποιεῖται ὅτι δὲν ἱκανο-
ποιεῖται μετὰ τὴ λύση ποῦ βρῆκε τὸ ζήτημά μας δὲν ἔχει παρὰ
νὰ μεμφθεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἑαυτὸ τῆς. Μὲ ποῖο τρόπο
μποροῦσε ν' ἀντιδράσει ἀποτελεσματικὰ ἐνάντια στὴ λύση
καὶ τί δικαίωμα εἶχε νὰ ἐκφέρει γνώμη;

Ποιά θάταν ἡ ἀπάντηση
τὸ ἀπλούστατο ἐρώτημα:

«Ἐσεῖς κύριοι τί προ-
δικαίωμα ἔχετε ν' ἀπ-
Κι' ἀν ἀπορρίψουμε τὴ
γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς κ
θεϊμένοι ἀν ἀπορρίψουμε
νὰ διεξάγετε ἕνα πιὸ ἀπ
ἀγώνα; Ἡ θὰ γυρίσει
σὰς διακρίνει;»

Ἄν οἱ Ἀκελικοὶ ἀντιπε-
σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα κατὰ τὴ δ
τοῦ Λονδίνου ἀσφαλῶς θὰ
ἀψηχάνια.

Γιὰ τὴν εὐθύνη πού φέρει
τῆς Ζυρίχης-Λονδίνου μιλήσα

2ο Ἡ Ἀκελικὴ θέση ἐν
τῆ συνέχισι τῆς σχεταριστικ
ἡγεσία τοῦ κόμματος ἀπὸ ποῖ
πού παρελθόντος καὶ τὰ τε
πρότων κατόρθωσε ἡ ἡγεσία
κόμμα ἀπὸ τῆς μάζες καὶ νὰ τ
ἐργατικῆς τάξης στὸ κόμμα

Τὸ κόμμα ἀπομονώθηκε
ἀπ' τῆς ἐργατικῆς μάζες, γιὰ τὴ
ἀπιστοφῶς ἀνάλογη μετὸν
καὶ σοσιαλιστικὸ προορισμὸ
αἰραγὸς τῶν μαζῶν. Ἐχασε
προοριζόταν νὰ ὡδηγήσει, ἐν
καὶ καὶ, ἔχασε ὅποιαδήποτε
δικαίωση κι' ἔχασε κάθε ἐπι-
τηρητῶν, τῶν ὑπαλλήλων κα

Αὐτὸ φάνηκε καθαρά ὅτ
1959 παρέλασαν ὅλες οἱ ἐ
καὶ συμμετεῖν πλὴν αὐτῶν π

Ποιά θάταν ή άπάντηση τής 'Ακελικής ήγεσίας σ' αυτό τὸ άπλούστατο έρώτημα :

«'Εσείς κύριοι τί προσφέρατε στὸν άγώνα καί τί δικαίωμα έχετε ν' άπαιτεíte καλύτερους καρπούς ; Κι' άν άπορρίψουμε τή λύση τί άγώνα θά διεξάγετε γιά τήν έπίτευξη μιᾶς καλύτερης λύσης ; Είστε διαθέθειμένοι άν άπορρίψουμε τή λύση πού μᾶς προσφέρεται νά διεξάγετε ένα πιὸ άποφασιστικό καί πιὸ έλπιδοφόρο άγώνα ; *Η θά γυρίσετε πίσω στὸ χαρτοπόλεμο πού σᾶς διακρίνει ;»

*Αν οί 'Ακελικοί αντιπρόσωποι είχαν ν' άπαντήσουν σ' αυτό τὸ έρώτημα κατὰ τή διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ Λονδίνου άσφαλῶς θά βρίσκονταν σέ πολὺ μεγάλη άμηχανία.

Γιά τήν εὐθύνη πού φέρει ή 'Ακελική ήγεσία γιά τή λύση τής Ζυρίχης-Λονδίνου μιλήσαμε προηγούμενα.

2ο *Η 'Ακελική θέση έναντι τοῦ άγώνα άποτελοῦσε τή συνέχιση τής σεχταριστικής πολιτικής πού άκολουθεί ή ήγεσία τοῦ κόμματος άπό πολλά τώρα χρόνια. Μὲ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος καί τὰ τερατώδη λάθη τῶν τελευταίων χρόνων κατόρθωσε ή ήγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ν' άπομονώσσει τὸ κόμμα άπό τὲς μάζες καί νά τὸ μετατρέψει άπό τὸ κόμματῆς έργατικής τάξης στὸ κόμμα μιᾶς στενῆς ομάδας ανθρώπων.

Τὸ κόμμα άπομονώθηκε άπ' τὸ λαὸ κι' άπομονώθηκε άπ' τίς έργατικές μάζες, γιατί θέλησε ν' άκολουθήσει πολιτική άντιστρόφως άνάλογη μὲ τὸν έπαναστατικό αντιιμπεριαλιστικό, σοσιαλιστικό προορισμὸ του. *Απὸ καθοδηγητῆς έγινε οὐραγὸς τῶν μαζῶν. *Έχασε τὲς ρίζες του στὴν τάξη πού προοριζόταν νά οδηγῆσει, έχασε ὅποιαδήποτε έπαφή μὲ τή νεολαία, έχασε ὅποιαδήποτε έπιρροή μέσα στὴν προοδευτική διανόηση κι' έχασε κάθε έπιρροή στίς τάξεις τῶν μεσαίων άγροτῶν, τῶν ύπαλλήλων καί τῶν μικροαστῶν.

Αὐτὸ φάνηκε καθαρά ὅταν στὴν 1η τοῦ *Απρίλη τοῦ 1959 παρέλασαν ὅλες οί έργατικές καί ἄλλες ὀργανώσεις καί σωματεία πλὴν αὐτῶν πού ανῆκαν στὴν άριστερὰ παρά-

ταξη. Τέτοιες μαζικές παρελάσεις όμως ούδέποτε είχαν γνωρίσει οι πόλεις μας.

Ἐνάμεσα δὲ στὴ νεολαία μας, τόσο τὴν ἀγροτο - ἐργατική ὡς καὶ τὴ μαθητικὴ τὸ κόμμα κι' οἱ ὀργανώσεις του ἐτέθησαν εἰς ἀτακτον φυγὴν.

Ὅμως, (κι' ἐδῶ φαίνεται τὸ μέγεθος τῆς προδοσίας) οἱ ἀντικειμενικὲς συνθήκες ἦσαν ὥριμες, ὥριμώτατες, γιὰ τὸ φούντωμα τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος καὶ τὸ ἔδαφος εὐφορο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη του.

Ἡ ἐνοπλὴ ἐξέγερση πρόσφερε στὸ κόμμα τὴν πιὸ χρυσὴ εὐκαιρία πού μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρει ἡ ἱστορία γιὰ ν' ἀποδείξει στὸ λαὸ ποιοὶ εἶναι οἱ πιὸ συνεπεῖς κι' οἱ πιὸ φανατικοὶ ἀγωνιστὲς κατὰ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ποιοὶ εἶναι οἱ πιὸ συνεπεῖς ἐπαναστάτες.

Ἡ ἐνοπλὴ ἐξέγερση ἀνοίξε τὰ μάτια στὸ λαὸ νὰ γνωρίσει ποιοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ φίλοι καὶ ποιοὶ οἱ ἐχθροὶ τῶν καταπιεζομένων λαῶν στὸ διεθνὴ στίβο τῆς μάχης μεταξὺ τῶν δυὸ στρατοπέδων.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ὅλες οἱ ἱστορικὲς συνθήκες ἦσαν ὥριμες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, γιὰ τὸ φούντωμα του καὶ τὴ συνένωση ὅλων τῶν ἀντι-ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησή του, σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ὅλες οἱ ἀντικειμενικὲς συνθήκες ἦσαν ὥριμες γιὰ μιὰ ἀνευ προηγούμενου ὠθησὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ κόμματός της, ὅμως ἐξ αἰτίας τῶν ἀδικαιολόγητων, φρικτῶν λαθῶν πού διάπραξαν οἱ ἄκελικοὶ ἡγέτες, ἐξ αἰτίας τῶν ἀκατάλληλων ὑποκειμενικῶν συνθηκῶν πού δημιουργήθηκαν μέσα στὸ κόμμα, τὸ ἐργατικὸ κίνημα ἀντὶ νὰ προχωρήσει μπροστά, βιάδισε πρὸς τὰ πίσω μὲ πολὺ ταχὺ βῆμα, ταχύτερο ἀπ' τὸ βῆμα μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ποτὲ προηγούμενα βιάσει πρὸς τὰ μπρός κι' ὅλες οἱ προηγούμενες κατακτήσεις τοῦ κόμματός τῶν ἐργατῶν χάθηκαν.

Τόσο εἶναι τὸ λαϊκὸ αἶσθημα ἀγανάκτησης ἐναντία στὴν ἄκελικὴ ἡγεσία, ὥστε ὅποιαδήποτε ἀλλαγὴν στάσης, ἀλλαγὴν πολιτικῆς ἢ ἀναπροσανατολισμὸν τῆς κομματικῆς

γραμμῆς καὶ τακτικῆς, ἐφ' ὅσον τὸ οὐσιαστικὰ τὴν ἐξουσία στὴν ἡγεσία τῆ δεῖ μὲ ὑποψία καὶ δυσπιστία

3ο Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπαναστατικῆς ὠρίμανσός τους μέσα σ' ἓνα ἰμπεριαλιστικὸ, ἐξ αἰτίας τῶν διανομήτων ἀπ' τὴ ντόπια κατάσταση πού τήρησαν ἐναντὶ τοῦ «σύμμαχου» μας τοῦ Δυτικοῦ κόσμου ἐπρωστῆρις τοῦ αἰτήματος μας, προοδευτικὲς χώρες, ἐξ αἰτίας τῆς ἐξορίας τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλιστικὸν ἐργατικὸν μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ «λαϊκοῦ» ἡγετικῆς μηχανῆς τοῦ αἰτήματος, τῆς πατριωτικῆς ἐξαρτικῆς προσηλυτικῆς πού συνάντησαν μὲ πᾶσα πολλοὶ πατριῶτες - ἀγωνιστὲς ΕΣΚΑ μπόρεσαν νὰ πάρουν τὸν προανατολισμὸ τους. Αὐτοὶ θ' ἔπρεπε τῶν πραγματικῶν ἀγῶνων ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ.

Αὐτοὶ γνώρισαν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἀποτυχία μόνον μὲ ἐπαναστατικὴν ἡγεσίαν τὸν ὑποκριτικὸ μανὲρ τῶν κομμουνιστῶν πού σχιζοῦν τὰς ἐξουσίες νὰ μιλοῦν κατὰ τὸν ἰμπεριαλισμὸν κατὰ τὸν ἰμπεριαλισμὸν τῶν καπιταλιστῶν. Γιὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἰμπεριαλιστικῆς καὶ τῆς ἀδελφώσεως. Τέτοιοι ἀνδρες εἶναι τὸ ἀνατολιστικὸν μας κίνημα.

Ὅμως, ἀτενίζοντας γιὰ σὺν ἄλλοις τὴν μόνη ἀριστέρα ἐξουσία ἀπὸ κοντὰ, δοκιμάσαστε τὴν ἡγεσίαν. Γιατί τίποτε ἀπ' ὅτι τὸν προσφέρει κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς

γραμμής και τακτικής, ἐφ' ὅσον τὰ ἴδια ἄτομα θὰ διατηροῦν οὐσιαστικά τὴν ἐξουσία στὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος, ὁ λαὸς θὰ τὴ δεῖ μὲ ὑποψία καὶ δυσπιστία.

3ο Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπαναστατικῆς τους δράσης, ἐξ αἰτίας τῆς ὠρίμανσός τους μέσα σ' ἓνα ἀγῶνα ἐπαναστατικό, ἀντι-ἰμπεριαλιστικό, ἐξ αἰτίας τῶν διάφορων ἀντιδράσεων ποὺ συνάντησαν ἀπ' τὴ ντόπια μπουρζουαζία, ἐξ' αἰτίας τῆς στάσης ποὺ τήρησαν ἐναντι τοῦ ἀγῶνα μας οἱ «φίλοι καὶ σύμμαχοι» μας τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ἐξ' αἰτίας τῆς φανατικῆς ὑποστήριξης τοῦ αἰτήματος μας ἀπὸ τὲς σοσιαλιστικὲς καὶ προοδευτικὲς χώρες, ἐξ' αἰτίας τῆς ἀπάνθρωπης καταπίεσης τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλιστικό ζυγό, ἐξ' αἰτίας τῆς ξεγύμνωσης μπροστὰ στὰ μάτια τους τοῦ βρετανικοῦ «φιλελευθερισμοῦ», ἐξ' αἰτίας τοῦ ἀληθινοῦ ρόλου ποὺ ἐπαιξε ἡ κρατικὴ μηχανὴ τοῦ ξένου κυρίαρχου, ἐξ' αἰτίας, τέλος, τῆς πατριωτικῆς ἐξαρσης καὶ ἀγωνιστικῆς συντροφικότητος ποὺ συνάντησαν μέσα στὸν ἀγῶνα, πολλοὶ, πέρα πολλοὶ πατριῶτες - ἀγωνιστὲς μέσα κι' ἐξω ἀπ' τὴν ΕΟΚΑ μπόρεσαν νὰ πάρουν τὸν ὀρθὸ προοδευτικό πολιτικό προσανατολισμὸ τους. Αὐτοὶ θ' ἀποτελοῦσαν τὸ πιὸ ἀγνὸ προζύμι τῶν πραγματικῶν ἀγωνιστῶν τοῦ προλεταριακοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ.

Αὐτοὶ γνώρισαν ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴν πείρα ὅτι οἱ κατακτήσεις μόνο μὲ ἐπαναστατικὴ δράση ἀποκοτοῦνται. Γνώρισαν τὸν ὑποκριτικὸ μανδῦα τῶν οὐτοπιστῶν «ἀνθρωπιστῶν» ποὺ σχίζουν τὰ ἱμάτια τους ὅταν ἀκούουν τοὺς κομμουνιστὲς νὰ μιλοῦν γιὰ κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Γνώρισαν καλὰ τὸ ρόλο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς «δημοκρατίας» τῶν καπιταλιστῶν. Γνώρισαν, δοκίμασαν καὶ καταπολέμησαν τὴν ἰμπεριαλιστικὴ καταπίεση στὴν πιὸ κτηνώδικη τῆς ἐκδήλωση. Τέτοιοι ἄνδρες ἀκριβῶς μᾶς χρειάζονται στὸ προλεταριακὸ μας κίνημα.

Ὅμως, ἀτενίζοντας γιὰ σύγκριση πρὸς τὴν Κυπριακὴ ἀριστερὰ, τὴ μόνη ἀριστερὰ ποὺ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ, δοκίμασαν τὴν πιὸ μεγάλη ἀπογοήτευση. Γιατὶ τίποτε ἀπ' ὅτι περίμεναν δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς προσφέρει κάτω ἀπὸ τὴ γνωστὴ πιὰ σ' αὐτοὺς καθοδηγησὴ τῆς.

Έτσι αυτή όλη ή στρατιά άγωνιστών παραμένει έρμαιο στα χέρια του κάθε «σοσιαλιστή» τσαρλατάνου πού πρώτος θα δοκιμάσει να τους άγκαλιάσει.

4ο Με τό νέο πνεύμα πού κυριάρχησε μετά τό τέλος του ένοπλου άγώνα, πνεύμα στη βάση του άντι-ιμπεριαλιστικό, προοδευτικό, άντι-παλαιοκομματικό, τό ΑΚΕΛ θάχε σήμερα τήν εύκαιρία να θέσει πιδό γερες βάσεις για τή θεμελίωση ενός παλλαϊκού μετώπου πού ν' άγκαλιάζει τίς άγροτο - εργατικές μάζες και τούς μεσαίους κάτω άπό τή δική του καθοδήγηση.

Όμως, έξ' αίτίας τής τακτικής πού τήρησε κατά τή διάρκεια τής τετράχρονης επανάστασης, έξ' αίτίας τής θέσης πού πήρε και κράτησε ως τό τέλος έναντι του άγώνα, ή Άκελική ήγεσία έδωσε στη δεξιά παράταξη όλα τά επιχειρήματα πού τής χρειαζόνταν για τήν καταπολέμηση του κόμματος και του κομμουνισμού στην Κύπρο.

Ό άπλοϊκός εργάτης, αγρότης ή μεσαίος δέν ήταν πάντα σέ θέση να ξεχωρίσει τον κομμουνισμό άπό τήν ήγεσία του ΑΚΕΛ. Η δεξιά κατόρθωσε να πείσει τές μάζες ότι ή άντεπαναστατική θέση του ΑΚΕΛ ήταν ή φυσική, όρθόδοξη θέση πού όφειλε να πάρει τό ΑΚΕΛ σαν ένα όρθόδοξο κομμουνιστικό κόμμα. Συνταύτησε τή θέση του ΑΚΕΛ έναντι του έθνικο-άπελευθερωτικού κινήματος με τή θέση κάθε κομμουνιστή έναντι τέτοιων άγώνων. Έτσι, τέτοια συνθήματα όπως : «Οί κομμουνιστές δέν έχουν πατρίδα», «Οί κομμουνιστές δέν θέλουν ένωση με τήν Ελλάδα αλλά με τή Μόσχα», «Οί κομμουνιστές δέν αγωνίζονται ποτέ για έθνική άπελευθέρωση», «Οί κομμουνιστές δέν μπορούν ν' άντιληφθούν τήν πατριωτική έξαρση τής Έλληνικής φυλής», «Οί κομμουνιστές δέν έχουν άνώτερα πνευματικά ιδεώδη», «Οί ύλιστές δέν θυσιάζονται για τήν πατρίδα» βρήκαν εύφορο έδαφος για τήν έξάπλωσή τους μέσα στες μάζες.

5ο Τό κόμμα μόνο του, με τήν τακτική πού άκολούθησε, ξεχώρισε τή θέση του κι' άπομονώθηκε άπό τό διεθνές κομμουνιστικό κίνημα και τήν Έλληνική άριστερά.

Ένώ ή Μόσχα άποκαλοϋσε τούς μαχητές τής ΕΟΚΑ

ήρωες πατριώτες, ή ήγεσία του βολοφόρους και πράκτορες του

Η Έλληνική άριστερά, συστή φυσική της έξέλιξη και εργατοαγροτικών μαζών έξ' άντιδραστικής θέσης πού πήρε τό άγώνα. Η ΕΔΑ και τό ΚΚΕ βρέθη να καταγγείλουν άνοιχτά στο λαό τήν ήγεσία και να ξεχωρίσουν τήν άριστερά ή για ν' άποφύγουν τήν Κυπριακή άριστερά πού να επιφέρουν τήν άλλαγή

Συμπερά

Απ' όσα λέχτηκαν είναι φανερό άποδειχτεί πέρα ως πέρα ή προσοφοφυλακή του Κυπριακού λαού για τήν έθνική άπελευθέρωση, τήν πατρίδα και τό σοσιαλισμό.

Τα λάθη πού διαπράχτηκαν άποδοχθούν μικρά λάθη κι' ή διαίτη δέν μπορεί να δικαιολογηθεί. Όπως είπε κι' ό Λένιν «σοφός είναι ό άνθρωπος πού θέλει εύκολα και γρήγορα».

Η Άκελική ήγεσία όφειλε να έπισημάνει κι' άνικανότητά της να κρατήσει τό κόμμα των εργατών στη θέση της σε άλλα νέα, τίμηματα πού θα μπορούσαν να άποφύγουν τήν ήγεσία του λαού, να έμπνεύσουν και να οδηγώνας τες έξω άπ

ήρωες πατριώτες, ή ήγεσία του ΑΚΕΛ τους αποκαλούσε δολοφόνους και πράκτορες του Ιμπεριαλισμού.

Η Έλληνική άριστερά, συνάντησε τεράστια εμπόδια στη φυσική της εξέλιξη και διαφώτιση των Έλληνικών εργατοαγροτικών μαζών εξ αίτίας της αναχρονιστικής, αντιδραστικής θέσης που πήρε το ΑΚΕΛ έναντι του Κυπριακού αγώνα. Η ΕΔΑ και το ΚΚΕ βρέθηκαν στο δύσκολο δίλημα ή να καταγγείλουν άνοιχτά στο λαό την προδοσία της Άκελικής ήγεσίας και να ξεχωρίσουν τις ευθύνες τους από την Κυπριακή άριστερά ή για ν' αποφύγουν το σχίσμα και τη διάσπαση της Κυπριακής άριστερας να προσπαθήσουν με την πειθώ να επιφέρουν την αλλαγή στην πολιτική της.

Συμπεράσματα

Απ' όσα λέχτηκαν είναι φανερό ότι η Άκελική ήγεσία έχει αποδειχτεί πέρα ως πέρα ανίκανη να οδηγήσει την εμπροσθοφυλακή του Κυπριακού προλεταριάτου στο δρόμο προς την εθνική απελευθέρωση, την αποτίναξη του Ιμπεριαλισμού και το σοσιαλισμό.

Τά λάθη που διαπράχτηκαν δεν μπορούν διόλου να θεωρηθούν μικρά λάθη κι' ή διόρθωση μερικών μικρότερων λαθών δεν μπορεί να δικαιολογήσει τή διάπραξή τους. Όπως είπε κι' ο Λένιν «σοφός είναι εκείνος που τά λάθη του δεν είναι πολύ σοβαρά και που ξέρει τόν τρόπο να τά διορθώνει εύκολα και γρήγορα».

Η Άκελική ήγεσία οφείλει μόνη της να όμολογήσει τήν αδυναμία κι' ανικανότητά της να διευθύνει τόν κομμουνιστικό κόμμα, τόν κόμμα των εργατών της Κύπρου, και να δώσει τή θέση της σε άλλα νέα, τίμια, αγωνιστικά στελέχη. Σ' ανθρώπους που θα μπορούν να ξανακερδίσουν τήν εμπιστοσύνη του λαού, να εμπνεύσουν και να καθοδηγήσουν τες μάζες οδηγώντας τες έξω από τόν χάος της αντίδρασης.

Εμείς κρούσαμε πολλές φορές τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὸν ξανακρούουμε καὶ πάλι, τονίζοντας ὅτι τὸ ζήτημα χρήζει ἀμεσης, ἀποφασιστικῆς, ἐπείγουσας λύσης. Ἡ ἀνάγκη ἐξυγίανσης τῶν γραμμῶν τοῦ κόμματος μπένει μπροστὰ σὲ κάθε Κύπριο κομμουνιστὴ σήμερα σὰν πρώτιστο καθήκο τῆς πρὸ ἀμεσης καὶ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης.

Καθήκοντα

Τὰ καθήκοντα τῶν Κυπρίων κομμουνιστῶν προβάλλουν καθαρά σὰν κρύσταλλο. Μποροῦν νὰ συνοψιστοῦν στὰ ἑξῆς :

1. Τὸ ΑΚΕΛ καὶ ἡ Παγκύπρια Ἑργατικὴ Ὁμοσπονδία (Π.Ε.Ο.) πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦν ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀρχηγούς πού στὰ τελευταῖα χρόνια ἐπαιξαν πρωταρχικὸ ρόλο στὴ χάραξη τῆς κομματικῆς γραμμῆς καὶ τακτικῆς-στρατηγικῆς. Τὰ προδοτικὰ «λάθη» πρέπει νὰ ἐκτεθοῦν καὶ νὰ ἐξηγηθοῦν σ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ Ἑργατικοῦ κινήματος.

2. Ἡ ἀντιμαρξιστικὴ, ἀντιλενινιστικὴ πολιτικὴ πού ἀκολούθησε ὡς τώρα τὸ κόμμα κάτω ἀπὸ τὴν ὀπιπορευτικὴ του ἡγεσία πρέπει νὰ ξεσκεπαστεῖ καὶ νὰ καταδικαστεῖ δημόσια καὶ τὸ κόμμα νὰ ζητήσῃ τὴ λαϊκὴ ἐξιλέωση.

3. Τὰ λόγια τοῦ Κρούστσεφ στὸ 20ο Συνέδριο τῶν Μπολσεβίκων πού καλοῦσε τὸ Κόμμα νὰ συνεχίσει τὴ δουλειὰ πού ἀνάλαβε ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος στὰ τελευταῖα χρόνια - «μιά δουλειὰ πού τὴ χαρακτηρίζει ἡ πιὸ λεπτομερὴς ἐφαρμογὴ σ' ὅλες τὲς κομματικὲς ὀργανώσεις, ἀπ' τὰ κατώτερα στρώματα ὡς τὴν κορυφή, τῶν Λενινιστικῶν ἀρχῶν τῆς κομματικῆς καθοδήγησης πού τὴ χαρακτηρίζει πάνω ἀπ' ὅλα ἡ κυριώτερη ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τῆς συλλογικῆς καθοδήγησης καὶ τελικά πού τὴ χαρακτηρίζει ἡ ἐφαρμογὴ σ' εὐρεία κλίμακα τῆς κριτικῆς καὶ αὐτοκριτικῆς» - πρέπει νὰ προσεχθοῦν καλὰ καὶ νὰ τεθοῦν σ' ἐφαρμογὴ ἀμέσως.

χωρὶς καμιὰ καθυστέρηση. Τὸ τέλος, μιά γιὰ πάντα, στὴ στήθρωση καὶ τακτικὴ. Οἱ Λενινιστοὶ συλλογικῆς καθοδήγησης καὶ ὀφείλουν νὰ βροῦν τὴν ἀρμόζουσα πάνω σὲ νέες ὑγιεῖς Λενινιστικὲς

Ἡ ἀρση τῆς προγραφῆς τοῦ στή νομιμότητα ἀσφαλῶς εὐκαιρία στὰ μέλη του νὰ ἐπιβάλλω τῶν καθηκόντων του. Τὸ πρῶτο καὶ πρέπει νὰ γίνῃ στὸ ἐπίκομματος μετὰ τὴν ἐπιστροφή

Δὲν εἶναι ἀργά. Τὸ κόμμα κόμμα πού μπορεῖ νὰ καθοδηγήσῃ μπορεῖ καὶ ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ

Κάτω ἀπὸ τὸ λάβαρο τοῦ γίνῃ ἕνα καινούργιο ξεκίνημα. πακρίνεται στὲς ἀπαιτήσεις τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κυπρίου

Ἡ ἱστορία προσμένει.....

χωρίς καμιά καθυστέρηση. Το κόμμα ωφείλει να δώσει ένα τέλος, μιά γιά πάντα, στη σημερινή του έσωκομματική διάρθρωση και τακτική. Οι Λενινιστικές αρχές της κομματικής συλλογικής καθοδήγησης και της κριτικής κι' αυτοκριτικής ωφείλουν να βρούν την αρμόζουσα θέση τους μέσα στο κόμμα πάνω σε νέες υγιείς Λενινιστικές βάσεις.

Η άρση της προγραφής του ΑΚΕΛ κι' η επιστροφή του στη νομιμότητα ασφαλώς θα δώσει την πιο κατάλληλη ευκαιρία στα μέλη του να επιβάλουν στο κόμμα την εκπλήρωση των καθηκόντων του. Το πρώτο αποφασιστικό βήμα μπορεί και πρέπει να γίνει στο επικείμενο πρώτο Συνέδριο του κόμματος μετά την επιστροφή του στη νομιμότητα.

Δεν είναι άργα. Το κόμμα της εργατικής τάξης, το μόνο κόμμα που μπορεί να καθοδηγήσει το λαό προς το σοσιαλισμό, μπορεί κι' ωφείλει να εκπληρώσει τον Ιστορικό προορισμό του.

Κάτω από το λάβαρο του Μαρξισμού - Λενισμού άς γίνει ένα καινούργιο ξεκίνημα. Ένα ξεκίνημα που ν' ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εργατικής τάξης και της εμπροσθοφυλακής του Κυπριακού προλεταριάτου.

Η Ιστορία προσμένει.....

ΜΕΡΟΣ II

1. ΠΩΣ ΜΑΣ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ

Με αυτούς τους τίτλους ή «Χαραυγή» της 16ης του Μάη, 1959 υποδέχτηκε το βιβλίο — «Η Άκελική Ήγεςία και ο "Ενοπλος Άγώνας» — Μαρξιστική Κριτική, του Δημόκριτου — δυο εβδομάδες πριν από την έκδοσή του :-

«Καταγγέλλουμε και μαζί επισύρουμε την προσοχή του λαού.

—Με καταχθόνια σχέδια επιχειρείται ή νέα συκοφάντηση του ΑΚΕΛ και της ήγεςίας του.

—Άποκορύφωμα της έκστρατείας ένα αίσχρo σχέδιο πλαστογραφίας. Ήπιστρατεύονται και πάλιν οι «άριστεροι έθνικόφρονες» για να χύσουν νερό στο μύλο της συκοφαντίας και διάσπασης του λαού.

—Νά τεθή τέρμα στη συκοφαντία για να προχωρήση ο λαός στο δύσκολο δρόμο του».

Και συνεχίζει το άρθρο:

«Ένώ μερικοί κύκλοι της άκρας δεξιάς βοηθούμενοι και από μερικούς λιποτάχτες και απόβλητους του ΑΚΕΛ επιδίδονται στο έργο της διάσπασης και καταστρώνουν μάλιστα σχέδια έντασης της διασπαστικής τους δράσης που οδηγεί σε εμφύλιο σπαραγμό. (!!) .. στο μεταξύ πληροφορούμεθα πως «άριστεροι έθνικόφρονες» που μετονομάστηκαν σε «άριστερους πατριώτες» και που

πρόσφεραν και εξακολουθούν να προσφέρουν πολυτιμες υπηρεσίες στο φθοροποιό έργο της άκρας δεξιάς, ετοιμάζουν την έκδοση μπροσούρας ενάντια στο ΑΚΕΛ και την ηγεσία του παρουσιαζόμενοι όπως πάντα, σαν «άκραιφνεϊς Μαρξιστές Λενινιστές και φθάνοντας τούτη τη φορά σε πρωτοφανή διαστρέβλωση της Μαρξιστικής Λενινιστικής έπιστήμης, αλλά Τίτο, με αντικειμενικό σκοπό να χύσουν όσο το δυνατό περισσότερο νερό στο μύλο της συκοφαντίας ενάντια στο ΑΚΕΛ και την ηγεσία του, της διάσπασης του λαού και της έξυπνής αντίστασης των συμπερόντων. Αποκορύφωμα της συκοφαντικής έκστρατείας ενάντια στο ΑΚΕΛ και την ηγεσία του και της συνωμοσίας ενάντια στην ενότητα του λαού και των δημοκρατικών του δικαιωμάτων είναι ένα αίσχρο σατανικό σχέδιο πλαστογραφίας (υπογράμμιση δική μας) για το οποίο έχουμε πληροφορίες, σύμφωνα με το οποίο επιδιώκεται να αποδειχτεί τάχα ότι στην ηγεσία του ΑΚΕΛ υπάρχουν «πράχτορες της Ίντέλιτζενς» το παληό δηλ. τροπάρι της συκοφαντίας που τόσο ζέφτισε ώστε και απλή αναφορά μέσα στο λαό να προκαλή άηδία».

“Εκδηλη, ολοφάνερη, ή σύγχυση και ο φόβος... «Η καλύτερη τακτική άμυνας - ή επίθεση». Βρίζοντας το συγγραφέα εκ των προτέρων, αποκαλώντας τον λιποτάχτη και απόβλητο του ΑΚΕΛ, διασπαστή, αίσχρο και σατανικό πλαστογράφο, τιτοιστή, συνωμότη κατά της ενότητας του λαού κλπ. ασφαλώς θα προκαταλάβουμε το λαό ενάντια στο βιβλίο του, θα τον κάνουμε να το αφήσει χωρίς να το διαβάσει και έτσι θα επιτύχουμε το σκοπό μας να μείνει αδιάθαστο το βιβλίο. “Ετσι σκέφτηκαν οι έμπνευστές του πιδό πάνω άρθρου της «Χαραυγής». “Όμως, στη μεγάλη τους σύγχυση προδόθηκαν. Πώς γνώριζαν ότι πρόκειται για αίσχρη, σατανική πλαστογραφία του Μαρξισμού χωρίς να ξέρουν το περιεχόμενο του συγγράμματος; Πώς γνώρι-

ζαν ότι το βιβλίο έκανε κριτική; Πώς γνώριζαν τι κριτική έκανε; Πώς γνώριζαν ότι «άριστεροι έθνικόφρονες» ή «άριστεροι πατριώτες» είχαν γνώσει ή συγγραφέας ποίταν άτομο και όχι ομάδα; Πώς γνώριζαν ότι στην γενικότητά του έλπιζαν άγγιζαν, κάπου, κάπως, το θέμα

Στις 30 του Μάη, 1959 κυκλοφόρησε το βιβλίο του Δημόκριτου «Η Ίντελιτζενς και ο Ένοπλος Άγώνας».

Και ο τρόμος και ή σύγχυση άρχισαν να εξαπλώνονται.

Με μεγάλους τίτλους στην «Χαραυγή» της 31ης του Μάη υποδηλώνεται το βιβλίο:

«Οί Άριστεροί Πατριώτες συκοφαντήσουν την ηγεσία του ΑΚΕΛ κολουθεϊ το ίδιο τροπάρι:

«Όπως γράψαμε σε προηγούμενα άρθρα μερικοί από τους άπόβλητους διώχτηκαν από το ΑΚΕΛ γιατί οι άριστεροι έθνικόφρονες και έπέρασαν άνοιχτά έχθρών του κόμματος πατριώτες, κυκλοφόρησαν με τίτλο, «Η Άκελική Ίντελιτζενς και ο Ένοπλος Άγώνας» με το ψευδώνυμο της οποίας καταβάλλουν προδοτικώς σαν πούροι Μαρξιστές

Σκοπός αυτής της προδοτικής άποψης είναι να ύπερμεταξύ δεξιάς - άριστεράς

ζαν ότι το βιβλίο έκανε κριτική αλλά τίπο άφοϋ δέν γνώριζαν τί κριτική έκανε; Πώς γνώριζαν ότι τó έθγαζαν «άριστεροι έθνικόφρονες» ή «άριστεροι πατριώτες» πριν καν γνωστεί ό συγγραφέας πού όπως άποδείχτηκε ήταν άτομο και όχι ομάδα; Παίρνοντας όμως τó ζήτημα στη γενικότητα του έλπιζαν πώς έτσι στα τυφλά θ' άγγιζαν, κάπου, κάπως, τó θέμα.

Στις 30 του Μάη, 1959 κυκλοφόρησε στην Κύπρο τó βιβλίο του Δημόκριτου «Η Άκελική Ήγεσία και ό "Ενοπλος Άγώνας».

Και ό τρόμος και ή σύγχυση έφτασαν στο άποκορύφωμά τους.

Με μεγάλους τίτλους στην πρώτη σελίδα ή «Χαραυγή» τής 31ης του Μάη ύποδέχτηκε τήν έκδοση του βιβλίου:

«Οί Άριστεροι Πατριώτες προσπαθούν νά κατασκοφαντήσουν τήν ήγεσία του ΑΚΕΛ». Και έξακολουθεί τó ίδιο τροπάρι:

«Όπως γράψαμε σέ προηγούμενη μας έκδοση μερικοί από τούς απόβλητους πού από καιρό διώχτηκαν από τó ΑΚΕΛ για άντικομματικές ενέργειες και πέρασαν άνοιχτά στο στρατόπεδο τών έχθρών του κόμματος παρουσιαζόμενοι πότε σαν «άριστεροι έθνικόφρονες» και πότε σαν «άριστεροι πατριώτες», κυκλοφόρησαν χθές μπροσούρα με τίτλο, «Η Άκελική Ήγεσία και ό "Ενοπλος Άγώνας» με τó ψευδώνυμο «Δημόκριτος» και με τήν όποία καταβάλλουν προσπάθεια νά παρουσιάσουν σαν πούροι Μαρξιστές - Λενινιστές.

Σκοπός αύτης τής προσπάθειας τών έχθρών του κόμματος είναι νά ύποδαλλίσουν τήν ένταση μεταξύ δεξιάς - άριστεράς και νά έξυτηρητήσουν

Έτσι ξένους πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ σκοπούς.

Χρησιμοποιώντας κατὰ διαστρεβλωτικὸ τρόπο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Λένιν καὶ τὸν Μάρξ προσπαθοῦν νὰ σκορπίσουν τὴ σύγχυση καὶ νὰ κτυπήσουν τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὴν ἡγεσία του σὲ πλήρη ἀρμονία μὲ τὰ σχέδια τῶν ἀποικιστῶν ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κρατοῦν παράνομο καὶ νὰ ἔχουν κατασχεμένη τὴν περιουσία καὶ τὸν τύπο του».

Καὶ ὅπως δήλωσε ἐκπρόσωπος τοῦ ΑΚΕΛ «οἱ σκοποὶ μερικῶν ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπὸ καιρὸ διώχτηκαν ἀπὸ τὸ ΑΚΕΛ γιὰ διαλυτικὴ, ἀντικομματικὴ καὶ ὑποπητὴ δράση εἶναι ὀλοφάνεροι. Ἐπιδιώκουν τὴ διάσπαση καὶ τὴν ἐνταση μεταξὺ δεξιᾶς — ἀριστερᾶς γιατί ἔτσι ἐξυπηρετοῦνται καλύτερα τὰ συμφέροντα τῶν ξένων... Καμιὰ διαστρέβλωση δέν μπορεῖ νὰ διασπᾶσει ἢ νὰ κλονίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν μελῶν τοῦ κόμματος πρὸς τὴν δημοκρατικὰ ἐκλελεγμένη καὶ συλλογικὰ ἐργαζόμενη ἡγεσία του».

Καὶ καταλήγει μὲ τὴν πῖο κάτω θαυρημένη
Υ Π Ο Σ Χ Ε Σ Η πρὸς τὸ λαό:-

«Θὰ ἀπαντηθεῖ ὁμως ἢ προσοῦρα τῶν ἀριστερῶν ἐθνικοφρόνων' ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο παρά γιὰ νὰ ξεσκεπαστοῦν οἱ διαστρεβλωτὲς καὶ ἀναθεωρητὲς τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ».

Τρία βασικὰ στοιχεῖα περιέχει αὐτὸ τὸ δημοσίευμα:-

Πρῶτο: ὅτι οἱ ἀριστεροὶ πατριῶτες (ἢ ἐθνικοφρονες ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖ) ἐξυπηρετοῦν ξένα, ἀποικιοκρατικὰ συμφέροντα

Δεύτερο: ὅτι «ἡ προσοῦρα» ἀποτελεῖ διαστρέ-

βλωση, ἀναθεώρηση τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ

Τρίτο ὅτι «ἡ δημοκρατικὰ συλλογικὰ ἐργατικὰ ΚΕΛ» — θὰ ΑΠΙ τοῦ Δημόκριτου ἐστρέβλωση τοῦ Μα

Περιμέναμε λοιπὸν μὲ ἀγωνιζόμενα οἱ χιλιάδες ποὺ διάβασαν τὸν Δημόκριτου πότε θὰ μιλοῦσε καὶ «Σφίγγε» νὰ ξεσκεπάσει τὴν σκεπτικὴν τοῦ Μαρξισμοῦ. Πότε δηλαδὴ θὰ ἔδωκε τὴν ἐπίσημο ἐκπρόσωπο τῆς «Χαραυγῆς». Περιμέναμε μέρες, ὅχι ἡμέρες. Ἡ «Χαραυγὴ» σιωπῆσε καὶ ὡς πούθεν δέν ὑπάρχει διαστρέβλωση ἢ ἀναθεώρηση τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τουναντίον μιὰ ἀδιάσειστη Μαθηματικὴ ἐπιχειρηματολογία ποὺ ξεσκεπάζει τὸν ἀπορτουτισμὸ στοὺς κόλπους τοῦ ΚΕΛ καὶ τοὺς ὑπεύθυνους ὀλόγυμνους τοῦ λαοῦ. Ἡ σιωπὴ λοιπὸν ἦταν σὲ καὶ πρὸ ἐνδεδειγμένη τακτικῆς.

Ἄς ριζοῦμε ὁμως μιὰ γρήγορη καὶ κατηγορητικὴ:

Οἱ «ἀριστεροὶ πατριῶτες», μερικὸι ἀποβλήθηκαν ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς Πολωνικῆς ἀπόβαλλε τὸν πρωθυπουργό) καὶ τὸ Οὐγγρικὸ (μετὰ πρωθυπουργό) γιατί τὸν μισοῦσαν ἢ διαμαρτυρίας ἐναντία στὴν καταρροὴς δημοκρατίας καὶ τὴν κριτικὴν καὶ ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἱ κομμουνιστὲς ποὺ τὸ λαὸ στὸ πλευρὸ τῆς ἐθνικῆς ἐξέγερσης τῆς 1ης τοῦ Ἀπριλίου 1956

θλωση, αναθεώρηση και πλαστογράφηση του Μαρξισμού — Λενινισμού και

Τρίτο ότι «ή δημοκρατικά έκλελεγμένη και συλλογικά εργαζόμενη ηγεσία του ΑΚΕΛ» — θά ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ στο θιθλίο του Δημόκριτου ξεσκεπάζοντας τή διαστρέβλωση του Μαρξισμού — Λενινισμού.

Περιμέναμε λοιπόν μέ άγωνία, και μαζί μας περιμέναμε οί χιλιάδες πού διάβασαν τό θιθλίο του Δημόκριτου πότε θά μιλοῦσε ἐπί τέλους ή 'Ακελική «Σφίγγ» νά ξεσκεπάσει τή σατανική διαστρέβλωση του Μαρξισμού. Πότε δηλαδή θά τηρούσε τήν υπόσχεση πού έδωσε ο επίσημος εκπρόσωπος του ΑΚΕΛ στή «Χαραυγή». Περιμέναμε μέρες, θδομάδες, μήνες, μά του κάκου. 'Η «Χαραυγή» σιώπησε και σιωπά... Γιατί άσφαλώς πουθενά δέν υπάρχει διαστρέβλωση, πλαστογράφηση ή αναθεώρηση του Μαρξισμού — Λενινισμού άλλα τουναντίον μία άδιάσειστη Μαρξιστική διαλεκτική επιχειρηματολογία πού ξεσκεπάζει πέρα για πέρα τόν όππορτουισμό στους κόλπους του ΑΚΕΛ και παραδίδει τους υπεύθυνους δλόγυμους στην πολιτική κρίση του λαού. 'Η σιωπή λοιπόν ήταν στην περίπτωση αυτή ή πιό ένδεδειγμένη τακτική.

“Ας ρίξουμε όμως μία γρήγορη ματιά και στις άλλες κατηγορίες:

Οί «άριστεροι πατριώτες», μερικοί από τους όποιους αποθλήθηκαν από τό κόμμα τήν ίδια εποχή πού τό Πολωνικό κόμμα απόβαλλε τόν Γκομούλκα (μετά πρωθυπουργό) και τό Ούγγρικό κόμμα τόν Καντάρ (μετά πρωθυπουργό) γιατί τόλμησαν νά σηκώσουν φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στην καταπάτηση τής έσωτερικής δημοκρατίας και τήν κριτική από τά κάτω, είναι εκείνοι άκριθώς οί κομμουνιστές πού πρώτοι κάλεσαν τό λαό στό πλευρό τής έθνικοαπελευθερωτικής έγέγερσης τής 1ης του 'Απρίλη 1955. Είναι αυτοί πού

πρώτοι είδαν και ξεσκέπασαν την αντι-μαρξιστική, αντεπαναστατική θέση που πήρε η ηγεσία του ΑΚΕΛ κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, είναι αυτοί που πρώτοι ανέλυσαν με το Μαρξιστικό - Λενινιστικό φακό τον αληθινό εθνικοαπελευθερωτικό προοδευτικό χαρακτήρα της επανάστασης. Είναι αυτοί που οργανωμένοι δίπλα στους στρατιώτες του Διγενή με το δικό τους Μαρξιστικό κομμουνιστικό λάβαρο προσφέρθηκαν στην υπερασσία της επανάστασης ενάντια στην άποικιακή υποδούλωση των Έγγλέζων άψηφώντας κινδύνους και προσωπικά συμφέροντα. Αυτούς που σ' όλη τη δύσκολη περίοδο της επανάστασης προτίμησαν το δύσκολο δρόμο του αγώνα μ' όλους τους κινδύνους του από τον εύκολο δρόμο της αντεπανάστασης που χάραξε η ηγεσία του ΑΚΕΛ, έχουν το θράσος ν' αποκαλούν οι κύριοι «μαρξιστές» του ΑΚΕΛ υπηρέτες ξένων συμφερόντων. Ξένων πρὸς τί; "Αν έννοούν ξένων πρὸς τους Έγγλέζους ξένων πρὸς την αντεπανάσταση άσφαλῶς συμφωνούμε μαζί τους. Δέν χωρεί όμως καμία άμφιβολία ότι συμφέροντα ξένα πρὸς τὰ Κυπριακά εθνικά συμφέροντα έξυπνέτησαν μόνον εκείνοι που χτύπησαν την επανάσταση πιασώπλατα με χίλια δυο θεωρητικά προσχήματα περί «λανθασμένης τακτικής» και άλλοι εκείνοι που φανερά ή κρυφά συνεργάστηκαν με τον κυρίαρχο κατά την τετράχρονη διάρκεια της εξέγερσης.

"Όσον άφορᾶ την τρίτη κατηγορία ότι έμεις διαστρεβλώσαμε και πλαστογραφήσαμε το Μαρξισμό (άλλά τίπο) αυτό θα το έξετάσουμε λεπτομερειακά στην ανάλυση της κριτικής που μας γίνηκε από την Κεντρική Έπιτροπή του Κόμματος στη «μυστική» έκθεση της πρὸς τὸ Θ' Συνέδριο του ΑΚΕΛ (κριτική που ποτέ δέν θέλησε να δημοσιεύσει και θέσει στην κρίση του λαού). Έχουμε την πεποίθηση ότι δέν θ' αφήσουμε ίχνος άμφιβολίας ούτε στον τελευταίο καλόπιστο κριτή ότι αυτοί άκριθῶς που μας κατηγορούν για πλαστογράφους του Μαρξισμού είναι έννοχοι μιας κακόπιστης διαστρέβλωσης του Μαρξισμού πρὸς δικαιολόγηση της πιὸ άδικαιολόγητης θέσης τους.

2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ. Α

«Μπροστά στο κόμμα Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ του Κόμματος «πρόβαλλε» το έρώτημα: Ποιά τακτική, ή πιὸ ένδεδειγμένη πριακές συνθήκες και ή έπιτυχία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ή έννοχοι;»

«Σ' αυτό το έρώτημα άνακοίνωση του τὸ Π.Γ. 1.4.1955, την ίδια μέρα τὸν αγώνα της ΕΟΚΑ. Στην Π.Γ. καθορίζεται ὡς έξής: Διστακτα το ΑΚΕΛ, λέει ή δραστηριότητα (έννοεί) ήδη ώθησαν την προηγούμενη μπορεί να προκαλέσει σπαστική ή θέση του ΑΚΕΛ διδάγματα της Ιστορίας του Λένιν για τη δράση τὴν αὐτῆς της άνακοίνωσης τὴν ὁποιαδήποτε μειονεχτήματα λογία του και χαρακτηρίσει τὸν έννοχοι αγώνα σπαστική δέν ήταν ὀρθή»

Τὸ κόμμα μας σ' όλη

2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣΜΟΙ

«Μπροστά στο κόμμα μας» λέει η Έκθεση Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ προς το Θ' Συνέδριο του Κόμματος «πρόβαλλε μ' όλη τη σοβαρότητα το ερώτημα: Ποιά τακτική αγώνα ήταν η πιό σωστή, η πιό ένδεδειγμένη μέσα στις δοσμένες κυπριακές συνθήκες και η πιό εξυπηρετική για την επιτυχία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα; Μέ άλλα λόγια, το ΑΚΕΛ ήταν υπέρ της τακτικής του ένοπλου αγώνα ή εναντίον και για ποιούς λόγους;

«Σ' αυτό το ερώτημα έδωσε απάντηση με την ανακοίνωση του το Π.Γ. της Κ.Ε. που θγήκε την 1.4.1955, την ίδια μέρα της έναρξης του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ. Στην ανακοίνωση εκείνη του Π.Γ. καθορίζεται ως εξής η θέση του ΑΚΕΛ: «'Αδίστακτα το ΑΚΕΛ, λέει πώς αυτού του είδους η δραστηριότητα (έννοει τις έκκρήξεις που σημειώθηκαν την προηγούμενη νύχτα) μονάχα ζημιά μπορεί να προκαλέσει στον αγώνα». Έτσι καθορίστηκε η θέση του ΑΚΕΛ, θασισμένη πάνω στα διδάγματα της ιστορίας και ιδιαίτερα τη θέση του Λένιν για τη δράση των Ναρόνικων. Η ουσία αυτής της ανακοίνωσης του Π.Γ. ανεξάρτητα από οποιαδήποτε μειονεχτήματα που είχε στη φρασεολογία του και χαρακτηρισμούς, ήταν ότι η μορφή του ένοπλου αγώνα στις δοσμένες Κυπριακές συνθήκες δεν ήταν όρθο να χρησιμοποιηθῆ.

Το κόμμα μας σ' όλη τη διάρκεια του ένοπλου

ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ ἔμεινε σταθερά προσηλωμένο σ' αὐτὴ τὴ θέση. Ἀργότερα μὲ ἀνακοινώσεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ Π.Γ. καὶ τῆς Κ.Ε. τὸ κόμμα μας ξεκαθάρισε πῶς ἡ θέση του ἐναντὶ τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα δὲν πῆγαζε καθόλου οὔτε ἀπὸ φιλοτομαρισμὸ, οὔτε ἀπὸ ἀντιπολιτευτικὴ διάθεση πρὸς τὴ Δεξιά. Αὐτὴ ἡ θέση τοῦ κόμματος ὑπαγορευόταν ἀπὸ τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης του ἀπέναντι στοῦ λαοῦ καὶ τῆ βαθεῖα πεποίθησή του, πῶς οἱ δοσμένες κυπριακὲς συνθήκες δὲν ἐπέτρεπαν τὴ χρησιμοποίηση αὐτῆς τῆς μορφῆς πάλης καὶ πῶς χρησιμοποίησιν τῆς δὲν θὰ ἀπόθαινε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσιν του».

Δὲν χωρεῖ λοιπὸν καμιὰ παρεξήγηση. Τὸ κόμμα ἔμεινε σταθερά προσηλωμένο ὡς τὸ τέλος στὴν ἀντεπαναστατικὴ τὴν θέση. "Ἐὰν ἔγιναν ὀρισμένα «μικρολάθη», ἂν τὸ Π.Γ. «βιάστηκε πολὺ νὰ πάρει θέση», ἂν «στὴν προσπάθειά μας νὰ ὑπερασπίσουμε αὐτὴ τὴ θέση... χρησιμοποίησαμε κυρίως σὲ ἀρθρογραφία, ἀπρεπούς καὶ σχεταριστικούς χαρακτηρισμούς προσβλητικούς γιὰ τὴν ΕΟΚΑ καὶ τοὺς ἀγωνιστῆς τῆς», αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Αὐτὰ εἶναι μικρολάθη. «Ἡ οὐσία τῆς ὑπόθεσιν θρῐσκειται στὸ κατὰ πόσο ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ἦταν σωστὸ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἢ ὄχι».

Στὸ ἐρώτημα «γιὰ ποιὸς λόγους τὸ κόμμα τάχθηκε ἐναντὶα στὴν τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα;» ἡ Κ.Ε. λέει πῶς τὸ ζήτημα πρέπει νὰ ἀπαντηθῇ «θεωρητικὰ καὶ Πραχτικὰ».

Προτοῦ δμως μποῦμε στὴ θεωρητικὴ ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε τὸν ἀναγνώστη ὅτι στὴν ἀρχὴ ἡ τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἀπορρίφθηκε πάνω στὴ θεωρητικὴ θέση ὅτι ἔμοιαζε μὲ τὴν τακτικὴ «τῶν μεμονωμένων δολοφονιῶν, μὲ τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία» τῶν Ναρόνικων πού εἶχε ἀπορρίψει ὁ Λένιν. Ἀν λοιπὸν σήμερα οἱ «Μαρξιστῆς» τοῦ ΑΚΕΛ προβάλλουν καινούρια «θεωρητικὰ» ἐπιχειρήματα αὐ-

τὸ δείχνει ὅτι ἡ θεωρητικὴ πλὴ τὸς ἀπασχόλησε ἀπὸ τὴν ἀρνησθριζόταν πάνω σὲ καμιὰ θεωρητικὴ σημερινὴ δῆθεν θεωρητικὴ δικη τους ἀποτελεῖ ἀνέντιμη προσπει τῶν ὑστέρων μιᾶς τακτικῆς ποθετήσουν σὰν συνειδητοποιημένι στῆς μὲ θέση τὰ μαρξιστικὰ «θεωρητικὴ θέση» ἔπαυσε νὰ ἔθαρὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κ.Ε.

«...Ἡ ἀνακοινώσιν τοῦ τοῦ 1957»... μὲ τὸν τρόπο θεωρητολογώντας γιὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Λένι τῆς μάξες νὰ δοῦν σωστὰ κόμμα μας διαφωνοῦσε μὲ πλου ἀγώνα».

Ἄς δοῦμε τὰρα τὴ ρητικὴ θέσιν:-

«Τὸ Κόμμα μας ὅπως - Λενινιστικὸ κόμμα, ὅποια κατὰστασιν πρέπει νὰ μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραιμὴ μενικότητα ὀλους ἀνεξαιρῆ (ἐσωτερικούς καὶ ἐξωτερικὸς ἰσορροπιστικὸ ρόλο στὸν καθοριστικὸν τῶν ἐθνικῶν ἀπὸ διεξαγωγῆς τοῦ ἔθνικο-ἀπὸ ἸΟ Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς καὶ τῆς ἐργατικῆς τάξης ἡ χρησιμοποίησιν τῆς μιᾶς ἢ πλὴς, καὶ πολὺ περισσότερο χρησιμοποίησιν τοῦ ἔνοπλου ἔνοπλου μορφῆς πάλης, εἶναι νάταπὴ μορφῆς πάλης, εἶναι ρεὶ ὑπόψιν του τίς ἀντικειμενικὴ μορφῆς καὶ τοὺς διάφορους ρεάζουν τὴ διεξαγωγὴ τοῦ

τὸ δείχνει ὅτι ἡ θεωρητικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος δὲν τοὺς ἀπασχόλησε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι ἡ θέση τους δὲν στηριζόταν πάνω σὲ καμιά θεωρητικὴ θέση καὶ ὅτι ἡ σημερινὴ δῆθεν θεωρητικὴ δικαιολόγησις τῆς τακτικῆς τους ἀποτελεῖ ἀνέντιμη προσπάθεια δικαιολόγησις ἐκ τῶν ὑστέρων μιᾶς τακτικῆς ποῦ ἔπρεπε ἐξαρχῆς νὰ υἱοθετήσουν σὰν συνειδητοποιημένοι Μαρξιστὲς - Λενινιστὲς μὲ θέση τὰ μαρξιστικὰ δεδομένα. Ὅτι ἡ πρώτη «θεωρητικὴ θέση» ἔπαυσε νὰ υἱοθετεῖται φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κ.Ε. τοῦ Μάη τοῦ 1957.

«...Ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ Π.Γ.» λέει ἡ ἀπόφασιν τοῦ 1957... μὲ τὸν τρόπο ποῦ ἔπιανε τὸ ζήτημα θεωρητολογώντας γιὰ ἀτομικὴ τρομοκρατία μὲ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Λένιν δὲν βοήθησε καθόλου τὲς μάζες νὰ δοῦν σωστὰ γιὰ τοιοῦς λόγους τὸ κόμμα μας διαφωνοῦσε μὲ τὴν τακτικὴν τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα».

Ἄς δοῦμε τώρα τὴ σημερινὴ καινούρια θεωρητικὴ θέση:-

«Τὸ Κόμμα μας ὅπως καὶ κάθε Μαρξιστικὸ - Λενινιστικὸ κόμμα, ὅταν ἀντιμετωπίζει μιὰ τέτοια κατάστασις πρέπει νὰ ζυγίζει καὶ νὰ ἐκτιμᾷ μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραιμία, σύνεσι καὶ ἀντικειμενικότητα ὅλους ἀνεξάρτητα τοὺς παράγοντες (ἑσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς) ποῦ παίζουν καθοριστικὸν ρόλον στὸν καθορισμὸν τῆς τακτικῆς τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἔθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Ὁ Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς διδάσκει, πὼς τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξεως προτοῦ ἀποφασίσει τὴν χρησιμοποίησιν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μορφῆς πάλης, καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ποῦ εἶναι ἡ ἀνώτατη μορφή πάλης, εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ πάρει ὑπόψη του τὴν ἀντικειμενικὴν συνθήκην, τὴν ἰδιομορφίαν καὶ τοὺς διάφορους παράγοντες ποῦ ἐπηρεάζουν τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγώνα καὶ νὰ ὑπολο-

γίσει με βάση όλα τα δεδομένα τις προοπτικές
έκβασης αυτού του αγώνα...

Το ζήτημα της χρησιμοποίησης της ένοπλης
δράσης, της ένοπλης εξέγερσης, είναι τόσο σοβα-
ρό, ώστε οι κορυφαίοι θεωρητικοί του Μαρξισμού
— Λενινισμού και προσωπικά ο ίδιος ο Λένιν έπε-
ξεργάστηκε με βάση την επιστημονική τοποθέτη-
ση του ζητήματος, τους δρους που θεωρούνται έν-
τελώς απαραίτητοι σαν προϋποθέσεις για τη χρη-
σιμοποίηση της ένοπλης πάλης.

Ποιοι είναι αυτοί οι δροι, που κατά το Λένιν
ή ύπαρξη τους είναι έντελώς απαραίτητη για τη
χρησιμοποίηση ένοπλης πάλης;

Σύμφωνα με τη διδασκαλία του Λένιν, ούτε
σκέψη μπορεί να γίνει για χρησιμοποίηση της έ-
νοπλης μορφής αγώνα δίχως να ώριμάσει πρώτα
«επαναστατική κατάσταση» δηλ. δίχως να υπάρ-
χουν οι απαραίτητες «αντικειμενικές αλλαγές που
είναι ανεξάρτητες από τη θέληση, όχι μόνον ξε-
χωριστών ομάδων και κομμάτων αλλά και των
ξεχωριστών τάξεων». 'Αλλά και όταν ακόμα ύ-
πάρχουν οι απαραίτητες «αντικειμενικές αλλαγές»
για να καταλήξει κανείς στην απόφαση για χρησι-
μοποίηση της ένοπλης μορφής αγώνα χρειάζεται
να υπάρχουν και οι απαραίτητοι «υποκειμενικοί»
παράγοντες, γιατί όπως διδάσκει ο Λένιν — «Για
τη μετατροπή της επαναστατικής κατάστασης σε
νικηφόρα επανάσταση του προλεταριάτου είναι ά-
νάγκη στο σύνολο των αντικειμενικών αλλαγών
που διαμορφώνουν την επαναστατική κατάσταση
να προστεθούν και «οι υποκειμενικοί παράγοντες».
Αυτούς τους παράγοντες τους καθορίζει ως εξής
ο Λένιν. — «'Η ικανότητα της επαναστατικής τάξης
για επαναστατική μαζική δράση, αρκετά ικανή,
που να τσακίσει (ή να ραγίσει) την παλιά κυβέρ-
νηση που ποτέ ακόμα και στην εποχή των κρί-

σεων, δεν θα «πέσει» ρουσία επαναστατικού
θήξει μαζί του τις μάζ
γήσει στο σωστό δρόμο
σελ. 402). 'Ο Λένιν ύπ
σμένους» κανόνες που
έπιτυχία της εξέγερση
είναι οι εξής:-

«Για να πετύχει ή
ζεται όχι στη συνωμο-
πρωτοπόρα τάξη. Αυ-
γερση πρέπει να στη-
άνοδο του λαού. Αυτό
ση πρέπει να στηρίζε-
φ ή ς στην ιστορία
στασης που ή δραστ
γραμμές του λαού να
ρεί να υπάρχει, που οι
του έχθρου και στις
σοβέζικων αναποφάσι-
σης να είναι μεγαλύ-
Αυτό είναι το τρίτο. Μ
δρους στην τοποθέτη-
σης ξεχωρίζει ο Μαρξ
(Βλ. Λένιν Διαλεχτά
'Ο Μαρξισμός και ή

Αυτή σε γενικές γ
Λενινιστική τοποθέτη-
υπάρχουν οι «αντικει-
ποκειμενικοί» παράγο-
μερησία διάταξη ή έν-
άνωτατη μορφή πάλη
και στους έθνικοαπελ-

*Απολογούμαστε για τη
παραθέτουμε, από την ειση-
έμμος απαραίτητο, ν' αντι-

σεων, δὲν θὰ «πέσει» ἂν δὲν τὴν «ρίζεις» «ἢ παρ-
ουσία ἐπαναστατικοῦ κόμματος ἱκανοῦ νὰ τρα-
θήξει μαζί του τὶς μάζες στὴ μάχη καὶ νὰ τὶς ὀδη-
γήσει στὸ σωστὸ δρόμο» (Βλ. Ἱστορικός Ὑλισμός
σελ. 402). Ὁ Λένιν ὑπογραμμίζει ἀκόμα καὶ ὀρι-
σμένους κανόνες πού εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν
ἐπιτυχία τῆς ἐξέγερσης καὶ οἱ ὁποῖοι συνοπτικά
εἶναι οἱ ἐξῆς:-

«Γιὰ νὰ πετύχει ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ στηρί-
ζεται ὄχι στὴ συνωμοσία ὄχι στὸ κόμμα, μὰ στὴν
πρωτοπόρα τάξη. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο. Ἡ ἐξέ-
γερση πρέπει νὰ στηρίζεται στὴν ἐπαναστατικὴ
ἀνοδο τοῦ λαοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο. Ἡ ἐξέγερ-
ση πρέπει νὰ στηρίζεται σ' ἓνα σ η μ ε ῖ ο σ τ ρ ο -
φ ῆ ς στὴν ἱστορία τῆς ἀναπτυσσόμενης ἐπανά-
στασης πού ἡ δραστηριότητα στὶς πρωτοπόρες
γραμμὲς τοῦ λαοῦ νὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πού μπο-
ρεῖ νὰ ὑπάρχει, πού οἱ ταλαντεύσεις στὶς γραμμὲς
τοῦ ἐχθροῦ καὶ στὶς γραμμὲς τῶν ἀδύνατων με-
σοθέζικων ἀναποφάσιστων φίλων τῆς ἐπανάστα-
σης νὰ εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.
Αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτο. Μ' αὐτοὺς ἴσα ἴσα τοὺς τρεῖς
δρους στὴν τοποθέτηση τοῦ ζητήματος τῆς ἐξέγερ-
σης ξεχωρίζει ὁ Μαρξισμὸς ἀπὸ τὸν Μπλανκισμὸ»
(Βλ. Λένιν Διαλεχτὰ Ἔργα Τόμος II Μέρος I —
Ὁ Μαρξισμὸς καὶ ἡ Ἐξέγερση σελ. 146-47).

Αὐτὴ σὲ γενικὲς γραμμὲς εἶναι ἡ Μαρξιστικὴ
Λενινιστικὴ τοποθέτηση τοῦ ζητήματος. Ὅταν συ-
νυπάρχουν οἱ «ἀντικειμενικὲς» ἀλλαγὲς καὶ οἱ «ὑ-
ποκειμενικοὶ» παράγοντες, τότε μπαίνει στὴν ἡ-
μερησία διάταξη ἡ ἐνοπλὴ ἐξέγερση, πού εἶναι ἡ
ἀνώτατη μορφή πάλης τόσο στοὺς ταξικούς, ὅσο
καὶ στοὺς ἐθνικοαπελευθερωτικούς ἀγῶνες».

Ἀπολογούμαστε γιὰ τὰ μεγάλα ἀποσπάσματα πού
παραθέσαμε, ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τῆς Κ.Ε. Τὸ θεωρήσαμε
ὁμῶς ἀπαραίτητο, ν' ἀντιγράψουμε ἐδῶ ὀλόκληρη τὴ

«θεωρητική» τοποθέτηση του ζητήματος για να μη κατηγορηθούμε ότι με παραλήψεις ή προσθήκες παραποιούμε το κείμενο. Με αυτό τον τρόπο θ' αποδείξουμε σ' όλο της τό μέγεθος την πλαστογραφία και παραποίηση της Λενινιστικής διδασκαλίας, θά επανέλθουμε δέ στο κείμενο της απόφασης σύντομα.

Πρώτα πρώτα οι «θεωρητικοί» Κεντρικοί Έπιτροποι του ΑΚΕΛ παίρνουν ένα απόσπασμα από το Λένιν που συναντούν σ' ένα βιβλίο, τον «Ιστορικό Ύλισμό», που γράφτηκε από άλλο συγγραφέα χωρίς να κάνουν τον κόπο να θρουν ολόκληρο το κείμενο του συγγράμματος του Λένιν στο οποίο περιέχεται το απόσπασμα. Και εξηγούμε. Το πρώτο απόσπασμα που αναφέρεται πιά πάνω (παρμένο από τον Ιστορικό Ύλισμό σελ. 402 — Σημ. Ο Ιστορικός Ύλισμός δεν γράφτηκε από το Λένιν), το συναντούμε στην «Κατάρρευση της 2ης Διεθνούς» του Λένιν που γράφτηκε τό 1915 (Λένιν «Διαλέχτα Έργα» Τόμος 5 σελ. 167—Άγγλ. Έκδ.). Ο Λένιν αναλύει στην μπροσούρα του αυτή τους λόγους που οδήγησαν στην κατάρρευση της 2ης Διεθνούς. Αναλύοντας τή θέση που πήραν οι σωβινιστές διπορτουμιστές τύπου Καούτσκι και Πλεχάνωφ έναντι του Παγκόσμιου Πολέμου 1914—1918 ο Λένιν τους κατηγορεί για σωβινισμό και διπορτουισμό γιατί περιπαιχτικά απόκάλεσαν την επαναστατική κατάσταση που δημιουργήθηκε στην Εύρώπη «φανταστική». Ξεκινώντας από τό Μανιφέστο της Βασιλείας που διακήρυξε ότι ο πόλεμος θά φέρει στην Εύρώπη πολιτική και οικονομική κρίση την οποία οι έργάτες οφείλουν να έκμεταλλευτούν για να ξεσηκώσουν τό λαό σ' επανάσταση έναντι στον καπιταλισμό ο Λένιν προχωρεί και διαπιστώνει πως ο Παγκόσμιος πόλεμος πραγματικά έφερε στην Εύρώπη μιάν αντικειμενική επαναστατική αλλαγή. Άλλά, προχωρεί ο Λένιν δεν είναι άρκετό να υπάρχει μιάν αντικειμενική επαναστατική κατάσταση για να γίνει επανάσταση. Χρειάζονται και οι κατάλληλες υποκειμενικές συνθήκες.

«Για ένα Μαρξιστή» γράφει ο Λένιν σ' αυτό

τό σύγγραμμα «δέν είναι μιάν επανάσταση είναι στατική κατάσταση σέ επανάσταση, κάθε

Κατονομάζει δέ τά πια μιάν επαναστατικής κα

1. Είναι αδύνατο διατηρήσουν την έξο υπάρχει κρίση στις «τη μία ή την άλλη μελιτική των κυρίαρχων

2. Οι ανάγκες καζομένων τάξεων γίνε είναι συνήθως.

3. Σάν συνέχεια ρουσιάζεται μιάν σημριότητας των μαζών, φηναν να τους κλέβει

Μιά τετεια κατάσταση, 1σία στα 1905, στη Γερμανί νει στο έξης συμπεράσμα

«Με δυο λόγια σταση στην πλειοψηφών και των Μεγάλ

Κατά πόσο όμως κα κατάσταση θά οδηγούσε ο Λένιν να προβλέψει:

«Μόνο ή πείρα τικής ψυχολογίας κα στατική δράση από λεταριάτο, θά τό δε

τὸ σύγγραμμα «δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία πὼς μιὰ ἐπανάσταση εἶναι ἀδύνατη δίχως μιὰ ἐπαναστατική κατάσταση καὶ ἀκόμα πὼς, δὲν ὀδηγεῖ σὲ ἐπανάσταση, κάθε ἐπαναστατική κατάσταση».

Κατονομάζει δὲ τὰ πιὸ κάτω ἰδιαιτέρως γνωρίσματα μιᾶς ἐπαναστατικῆς καταστάσεως:

1. Εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὶς κυρίαρχες τάξεις νὰ διατηρήσουν τὴν ἐξουσία τους χωρὶς μεταβολές· ὑπάρχει κρίση στὶς «ἀνώτερες τάξεις» ποὺ παίρνει τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μορφή· ὑπάρχει κρίση στὴν πολιτική τῶν κυρίαρχων τάξεων.

2. Οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ στερήσεις τῶν καταπιεζομένων τάξεων γίνονται πολὺ ὀξύτερες ἀπ' ὅτι εἶναι συνήθως.

3. Σὰν συνέχεια ὄλων αὐτῶν τῶν αἰτίων «παρουσιάζεται μιὰ σημαντικὴ ἀύξηση τῆς δραστηριότητος τῶν μαζῶν, ποὺ σὲ εἰρηνικὲς ἐποχὲς ἀφῆναν νὰ τοὺς κλέθουν χωρὶς διαμαρτυρία...».

Μιὰ τετελεία κατάσταση, λέει ὁ Λένιν, ὑπῆρχε στὴ Ρωσία στὰ 1905, στὴ Γερμανία στὰ 1860–70 κλπ. καὶ φτάνει σὲ ἐξῆς συμπέρασμα:·

«Μὲ δυὸ λόγια ὑπάρχει ἐπαναστατικὴ κατάσταση στὴν πλειοψηφία τῶν ἀναπτυγμένων χωρῶν καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης».

Κατὰ πόσο δὴ καὶ τότε αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ κατάσταση θὰ ὀδηγοῦσε σὲ ἐπανάσταση δὲν μποροῦσε ὁ Λένιν νὰ προβλέψει:

«Μόνον ἡ πείρα τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἐπαναστατικῆς ψυχολογίας καὶ ἡ στροφὴ πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴ δράση ἀπὸ τὴν πρωτοπόρα τάξη, τὸ προλεταριάτο, θὰ τὸ δείξει αὐτὸ...».

Από δω λοιπόν πάρτηκε το πρώτο απόσπασμα του Λένιν. Αν ή προσπάθεια των πλαστογράφων της θεωρίας του Λένιν, να μεταφέρουν τα διδάγματα του Λένιν για επαναστατική κατάσταση στην Ευρώπη το 1915, για μία ολόπλευρη ταξική επανάσταση που να ανατρέψει τους καπιταλιστές στην Ευρώπη και να φέρει στην εξουσία το προλεταριάτο, για μία παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση, εδώ στην Κύπρο που μία προοδευτική μερίδα της δεξιάς ξεκινούσε ένα αγώνα για την εθνική αποκατάσταση μιάς ΑΠΟΙΚΙΑΣ από τον Ίμπεριαλιστικό ζυγό, για να αποδείξουν ότι δεν ώρμασαν και εδώ οι απαιτούμενες επαναστατικές συνθήκες, αν μία τέτοια προσπάθεια δεν δείχνει μία κακόπιστη και ανάξια διαστροφή του Λενινισμού αφήνουμε τον άγνωστη να κρίνει.

Προχωρούμε όμως στο δεύτερο απόσπασμα του Λένιν παρμένο από το γράμμα που έστειλε ο Λένιν προς την Κεντρική Έπιτροπή του Ρωσικού Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος το Σεπτέμβρη του 1917, δηλαδή, τις παραμονές της Ρωσικής Έπανάστασης. Να πώς ξεκινά την έπιστολή του ο Λένιν:-

«Ανάμεσα στις πιο έλεεινές και ίσως τις πιο διαδομένες διαστρεβλώσεις του Μαρξισμού που γίνονται από τα επικρατούντα «σοσιαλιστικά» κόμματα, βρίσκεται το όμπορτουμιστικό ψέμα, πώς οι προπαρασκευές για μία εξέγερση και γενικά ή αντιμετώπιση μιάς εξέγερσης σαν τέχνης είναι «μπλανκισμός» (δηλ. άνατρη) εξουσίας με μυστικές συνωμοσίες επαναστατών)...

Κατηγορούν το Μαρξισμό για μπλανκισμό γιατί αντιμετώπιζει την εξέγερση σαν τέχνη! Μπορεί να υπάρξει πιο φανερή διαστροφή της αλήθειας απ' αυτή; τη στιγμή που δεν υπάρχει ούτε ένας μαρξιστής που να αρνείται πως ακριβώς ο Μάρξ ήταν που εκφράστηκε με τον πιο όριστικό, ακριβή και κατηγορηματικό τρόπο πάνω στο ση-

μείο αυτό: πώς ο Μάρξ μασε την εξέγερση άγε πώς ή εξέγερση πρ μία τέχνη πώς πρέπει πρώτη έπιτυχία και άτυχία σε έπιτυχία, άπια στον έχθρο και νεση κλπ. κλπ.»

Προχωρώντας ο κόμματος του γιατί δε του οι κατάλληλες συγερση μέσα στον Ίού θεμένο για το κόμμα ταλάθει την εξουσία.

«Όμως ή κατά 1917) είναι όλότελα έμας την πλειοψηφία με πρωτοπορεία της επαν του λαού και είναι ίκ τις μάζες...

Η νίκη είναι έξασο

Σ' αυτό του το γράμμα σε να πείσει την Κ.Ε. του κκες ήταν ώριμες για επανάσ εξουσίας από το προλεταρι για την εξέγερση του προλετπιταλιστές, για μία ταξική, πανάσταση.

Για να προλάβουν όμως τστές» του ΑΚΕΛ προχωρούν άυπόστατη δήλωση:

«Γιά δσα άναφέρον του ζητήματος μπορεί ν

μείο αυτό· πώς ο Μάρξ ήταν εκείνος που όνομασε την εξέγερση ακριβώς μια τέχνη, που έλεγε πώς η εξέγερση πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν μια τέχνη· πώς πρέπει κανένας να κερδίζει την πρώτη επιτυχία και ύστερα να προχωρεί από επιτυχία σε επιτυχία, από επίθεση σε επίθεση ενάντια στον έχθρό και να εκμεταλλεύεται τη σύγχυση κλπ. κλπ.».

Προχωρώντας ο Λένιν εξηγεί στην Κ.Ε. του κόμματος του γιατί δεν υπήρχαν κατά τη γνώμη του οι κατάλληλες συνθήκες στη Ρωσία για εξέγερση μέσα στον Ιούλη του 1917, ότι θά'ταν λαθεμένο για το κόμμα να προσπαθήσει τότε να καταλάβει την εξουσία.

«Όμως η κατάσταση τώρα (Σεπτέμβρης 1917) είναι ολότελα διαφορετική. Έχουμε πίσω μας την πλειοψηφία μιας τάξης που αποτελεί την πρωτοπορεία της επανάστασης, την πρωτοπορεία του λαού και είναι ικανή να τρασήξει μαζί της τις μάζες...

«Η νίκη είναι εξασφαλισμένη για μας...».

Σ' αυτό του τό γράμμα λοιπόν ο Λένιν προσπαθούσε να πείσει την Κ.Ε. του κόμματος του ότι οι συνθήκες ήταν ώριμες για επανάσταση και την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο. Πάλι δηλαδή μιλούσε για την εξέγερση του προλεταριάτου ενάντια στους καπιταλιστές, για μια ταξική, κοινωνική, σοσιαλιστική επανάσταση.

Για να προλάβουν όμως την ένσταση μας οι «Μαρξιστές» του ΑΚΕΛ προχωρούν σ' αυτή την αυθαίρετη και ανυπόστατη δήλωση:

«Για όσα αναφέρονται στη θεωρητική πλευρά του ζητήματος μπορεί να προβληθεί η άποψη, ότι

Όλα αυτά έχουν σχέση με την κοινωνική επανάσταση και όχι με το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα. Βέβαια είναι σωστό ότι όλα τα άποσπάσματα δεν αναφέρονται απ' ευθείας στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Άλλά με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ότι γιαυτό και μόνο το λόγο έχουν ισχύ μόνο σε ότι αφορά την κοινωνική επανάσταση και δεν έχουν ισχύ στα ζητήματα του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Αντίθετα οι Λενινιστικές αυτές αρχές ισχύουν τόσο για την κοινωνική επανάσταση όσο και για το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα γιατί αυτές οι αρχές αναφέρονται στους «αντικειμενικούς» και «υποκειμενικούς» παράγοντες, που είναι απαραίτητοι για την επανάσταση ανεξάρτητα αν αυτή είναι κοινωνική ή εθνικοαπελευθερωτική».

Και εδώ κλείνουν το ζήτημα. Ένω περίμενε ο αναγνώστης ότι η Κ.Ε. θα προχωρούσε να εξηγήσει, να λύσει που θασιζει αυτό το συμπέρασμα, όμως τίποτα. "Έτσι λέμε εμείς και έτσι είναι! Αυτό δεν αποτελεί Μαρξιστική διαλεκτική εξήγηση αλλά δογματισμό του χειρίστου είδους. Έμεις όμως δεν δεχόμαστε τα δογματικά κηρύγματα της Κ.Ε. χωρίς συζήτηση. Και θα προχωρήσουμε στην κατεδάφιση του οικοδομήματός της.

"Ας πάρουμε πρώτα τις αντικειμενικές συνθήκες που αναφέρει ο Λένιν για να δούμε αν μπορούν — όσο και αν θέλουμε να τεντώσουμε το σχοινί — να έχουν οποιαδήποτε σχέση με εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στις αποικίες:

(1) Πρέπει να υπάρχει κρίση στις ανώτερες τάξεις:

Ποιές είναι οι ανώτερες τάξεις σε μια αποικία; εννοούμε τη ντόπια αστοτσιφλικιάδικη τάξη; "Αν ναι, τι σχέση έχει ή κρίση μέσα σ' αυτή την τάξη όταν πρόκειται ή επανάσταση να στρέφεται ενάντια σ' ένα ξένο

ιμπεριαλιστή κυρίαδική του αστυνομική δικαιοσύνη της κυρία

Μά τουναντίον πολλές φορές συμμομαία του εθνικοαστικός εθνικισμός ένα γενικό δημοκρανάντια στην καταπστηρίζουμε ανεπιφί17).

Διαβάζοντας ο «Κατάρρευση της 2 ο Λένιν μιλά για τι για την τάξη των τους. "Άλλωστε δεν σε για επανάσταση

(2) Οι ανά τών κα γίνοντ

"Άσφαλώς εδώ έργα'ομένων τάξεα λάβ- στον ορισμό στική τάξη μιας άπαρατήρησε ο ίδιος επανάσταση σε μια πό την πιο προοδευτήν όποια οι εργαζοσυν για να σχηματί"Άσφαλώς θά'ταν άζια μιας αποικίας ννάγκες και στερήσε

(3) Αύξησ μ α ζ ω ν

Αυτή ή αύξηση

Ιμπεριαλιστή κυρίαρχο που διαθέτει δικό του στρατό δική του αστυνομία, δικό του ξέχωρο μηχανισμό για διαίωνηση της κυριαρχίας του;

Μά τουναντίον ο Λένιν διδάσκει πώς στις αποικίες, πολλές φορές συμβαίνει, να κρατά η αστική τάξη τη σημαία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Και επειδή «ο αστικός εθνικισμός του καταπιεζόμενου έθνους έχει ένα γενικό δημοκρατικό περιεχόμενο που στρέφεται ενάντια στην καταπίεση, έμεις οι κομμουνιστές το υποστηρίζουμε ανεπιφύλακτα» (Λένιν - Βλ. Μέρος Ι σελ. 17).

Διαβάζοντας ολόκληρο το σύγγραμμα του Λένιν «Κατάρρευση της 2ης Διεθνούς» γίνεται όλοφάνερο ότι ο Λένιν μιλά για τις ντόπιες κυρίαρχες τάξεις και όχι για την τάξη των Ιμπεριαλιστών του κυρίαρχου κράτους. Άλλωστε δεν έτιθετο τέτοιο ζήτημα αφού μιλούσε για επανάσταση σε χώρες εθνικά ανεξάρτητες.

(2) ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΟΛΥ ΔΕΥΤΕΡΕΣ

Άσφαλώς έδω ο Λένιν μιλά για τις στερήσεις των εργαζομένων τάξεων και δεν έχει σκοπό να συμπεριλάβει στον όρισμό «καταπιεζόμενες τάξεις» και την αστική τάξη μιας αποικίας. Όμως όπως πολύ σωστά παρατήρησε ο ίδιος ο Λένιν, η εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση σε μια αποικία ξεκινάει, πολλές φορές από την πιο προοδευτική πτέρυγα της μπουρζουαζίας με την οποία οι εργαζόμενες τάξεις πρέπει να συμμαχήσουν για να σχηματίσουν ένα αντι-ιμπεριαλιστικό μπλόκ. Άσφαλώς θά 'ταν άστείο να περιμέναμε τη μπουρζουαζία μιας αποικίας να ξεκινήσει ένα αγώνα γιατί «οι ανάγκες και στερήσεις της γίνανε δευτερες».

(3) ΑΥΞΗΣΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ

Αυτή η αύξηση δραστηριότητας σε μια αποικία

αυξάνεται στον ανώτατο βαθμό από τη στιγμή που θα παρατηρηθή μια επαναστατική δράση οποιασδήποτε μορφής. Αυτό αποδείχτηκε πέρα ως πέρα έδω στην Κύπρο. Μια τέτοια δραστηριότητα ξεκινά απ' άφορμη τα καταπιεστικά μέτρα του Ίμπεριαλιστή κυρίαρχου και επεκτείνεται με συνθήματα έθνικά - πατριωτικά που έχουν απήχηση σ' όλες τις τάξεις του υπόδουλου λαού.

"Οτι δυσκολεύτηκαν και οι φίλοι μας του ΑΚΕΛ να μεταφέρουν το δόγμα τους περι «άντικειμενικών αλλαγών» έδω στην Κύπρο φαίνεται και από το γεγονός ότι δεν τόλμησαν να αναλύσουν την κατάσταση για να αποδείξουν αν υπήρχαν έδω τέτοιες αλλαγές. Με το συνηθισμένο τους αυθαίρετο τρόπο παράκαμψαν το ζήτημα με τα έξης λόγια:

«Χωρίς να καταπιανόμαστε με λεπτομέρειες για να αποδείξουμε αν υπήρχαν ή όχι οι απαραίτητες «άντικειμενικές αλλαγές» που χαρακτηρίζουν την ύπαρξη «επαναστατικής κατάστασης» - κατά την γνώμη μας δεν υπήρχαν τέτοιες αλλαγές στην Κύπρο το 1955 - πρέπει να δούμε κατά πόσο οι έμπνευστές και οργανωτές του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ πήραν υπόψη τους υποκειμενικούς παράγοντες και τους συγκεκριμένους «κανόνες» για την εξέγερση».

Γιατί δεν υπήρχαν τέτοιες αλλαγές κύριοι δογματιστές; Τι είδους αλλαγές περιμένατε να θρήτε και δεν τις θρήκατε; Γιατί σιωπάτε παραπλανώντας μ' αυτό το δόλιο τρόπο τα μέλη σας;

"Ας δούμε όμως και τους «συγκεκριμένους κανόνες» για την εξέγερση όπως τους άπαριθμεί ο Λένιν σε συσχετισμό με την έθνικοαπελευθερωτική επανάσταση σε μια άποικία:

(1) Για να πετύχει η εξέγερση πρέπει να βασίζεται όχι στη συνωμοσία, όχι στο κόμμα, μά στην πρωτοπόρα τάξη.

Για να στηρίζεται δημοκρατική τάξη δηλαδή στο προοδευτικό κόμμα να ξεκινά από το κόμμα το κομμουνιστικό κόμμα. Η έργατική τάξη να κερδητοποιηθεί ταξικά σε γενικό, ισχυρό κομμουνιστικό κόμμα που μπορεί να αποτελέσει τον ηγέτη της.

"Αν λοιπόν σε μια άποικία ακόμα οι παλιές φεουδαρχικές τάξεις βρίσκονται στα πλάγια δηλαδή που να μην έχει ηγετικό ρόλο με ταξική επαναστατική προοπτική που το κόμμα της έργατικής τάξης έχει στις μάζες, οι κομμουνιστές να μην έχουν ενάντια σ' οποιαδήποτε εξέγερση γιατί μια τέτοια εξέγερση είναι πρωτοπόρα τάξη!

"Οτι είναι γελοία μια άποικια καθαρά. "Αν ήταν έτσι τότε το κόμμα να ταχθεί ενάντια στην επαναστατική κίνηση στις Αλγερίες, της Κούβας, της Βιετνάμ. Το κομμουνιστικό κόμμα θα κερδίσει την εξέγερση του Ιράκ και άλλων χωρών. "Όσο δε άφορα την εξέγερση στην Ελλάδα το κόμμα να την κηρύξει ηγετική.

"Ο Λένιν μίλησε συγκεκριμένα για «επανάστατικές θάσεις» για τις άποικίες. Τα διδάγματα του θύμα της στο Μέρος 1.

Συνοπτικά έχουν ως έξης:

(α) "Όταν η μπουρζουαζία του έθνους (δηλ. μιας

7 Για να στηρίζεται όμως η εξέγερση στην πρωτοπόρα τάξη δηλαδή στο προλεταριάτο πρέπει η εξέγερση να ξεκινά από το κόμμα της, τον εμπνευστή της το κομμουνιστικό κόμμα. Η εργατική τάξη που δεν έχει συνειδητοποιηθεί ταξικά σε σημείο που να στήσει ένα γερό, ισχυρό κομμουνιστικό κόμμα ασφαλώς δύσκολα μπορεί να αποτελέσει τον κύριο συντελεστή μιας εξέγερσης.

“Αν λοιπόν σε μια άποικια ή ημιαποικία που ισχύουν ακόμα οι παλιές φεουδαρχικές σχέσεις, και ο καπιταλισμός βρίσκεται στα σπάργανα του, σε μια χώρα δηλαδή που να μην έχει ακόμα αναπτυχθεί προλεταριάτο με ταξική επαναστατική συνείδηση, σε μια χώρα που το κόμμα της εργατικής τάξης πολύ λίγη επιρροή έχει στις μάζες, οι κομμουνιστές θα πρέπει να ταχθούν ενάντια σ’ οποιαδήποτε εθνικοαπελευθερωτική εξέγερση γιατί μια τέτοια εξέγερση δεν ξεκινά από την πρωτοπόρα τάξη!

“Οτι είναι γελοία μια τέτοια σκέψη φαίνεται ολοκαθάρα. “Αν ήταν έτσι τότε θα ‘πρεπε το κομμουνιστικό κόμμα να ταχθεί ενάντια σ’ οποιαδήποτε εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στις άποικίες της Αφρικής, της Αλγερίας, της Κούβας, της Λατινικής Αμερικής κλπ. Το κομμουνιστικό κόμμα θα ‘πρεπε ν’ αντιδράσει στην εξέγερση του Ιράκ και όλων των άραβικων χωρών. “Όσο δέ αφορά την εξέγερση της Ιρλανδίας θα ‘πρεπε το κόμμα να την κηρύξει σε Μαρξιστική παρανομία.

“Ο Λένιν μίλησε συγκεκριμένα και έθεσε ο ίδιος τις «μαρξιστικές θάσεις» για τα κινήματα σ’ αυτές τις χώρες. Τα διδάγματα του θα τα συναντήσει ο αναγνώστης στο Μέρος Ι.

Συνοπτικά έχουν ως εξής:

(α) “Όταν η μπουρζουαζία του καταπιεζόμενου έθνους (δηλ. μιας άποικιας) αγωνίζεται έ-

νάντια στο κυρίαρχο έθνος είμαστε π ά ν τ α
ύπέρ.

- (β) Τά έθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στις άποικίες αποτελούν μικρά μόρια του παγκόσμιου έπαναστατικού σοσιαλιστικού αντι-ιμπεριαλιστικού κινήματος. Γιαυτό τά ύποστηρίζουμε, άπ' όποιονδήποτε και άν ξεκινούν.
- (γ) Τά κομμουνιστικά κόμματα στις άποικίες πρέπει νά φροντίζουν νά συμμαχούν με τή μπουρζουαζία στον άγώνα για τήν έθνική άπελευθέρωση.
- (δ) Οι κομμουνιστές όχι μόνο αγωνίζονται για τήν άπελευθέρωση τών άποικιών αλλά «πρέπει νά προσφέρουν τήν άποφασιστική ύποστήριξη τους πρós τά πιό έπαναστατικά στοιχεία μέσα στο άστικοδημοκρατικό κίνημα για έθνική άπελευθέρωση σ' αυτές τις χώρες και νά βοηθήσουν και τήν εξέγερση τους — και άν χρειαστεί και τόν έπαναστατικό πόλεμο τους —ένάντια στον Ιμπεριαλισμό που τους καταπιέζει». (Ό άναγνώστης θα πρόσεξε ότι ό Λένιν μιλά για τόν πόλεμο του άστικοδημοκρατικού κινήματος «πόλεμο τους» και όχι τόν πόλεμο τής πρωτοπόρας τάξης).

(2) Ή εξέγερση πρέπει νά βασίζεται στην έπαναστατική άνοδο (ή καλύτερη μετάφραση: στον «έπαναστατικό έρεθισμό») του λαού.

Αυτό θέβαια είναι σωστό και κανεις δέν τό άμφισβητεί. Τό γεγονός όμως ότι ή ΕΟΚΑ διεξήγε ένα τετράχρονο άγώνα στην Κύπρο χωρίς ούτε για μία στιγμή νά πέσει ή άγωνιστική διάθεση του λαού, παρ' όλες τις κακουχίες και τά αντίποινα του κατακτητή άποδείχνει περίτρανα ότι ό άγωνιστικός έρεθισμός του λαού είχε ώριμάσει για έπαναστατική δράση.

(3) Ή εξέγερση πρέπει σιμοσημείο στην έπανάσταση, όταν ή δραστηριότητα του λαού είναι στο άνώτατο λαντεύσεις στις τάξεις τών τάξεις τών αδύνατων, δισταλων τής έπανάστασης είναι

Ήπ' αυτό θγαίνει καθαροριορίζει τόν κανόνα του στην Γιατί οι τάξεις τών αδύνατων των φίλων τής έπανάστασης ρόλο τους μόνο σε μία έσωτερική τάξης ένάντια στην έλλη. Ή ισχύουν πιστεύουμε και έδω.

Ήπό τούτη τή κακόπιστη τής Κ.Ε. νά εισαγάγουν με διδάγματα του Λένιν εκεί που καιολογήσουν εκ τών ύστερα τους μπροστά στο κόμμα και νει καθαρά τό συμπέρασμα πφοι του Μαρξισμού — Λενινιστην παραμικρή άμφιβολία ότι Κ.Ε. πώς δήθεν δσα είπε ό Λεστάση ισχύουν έξίσου και για κινήματα άς διαβάσουν τήν έτηση του ίδιου του Λένιν:

«Τό νά νομίζει κανεις σταση είναι δυνατή χωρίς έθνών στές άποικίες και παναστατικά ξεσπάσματα αστών με όλες τους τές πκίνηση τών μη ταξικά σλεταριακών μαζών ένάντι ξένων έθνών κλπ., τό νά πράγμα άποτελεί άπόρρηνάστασης».

(3) Ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ στηρίζεται στὸ κ ρ ι-
σ ι μ ο σ η μ ε ῖ ο στὴν ἱστορία τῆς ὀριμάζουσας
ἐπανάστασης, ὅταν ἡ δραστηριότητα τῆς πρωτοπορείας
τοῦ λαοῦ εἶναι στὸ ἀνώτατο τῆς σημείο, ὅταν οἱ τα-
λαντεύσεις στὶς τάξεις τῶν ἐχθρῶν, καθὼς καὶ στὶς
τάξεις τῶν ἀδύνατων, διστακτικῶν ἀναποφάσιστων φί-
λων τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἰσχυρότατες:-

Ἄπ' αὐτὸ θγαίνει καθαρά ὅτι καὶ πάλιν ὁ Λένιν πε-
ριορίζει τὸν κανόνα τοῦ στὴν «κοινωνικὴ ἐπανάσταση».
Γιατὶ οἱ τάξεις τῶν ἀδύνατων, διστακτικῶν ἀναποφάσι-
στων φίλων τῆς ἐπανάστασης μπορεῖ νὰ παίξουν τὸν
ρόλο τους μόνο σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ ἐπανάσταση τῆς μιᾶς
τάξης ἐνάντια στὴν ἄλλη. Ὅσα λέχτηκαν πιὸ πάνω
ἰσχύουν πιστεύουμε καὶ ἐδῶ.

Ἄπὸ τούτῃ τῇ κακόπιστῃ προσπάθειᾳ τῶν μελῶν
τῆς Κ.Ε. νὰ εἰσαγάγουν μὲ μαρξιστικὸ λαθρεμπόριο
διδάγματα τοῦ Λένιν ἐκεῖ ποῦ δὲν ἰσχύουν γιὰ νὰ δι-
καιολογήσουν ἐκ τῶν ὑστέρων τὴ λαθεμένη τακτικὴ
τους μπροστὰ στὸ κόμμα καὶ τὴν ἐργατικὴ τάξη, θγαί-
νει καθαρά τὸ συμπέρασμα ποιοὶ εἶναι οἱ πλαστογρά-
φοι τοῦ Μαρξισμού - Λενινισμού. Ὅσοι ἔχουν ἀκόμα
τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ἡ δογματικὴ δήλωση τῆς
Κ.Ε. πῶς δῆθεν ὅσα εἶπε ὁ Λένιν γιὰ κοινωνικὴ ἐπανά-
στάση ἰσχύουν ἐξίσου καὶ γιὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ
κινήματα ἄς διαβάσουν τὴν ἐξῆς ἀποστομωτικὴ ἀπάν-
τησὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Λένιν:

«Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανά-
σταση εἶναι δυνατὴ χωρὶς ἐξεγέρσεις τῶν μικρῶν
ἔθνῶν στὲς ἀποικίες καὶ στὴν Εὐρώπη, χωρὶς ἐ-
παναστατικὰ ξεσπάσματα μιᾶς μερίδας τῶν μικρο-
αστῶν μὲ ὄλες τους τὲς προκαταλήψεις, χωρὶς τὴν
κίνησιν τῶν μὴ ταξικὰ συνειδητοποιημένων προ-
λεταριακῶν μαζῶν ἐνάντια στὴν καταπίεσιν τῶν
ξένων ἔθνῶν κλπ., τὸ νὰ φαντάζεται κανεὶς τέτοιο
πράγμα ἀποτελεῖ ἀπόρριψιν τῆς κοινωνικῆς ἐπα-
νάστασης».

Τὰ πιό πάνω λόγια τὰ εἶπε ὁ Λένιν ἀναφορικά με
τὴν ἀντιαποικιακὴ ἐξέγερση τῶν ἀστῶν στὴν Ἰρλαν-
δία τὸ 1916 (βλ. Μέρος 1 σελ. 51).

Καὶ σ' ἄλλη περίπτωση:-

«Ὁ σοσιαλιστὴς πού συγχύζει τὸν ἀγῶνα τῶν
μικροαστῶν γιὰ ὀλοκληρωμένη δημοκρατικὴ ἐπα-
νάσταση, με τὸν ἀγῶνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ
σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, διατρέχει τὸν κίνδυνο
τῆς πολιτικῆς χρεωκοπίας. Ἡ προειδοποίηση τοῦ
Μάρξ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἀπόλυτα δικαιολο-
γημένη». (βλ. Μέρος 1 σελ. 23).

Καὶ ἂν λοιπὸν φανταστοῦμε ἔστω πρὸς στιγμή ὅτι
ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία εἶναι ἀπλὸ θύμα σύγχυσης διὰ μᾶς
λέει ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ ἡ ἐθνικοαπελευθε-
ρωτικὴ ἐξέγερση ἑνὸς ἀποικιακοῦ λαοῦ δὲν διαφέρουν
οὐσιαστικά, ὁ λιγώτερος κίνδυνος πού διατρέχουν εἶναι
ἡ «πολιτικὴ χρεωκοπία».

3. ΘΕΩΡΙΑ

Ἀναφερθήκαμε ἤδη σ
ξετάσει «κατὰ πόσο οἱ ἐμ
ἔνοπλου ἀγῶνα τῆς ΕΟΚ/
μενικούς» παράγοντες κα
νόνες» γιὰ τὴν ἐξέγερση»
φεῖς τῆς εἰσήγησης:

«Γιὰ νὰ πετύχει ἡ ἐξέ
νὰ στηρίζεται ὄχι στ
μὰ στὴν πρωτοπόρα
στηκαν καὶ ὀργάνωσ
νήργησαν ἴσα ἴσα ἀν

Περίμεναν θλέπετε οἱ
ΚΑ πού ξεκινούσε κάτω ἀ
καὶ τοῦ Διγενῆ νὰ ξεκινή
Νὰ στηριχτεῖ στὴν πρωτο
Μὰ ἄς δοῦμε τὴ συνέ

«Τὴν ὑπόθεση τ
τὴν στηρίζαν ὄχι στ
στὴν πρωτοπόρα τά
λεχτοῦς» στοὺς λίγοι
δράση θά φερναν σέ
γματοποιούσαν τοὺς
τί ἀναφέρεται χαρο
τοῦ ΕΜΑΚ: «Τί στ
πρέπει ὁ λαὸς νὰ π
σμὸν καὶ τὸν ἐνθου
καλοῦν οἱ ἀγῶνες κ

3. ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Αναφερθήκαμε ήδη στην υπόσχεση της Κ.Ε. να εξετάσει «κατά πόσο οι εμπνευστές και οργανωτές του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ πήραν υπόψη τους «υποκειμενικούς» παράγοντες και τους συγκεκριμένους «κανόνες» για την εξέγερση». Και προχωρούν οι συγγραφείς της εισήγησης:

«Για να πετύχει η εξέγερση —λέει ο Λένιν— πρέπει να στηρίζεται όχι στην συνωμοσία, όχι στο κόμμα, αλλά στην πρωτοπόρα τάξη. Εκείνοι που εμπνεύστηκαν και οργάνωσαν τον αγώνα της ΕΟΚΑ ενήργησαν ίσα ίσα αντίθετα απ' αυτόν τον κανόνα».

Περίμεναν βλέπετε οί φίλοι μας του ΑΚΕΛ, την ΕΟΚΑ που ξεκινούσε κάτω από την ηγεσία της εκκλησίας και του Διγενή να ξεκινήσει τον αγώνα Μαρξιστικά!! Να στηριχτεί στην πρωτοπόρα τάξη και το κόμμα της. Μά ας δούμε τη συνέχεια:

«Την υπόθεση της ένοπλης (δράσης) πάλης την στήριζαν όχι στο λαό, στο λαϊκό κίνημα, όχι στην πρωτοπόρα τάξη αλλά σ' όρισμένους «διαλεχτούς» στους λίγους που με την προσωπική τους δράση θά φερναν σε πέρας τον αγώνα και θά πραγματοποιούσαν τους σκοπούς του κινήματος. Να τί αναφέρεται χαρακτηριστικά στο καταστατικό του ΕΜΑΚ: «Τί στάσιν να τηρήση ο λαός.— Δέν πρέπει ο λαός να παρασυρθή από τον πατριωτισμόν και τον ένθουσιασμόν του, που θά του προκαλούν οί αγώνες και οί έπιτυχίες του ΕΜΑΚ και

νά ξεσηκωθῆ σέ ἀνοικτὸν ἐπαναστατικὸν ἀγώνα ἐνάντια στὸν κατακτητὴ. Αὐτὸ θὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα μόνον θαρείας θυσίας καὶ οὔτε οἱ θερμόαιμοι ἀνοργάνωτοι πατριῶτες νὰ προβοῦν σέ παράνομες ἐπαναστατικὲς πράξεις. Μόνον οἱ ὀργανωμένοι ἀγωνισταὶ τοῦ ΕΜΑΚ θὰ δροῦν καὶ πάντοτε κατὰ διταγὴν τοῦ ΕΜΑΚ. Ὁ λαὸς πρέπει μόνον νὰ παρακολουθεῖ μὲ ζῶηρον ἐνδιαφέρον τοὺς ἀγῶνες τοῦ ΕΜΑΚ καὶ νὰ βοηθεῖ ἐν ἀνάγκη μὲ κάθε τρόπον, νὰ ἔχει ἐμπιστοσύνην, νὰ πιστεύει ἀπόλυτα στὴν σύντομον ἀπελευθέρωσιν καὶ νὰ μὴ φοβᾶται τὸν ξένον κυρίαρχον καὶ τὰ ὄργανα του...».

Γιαυτὸ, ὁ πρῶτος παράγοντας ποῦ ἔθεσε ὁ Λένιν δὲν τηρήθηκε καὶ ἡ ἐξέγερση τῆς ΕΟΚΑ ἔπρεπε νὰ κτυπηθεῖ καὶ νὰ καταδικαστεῖ.

Καὶ πάλιν ὁμοίως οἱ δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ προσπαθοῦν νὰ θεωρητικολογήσουν ἐκεῖ ποῦ τὸ ζήτημα δὲν σηκώνει συζήτησιν. Ξεχνοῦν ὅτι στὴν Κύπρον δὲν ἐξέσπασε μιὰ ὀλοκληρωτικὴ ἐπανάστασις — καὶ οὔτε μποροῦσε νὰ γίνῃ τέτοιο πράγμα σέ μιὰ μικρὴ ἀποικία ὅπως τὴν Κύπρον — μὲ σκοπὸ τὴν διὰ τῆς θίας κ α τ ἄ λ η ψ η τ ἡ ς ἔ ξ ο υ σ ί α ς ἀλλὰ μιὰ ἐνοπλὴ δράσις, ἕνας ἀντάρτικος πόλεμος π α ρ ε ν ὄ χ λ η σ η ς τοῦ ἱμπεριαλιστῆ κυρίαρχου ποῦ ἀπέβλεπε νὰ τὸν στριμώξῃ ἐσωτερικὰ καὶ σέ διεθνή κλίμακα, νὰ τὸν ἐκβιάσῃ καὶ ἔτσι νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ φύγῃ μιὰ ὥρα νωρίτερα. Καὶ ἂν πετύχαμε ἔστω καὶ τὰ λίγα ψίχουλα ποῦ μᾶς ἔδωσε ἡ συμφωνία τῆς Ζυρίχης - Λονδίνου, ἂν πετύχαμε τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἱμπεριαλιστῆ κυρίαρχου ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ νησιοῦ, αὐτὸ τὸ πετύχαμε μόνον μὲ τὴν ἐνοπλὴ ἐξέγερσιν τῆς ΕΟΚΑ.

Ἕνας τέτοιος ἀγῶνας ἔπρεπε ἀπαραίτητα νὰ στηρίζεται στὴ μυστικότητα, στὴ συνωμοσία καὶ τὶς μικρὰς ομάδες. Αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ στοιχειώδης ἀνάγκη πολεμικῆς τακτικῆς. Ἄλλοιῶς ὅχι μόνον δὲν θὰ μπορούσε ἡ ΕΟΚΑ νὰ ἀντιπαρατάξῃ ὅποιαδήποτε ἀντίστασιν

στὶς χιλιάδες στρατιῶτες καὶ νὰ συνεχίσει ἀμείωτο· ἀλλὰ εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι θὰ ἔχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν σέ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἀνείπωτες ζημιές, ἀκατότητα τῆς Κ.Ε. νὰ δεῖ στρατιωτικὴ τακτικὴ τῆς Ε.Ε. νικανότητα τῆς νὰ δεῖ τὴν — ὅπως διδάσκει ὁ Μάρξ καὶ δὲν χωρεῖ κανένα δογματικὸν προκαθορισμένον ἀναλλοίωτον ἐξέγερσιν, τουναντίον ἀπαιτοῦνται τακτικὴς ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπικρατοῦν.

Γιὰ τὴν τακτικὴν τῆς ΕΟΚΑ χαρακτηρήσασθε τὴν ἐξέγερσιν τῆς τακτικῆς μιλήσαμε ἔτι.

Στὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἦταν ἀγῶνας τοῦ ταξικὰ συνταξιακοῦ ἀλλὰ ἕνας ἀγῶνας πολεμικῆς προοδευτικῆς μεριδοκομίας τῆς ἐργατικῆς τάξης, νίσει τὴν θέσιν τοῦ ἐναντιοῦ ἀπὸ τὴν πείνωσιν ὅτι δὲν ξεκινούσε ἀπὸ τὴν ἀκατότητα τῆς Ἀκελικῆς Ἡγεμονίας, ἡ θέσις δεικνύει ὀλοκάθαρα αὐτὸ μὲ ἀνάξιον τρόπον νὰ ἀντικροῦν καὶ ἐγώπαθεια.

Καὶ καταλήγουν στὸ γελᾶν.

«Συμπερασματικὰ μὲν πὸ τὴν καθαρὰ θεωρητικὴν ζήτησιν εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ἕνας ἀγῶνας, στὸν ὅτι

στis χιλιάδες στρατιώτες που έφερε ο Ιμπεριαλιστής και να συνεχίσει αμείωτο για 4 χρόνια τον αγώνα της αλλά είναι ολοφάνερο ότι οποιαδήποτε άλλη τακτική θά'χε σαν αποτέλεσμα την έκμηδένιση της εξέγερσης σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα και ταυτόχρονα θα φερνε ανείπωτες ζημιές, απώλειες και θυσίες. 'Η ανικανότητα της Κ.Ε. να δει σωστά και να εκτιμήσει τη στρατιωτική τακτική της ΕΟΚΑ δείχνει ακριβώς την ανικανότητα της να δει την ένοπλη εξέγερση σαν τέχνη — όπως διδάσκει ο Μάρξ και ο Λένιν — μια τέχνη που δεν χωρεί κανένα δογματισμό και δεν διέπεται από προκαθορισμένους αναλλοίωτους νόμους. 'Η τέχνη της εξέγερσης, τουναντίον απαιτεί εύλυγισία και προσαρμογή τακτικής ανάλογα με τις συνθήκες που εκάστοτε επικρατούν.

Για την τακτική της ΕΟΚΑ, τον καθολικό παλλαϊκό χαρακτήρα της εξέγερσης και την αναγκαιότητα αυτής της τακτικής μιλήσαμε έκτεταμένα στο Μέρος 1).

Στην εξέταση του ζητήματος ούτε για μια στιγμή δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο αγώνας της ΕΟΚΑ δεν ήταν αγώνας του ταξικά συνειδητοποιημένου προλεταριάτου αλλά ένας αγώνας που ξεκινούσε από μια αγωνιστική προοδευτική μερίδα της μπουρζουαζίας. Το κόμμα της εργατικής τάξης έκαλείτο απλώς να κανονίσει τη θέση του έναντι σ' αυτό τον αγώνα με πλήρη επίγνωση ότι δεν ξεκινούσε απ' αυτό η εξέγερση. 'Η ανικανότητα της 'Ακελικής 'Ηγεσίας να πάρει τη σωστή θέση δείχνει ολοκάθαρα αυτό που οι ίδιοι προσπαθούν με ανάξιο τρόπο να αντικρούσουν, δηλ. φιλοτομαρισμό και έγωπάθεια.

Και καταλήγουν στο γελείο συμπέρασμα:

«Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε πως από την καθαρά θεωρητική πλευρά εξετάζοντας το ζήτημα είναι ολοφάνερο (!!) πως η τακτική του ένοπλου αγώνα, στον οποίο αποδύθηκε η ΕΟΚΑ

ήταν τακτική πού δέν ανταποκρινόταν στις δσομέ-
νες Κυπριακές συνθήκες, τακτική πού δέν έδικαιο-
λογοίτο θεωρητικά».

Έτσι με μιά μονοκοντυλιά ξόφλησε ή Κ.Ε. του
ΑΚΕΛ με τή «θεωρητική» εξέταση του ζητήματος.

Έμεις χρειαστήκαμε όλόκληρες 77 τυπογραφημέ-
νες σελίδες για να δείξουμε ότι ο Μαρξισμός — Λενι-
νισμός επέβαλλε τήν υιοθέτηση τής τακτικής του ένο-
πλου άγώνα από μέρος του πρωτοπόρου κόμματος
τής εργατικής τάξης. Και στην προσπάθεια μας αυ-
τή παραπέμψαμε τον άναγνώστη στις διδασκαλίες του
Λένιν σχετικά με τα έθνικοαπελευθερωτικά κινήματα
στις άποικίες και τή σωστή θέση των κομμουνιστών
Άποδείξαμε τις θέσεις μας με άποσπάσματα πού άνα-
φέρονται άμεσα στις εξεγέρσεις στις άποικίες και
όχι στη σοσιαλιστική επανάσταση στην Εύρώπη τό
1915 ή τή Ρωσική επανάσταση του 1917.

Περιμέναμε λοιπόν δικαιολογημένα, ότι στη θεω-
ρητική εξέταση του ζητήματος τό ΑΚΕΛ θά προσπαθοϋ-
σε να θρει σημεία στα όποία να μάς διαψεύσει. Περιμέ-
ναμε κάποια προσπάθεια τους να άντικρούσουν τα δι-
κά μας έπιχειρήματα. Περιμέναμε τέλος ότι θά μάς ύ-
ποδείκνυαν τήν «πλαστογράφηση» και τή «διαστρέ-
βωση» (άλλά τίτο) πού κάναμε στο Μαρξισμό - Λενινι-
σμό. Όμως πουθενά δέν άναφέρεται ή Έκθεση του
ΑΚΕΛ στις δικές μας θεωρητικές θέσεις. Πουθενά δέν
διαψεύδουν τα συμπεράσματά μας πού πάρτηκαν μεθο-
δικά άναλυτικά διαλεχτικά με όδηγό πάντα τα μαρξι-
στικά-Λενινιστικά δεδομένα. Τό μόνο πού κάνουν είναι
να μάς θρίζουν κάθε τόσο κολλώνοντας μας τις έτικέ-
τες του άπόβλητου, λιποτάκτη, διασπαστή κλπ. Αυτό
θέβαια δέν είναι παρά φτηνός πολιτικαντισμός πού άρ-
μόζει μόνο σε κείνους πού στεροϋνται όποιασδήποτε έ-
πιχειρηματολογίας.

4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ Κ ΠΡΑΓΜΑ

Για να ολοκληρώσουν
Κεντρικοί Έπίτροποι του Α

«Όμως οι «όρθόδο-
Δημόκριτου)... μπορού-
ναφωνήσουν: «Ο Μαρξ-
λα καθοδήγηση για δρ
ριοι αυτό ότι τες θέσει
τάσουμε σε συνδυασμό
τικότητα.

Έμεις συμφωνούμε
ναι δόγμα και πώς οι
νισμοϋ πρέπει να ξε-
ζονται σε άπόλυτη συν-
τα. Έτσι άς περάσουμε
του ζητήματος, στη δει
πούμε. «Άς δοϋμε τους
τες πού παίζουν άποφα-
σμό τής τακτικής τής δ
λευθερωτικού άγώνα κ
τοι οι παράγοντες συν-
κτικής του ένοπλου άγ-

Κανένas δέν άμφισβητεί
δέν είναι δόγμα αλλά καθοδ
άποτελέσει όμως ο Μαρξισμ
πρέπει πρώτα πρώτα να τον
λαθαίνουμε και να τον έφαρ-

4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Για να ολοκληρώσουν τη διαστρέβλωση τους οι Κεντρικοί Έπιτροποι του ΑΚΕΛ προχωρούν:

«Όμως οι «όρθόδοξοι» Μαρξιστές — (τύπου Δημόκριτου)... μπορούν με ιερή αγανάκτηση να αφωνήσουν: 'Ο Μαρξισμός δεν είναι δόγμα άλλα καθοδήγηση για δράση ... Θα μάς πουν οι κύριοι αυτοί ότι τες θέσεις αυτές πρέπει να τις εξετάσουμε σε συνδυασμό με την Κυπριακή πραγματικότητα.

Έμεις συμφωνούμε, πώς ο Μαρξισμός δεν είναι δόγμα και πώς οι θέσεις του Μαρξισμού-Λενινισμού πρέπει να εξετάζονται και να εφαρμόζονται σε απόλυτη σύνδεση με την πραγματικότητα. Έτσι ως περάσουμε από τη θεωρητική πλευρά του ζητήματος, στη δεύτερη την «πραχτική» ως πούμε. 'Ας δοῦμε τους συγκεκριμένους παράγοντες που παίζουν αποφασιστικό ρόλο στον καθορισμό της τακτικής της διεξαγωγής του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα και ως δοῦμε κατά πόσο αυτοί οι παράγοντες συνηγορούν ή όχι υπέρ της τακτικής του ένοπλου αγώνα».

Κανένας δεν άμφισβητεί θέβαια ότι ο Μαρξισμός δεν είναι δόγμα άλλα καθοδήγηση για δράση. Για να άποτελέσει όμως ο Μαρξισμός μιá σωστή καθοδήγηση πρέπει πρώτα πρώτα να τον κατέχουμε, να τον καταλαβαίνουμε και να τον εφαρμόζουμε σωστά. «'Ο ρόλος

της πρωτοπορίας — λέει ο Λένιν — μπορεί να εκπληρωθεί μόνο από ένα κόμμα που καθοδηγείται από την πιο πρωτοπόρα θεωρία... χωρίς την επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να υπάρχει επαναστατικό κίνημα».

Αυτό το παραδέχεται και η Κ.Ε. στην "Εκθεση της («Το Κόμμα — Οργανωτική δουλειά, παρ. 8. Το πρόβλημα του ιδεολογικού εξοπλισμού των μελών»).

«Η λειψή θεωρητική κατάρτιση κατά πρώτο λόγο (γράφει η εισήγηση για τον ιδεολογικό εξοπλισμό των μελών) των στελεχών του κόμματος μας ήταν και είναι μια από τις σοβαρές αδυναμίες που μας μαστίζουν...

Στη θάση των πιο πολλών αν όχι όλων των λαθών μας και ιδιαίτερα των πιο σοβαρών απ' αυτά των παληών εξτρεμιστικών και σχεταριστικών λαθών, βρίσκεται η λειψή θεωρητική κατάρτιση των στελεχών».

Έχτιμούμε θέβαια την παραδοχή αυτή που ανάμεσα στις άλλες περιαιτολογίες, θριαμβολογίες και αυτοεπαίνους που περιέχει η εισήγηση, αποτελεί μια ευχάριστη εξαίρεση. Μόνο που στη λειψή θεωρητική κατάρτιση της κομματικής ηγεσίας αποδίδονται μόνο τὰ λάθη του παρελθόντος της παληάς ηγεσίας. Γιατί λοιπόν δεν δίνουν και στον έαυτό τους τὸ ευεργέτημα της ἀμφιβολίας κατά πόσο ἢ ὄχι ἡ λειψή θεωρητική τους κατάρτιση εὐθύνεται για τὴ λαθεμένη θέση τους ἔναντι τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα; Γιατί με τόσο πάθος και δογματική θεβαιότητα ἀποκλείουν ὅποιαδήποτε πιθανότητα λάθους σ' αὐτὸ τὸν τομέα; Δὲν εἶναι αὐτὸ μιὰ ἔνδειξη κακοπιστίας και ἐγωϊσμοῦ που καθόλου δὲν ἀρμόζει σὲ κομμουνιστές;

Ἐμεῖς οὐδέποτε καυηθήκαμε πὼς εἴμαστε «ποῦροι» «ὀρθόδοξοι» ἢ «ἀλάθηστοι». Με τις δικές μας ἔστω λειψές γνώσεις ὁμως, μελετήσαμε τὸ ζήτημα στη λεπτομέρεια του και θγάλαμε τὰ συμπεράσματα μας.

“Αν ἡ Μαρξιστική τὸς
ρους μας ἦταν λαθεμένη
οἱ Μαρξιστές τοῦ ΑΚΕΛ

“Ας ἀφήσουμε ὁμως
χωρήσουμε με τὴν «πρὸς
που κάνει τὸ ΑΚΕΛ. Πο
παράγοντες τοῦ ΑΚΕΛ;

(1) Ἡ ἑλλειψη ἐ
«ἐνι αἰίου ἔθν
κοῦ Μετώπο

Κατηγοροῦν τὴν ΕΟ
γνώρισε τὸ κόμμα τῆς ἐ
τὸν ἀγώνα της χωρὶς νὰ
νότητα με τὸ ΑΚΕΛ, χωρ
ένος ἔθνικοαπελευθερωτ
«για τὴν υἰοθέτηση τῆς ἔ

Αὐτὸ και μόνο, λέει
με μαθηματική ἀκρίβεια
Ἐξηγήσαμε ἤδη στὸ
ὅτι πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἔ
ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 195
λώσεων στὶς Κυπριακές π
ἀνοικτὰ ἐνάντια σ' ὁποιαδ

«Ὁ ἀγώνας τοῦ
τότε στὸ Ν. Δημοκρά
κός, ἀνοικτός, εἰρηνι
ση δὲν ἔχει με ἐχθροπ
θοκάτσιες».

Τὸς μαχητὲς τοῦς ἀπὸ
και ὑποπτα στοιχεῖα» και
ἐνέργειες ἀπὸ ἐχθροῦς τοῦ
«ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροῦ
κράτης 21.12.1954).

“Αν ἡ Μαρξιστικὴ τοποθέτηση τοῦ ζητήματος ἀπὸ μέρους μας ἦταν λαθεμένη ἄς μᾶς ἔδειχναν τὰ λάθη μας οἱ Μαρξιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ ἀντὶ νὰ μᾶς θρίζουν.

“Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὴν παρένθεση μας γιὰ νὰ προχωρήσουμε μὲ τὴν «πραχτικὴ» ἐξέταση τοῦ ζητήματος ποὺ κάνει τὸ ΑΚΕΛ. Ποιοὶ εἶναι οἱ περίφημοι πραχτικοὶ παράγοντες τοῦ ΑΚΕΛ;

(1) Ἡ ἔλλειψη ἐνότητας καὶ ἐνὸς «ἐνιαίου ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ Μετώπου»

Κατηγοροῦν τὴν ΕΟΚΑ ὅτι στὸν ἀγῶνα τῆς παραγνώρισε τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὅτι ξεκίνησε τὸν ἀγῶνα τῆς χωρὶς νὰ ἐπιζητήσει συνεργασία καὶ ἐνότητα μὲ τὸ ΑΚΕΛ, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξει τὴ δημιουργία ἐνὸς ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου ἀπαραίτητου «γιὰ τὴν υἱοθέτηση τῆς ἔνοπλης μορφῆς πάλης».

Αὐτὸ καὶ μόνο, λέει ἡ Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ, «καθόριζε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὴν ἐκβαση τοῦ ἀγῶνα».

Ἐξηγήσαμε ἤδη στὸ πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου μας ὅτι πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ, ἀπὸ τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1954 μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν διαδηλώσεων στὶς Κυπριακὲς πόλεις, τὸ κόμμα ἐκδηλώθηκε ἀνοικτὰ ἐνάντια σ’ ὁποιαδήποτε μορφή θίας»:

«Ὁ ἀγῶνας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ – ἔγραφαν τότε στὸ Ν. Δημοκράτη (18.12.1954) – εἶναι μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, δίκαιος καὶ καμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ ἐχθροπραξίες ἢ ἄλλες πιθανὲς προβοκάτσιες».

Τοὺς μαχητὲς τοὺς ἀποκάλεσαν ἀπὸ τότε «ἐχθρικὰ καὶ ὑποπτα στοιχεῖα» καὶ τὲς ἐνέργειες τοὺς «ὑποπτες ἐνέργειες ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ», καὶ «ἔκτροπα» ποὺ «ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ ἀγῶνα» - (Νέος Δημοκράτης 21.12.1954).

“Ετσι μόνοι τους έξ αρχής καθόρισαν την θέση τους, θέση άντεπαναστατική, θέση αντίθετη πρὸς οποιαδήποτε μορφή βίας ή ένοπλης δράσης. Μ' αυτό τὸν τρόπο, οποιαδήποτε σκέψη για έναίιο μέτωπο ένοπλης δράσης ματαιωνόταν από τὸ ίδιο τὸ κόμμα.

“Εμείς όμως δέν πρόκειται έδώπέρα νά υπερασπίσουμε τήν τακτική τής ΕΟΚΑ και τής δεξιᾶς έναντι τοῦ ΑΚΕΛ. Η δεξιά οὐδέποτε έρχεται μόνη τής νά σχηματίσει κοινό μέτωπο με τήν άριστερά. Τά πατριωτικά μέτωπα δημιουργοῦνται από τά κάτω. Η οργανωμένη άριστερά στριμώχνει τή δεξιά σέ τέτοιο σημείο πού νά επιβάλλει ή ίδια στή δεξιά τὸ μέτωπο πού επιδιώκει. Καί αυτό τὸ κατορθώνει με τὸ δικό τής πατριωτικό παραδειγματισμό, με τή σύνεση τής, τήν αγωνιστικότητα και τή διάθεση τής για δράση.

“Αλήθεια παράξενος συλλογισμός για ένα κόμμα τής άριστερᾶς νά επικαλείται τήν τακτική τής δεξιᾶς για τή δικαιολόγηση τής δικῆς του άντεπαναστατικῆς δράσης.

Ρωτοῦμε όμως τούς Κεντρικούς “Επίτροπους τοῦ ΑΚΕΛ και θέλουμε μιᾶ ίσια ειλικρινή άπάντηση:

— “Αν σᾶς πλησίαζε ή ήγεσία τής ΕΟΚΑ και σᾶς ζητοῦσε ν' αρχίσετε μαζί — σέ κοινό μέτωπο — τὸν ένοπλο άγώνα, θά δεχόσασταν τήν προσφορά ή θά τούς άπαντούσατε ότι οι συνθήκες ήταν άκατάλληλες για ένοπλη δράση;

“Εμείς έχουμε πληροφορίες ότι έγιναν τέτοιες θολοδοσκοπήσεις πού έσείς άπορρίψατε με τὸν πιό κατηγορηματικό τρόπο.

“Οτι όμως ή στάση τής “Ακελικῆς ήγεσίας έναντι τοῦ άγώνα δέν έξαρτήθηκε από τις διακηρύξεις τοῦ ΕΜΑΚ φαίνεται καθαρά και από τὸ γεγονός ότι τὸ ΑΚΕΛ εκφράστηκε έναντια σέ κάθε μορφή ένοπλης πά-

λης πολὺ πρὶν κάνουν οργανώσεις.

Δέν ήταν όμως άρμελθόντος οι δογματικοῦ άγώνα. “Αν καλοί δράση πλάι στους μαχηφιβολία ότι τὸ κοινό θέλαν οι δεξιές οργαν

(2) Κυπριακοί

(α) “Επειδή — μᾶς τοῦ ΑΚΕΛ. — οι δυνάμει παρατάξουμε στὸν ένογώτερες από τις δυνάπὸ συμφωνοῦν έδῶ ότι κτική μορφή πολέμου τῶν δυνάμεων ήταν με γιαυτό έπρεπε νά προττικό τομέα άντι τὸ στρ

“Ωστε λοιπόν, έφόσκία έπρεπε νά υποστοῦιμπεριαλιστικό ζυγὸ κιδπλα έναντια στὸν κυρ

“Η “Ελλάδα δέν έπστὸν Τοῦρκο δυνάστη γπολὺ λιγώτερο νά πολοί “Αφρικανικές άποικίερουν τά δπλα έναντια

“Οτι είναι γελοία και μόνοι τους και για

«Αὐτὸ φυσικά κλείεται ὁπωσδήποτε

λης πολύ πριν κάνουν την εμφάνιση τους οι δυο αυτές οργανώσεις.

Δέν ήταν όμως άργα να σθύσουν τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος οἱ δογματιστές τοῦ ΑΚΕΛ μετὰ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγώνα. Ἄν καλοῦσαν τότε τὰ μέλη τους σ' ἔνοπλη δράση πλάι στοὺς μαχητὲς τῆς ΕΟΚΑ, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ κοινὸ μέτωπο θὰ δημιουργόταν εἴτε θέλαν οἱ δεξιὲς ὀργανώσεις εἴτε ὄχι.

(2) Κυπριακοὶ παράγοντες

(α) Ἐπειδὴ — μᾶς λένε οἱ Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ ΑΚΕΛ. — οἱ δυνάμεις ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντιπαρατάξουμε στὸν ἔνοπλο ἀγώνα ἦταν σημαντικὰ λιγώτερες ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῶν ἀποικιστῶν (παρ' ὅλο ποὺ συμφωνοῦν ἐδῶ ὅτι ὁ ἀνταρτοπόλεμος ἦταν πλεονεκτικὴ μορφή πολέμου γιὰ τὴν ΕΟΚΑ) ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν ἀποικιστῶν, καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προτιμήσουμε τὸν ἀγώνα στὸν πολιτικὸ τομέα ἀντὶ τὸ στρατιωτικὸ.

Ὡστε λοιπὸν, ἐφόσο ἐμεῖς εἴμασθε μιὰ μικρὴ ἀποικία ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦμε στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὸν ἱμπεριαλιστικὸ ζυγὸ καὶ οὐδέποτε νὰ σηκώσουμε τὰ ὄπλα ἐνάντια στὸν κυρίαρχο.

Ἡ Ἑλλάδα δέν ἔπρεπε νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐνάντια στὸν Τούρκο δυνάστη γιατί ἦταν ἰσχυρότερος τῆς καὶ πολὺ λιγώτερο νὰ πολεμήσῃ τὸν Γερμανὸ κατακτητὴ, οἱ Ἀφρικανικὲς ἀποικίες οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ πάρουν τὰ ὄπλα ἐνάντια στοὺς ἀποικιστὲς κλπ.

Ὅτι εἶναι γελοία μιὰ τέτοια σκέψη τὸ κατάλαβαν καὶ μόνοι τους καὶ γι' αὐτὸ καταλήγουν ὡς ἐξῆς:

«Αὐτὸ φυσικὰ δέν σημαίνει καθόλου ὅτι ἀποκλείεται ὁπωσδήποτε ἡ χρησιμοποίησις καὶ τοῦ ἔ-

νοπλου αγώνα, όταν υπάρχουν οι απαραίτητοι αντικειμενικοί και υποκειμενικοί παράγοντες».

(β) Από έδαφικής άποψης, λένε, οι συνθήκες δεν ήταν εύνοϊκές για ένοπλη δράση. «Η Κύπρος είναι ένα μικρό νησί δίχως ένδοχώρα και απομονωμένο με την θάλασσα από τις γύρω χώρες».

Αυτό ίσα ίσα δείχνει πόσο σωστή ήταν η τακτική του συνωμοτισμού και του ανταρτοπόλεμου που έφαρμωσε η ΕΟΚΑ.

(γ) Η Έλληνική Κυβέρνηση που μπορούσε να επηρεάσει σημαντικά την έκβαση του αγώνα μας έπαιξε ρόλο προϊμπεριαλιστικό έφόσον ήταν και η ίδια ένταγμένη στο αποικιοκρατικό ΝΑΤΟ. Γιαυτό, ο παράγοντας αυτός ήταν άρνητικός.

«Εμείς συμφωνούμε απόλυτα και στο Μέρος 1 εξηγήσαμε πόσο πιο αποφασιστικός θα μπορούσε να ήταν ο Έλληνικός παράγοντας αν η άριστερά έπαιρνε ενεργό μέρος στον αγώνα».

(δ) Για τον άρνητικό ρόλο της Τουρκικής Κυβέρνησης και της Τουρκικής μειονότητας πάλι μιλήσαμε διεξοδικά στο Μέρος 1.

(ε) Ο παράγοντας του Άγγλικού λαού. Έδω στην ανάλυση αυτού του «παράγοντα» η Κ.Ε. φτάνει στο αποκορύφωμα της αντιμαρξιστικής της σέψης. Λέει:

«Ένώ πριν την έναρξη του ένοπλου αγώνα ο Άγγλικός λαός όλοένα και πιο αποφασιστικά υποστήριζε τον αγώνα του Κυπριακού λαού (λαμπρό παράδειγμα αυτής της υποστήριξης ήταν η δόμοφνη καταδίκη των «αντιστασιαστικών» νόμων της Κυβέρνησης και η πλατιά υποστήριξη των κινητοποιήσεων μας), μετά τον ένοπλο αγώνα της

ΕΟΚΑ ή υπόθεση απομόνωσης της Άγγλικού λαού, στε ήγετικά στελ τολμούν να διαδη να άπευθύνουν έ ένοπλου αγώνα, π υπόθεση για την τους με τους τόν

«Επειδή η θρετταν καθημερινά δυσφημοίσα τους πατριώτες της ΕΙ γκάγκστερς έπηρεάζον πολιτικά άνώριμης μερ δη οι «σοσιαλδημοκρά που ποτέ δεν άποκήρυξ λούθησαν πάντα την τζ τώρηδες, έβλεπαν με τ ποικιοκρατικά μάτια τ στρεφόταν ενάντια στα φέροντα, έπειδή λοιπόν ση) έφερε κάποια άνάλ Μητρόπολη, έπρεπε έμε στενοχωρήσουμε τον κυ

Τί ύποκρισία άλήθε

Και πάλιν καταλήγ

«Τό συμπέραση δλων τών παρ που έπηρεάζουν τι παίζουα αποφασιστ τακτικής και τών οί παράγοντες δεν τακτικής του ένοπλ

Η θεωρητική φτώχε

ΕΟΚΑ ή υπόθεση μας οδηγήθηκε σέ τέτοιο σημείο απομόνωσης της από τά πλατειά στρώματα του Άγγλικού λαού και του εργατικού κινήματος, ώστε ήγετικά στελέχη του Άγγλικού λαού νά μη τολμοῦν νά διαδηλώσουν τήν υποστήριξη τους και νά απευθύνουν έκκλησεις γιά τήν κατάπαυση του ένοπλου άγώνα, πού τή θεωρούσαν σά βασική προ-υπόθεση γιά τήν έπιτυχή έκλογική άναμέτρηση τους μέ τούς τόρηδες».

Έπειδή ή θρεττανική Ιμπεριαλιστική προπαγάνδα καθημερινά δυσφημοῦσε τό κίνημα μας άποκαλώντας τούς πατριώτες τής ΕΟΚΑ τρομοκράτες φονιάδες και γκάγκστερς έπηρεάζοντας έτσι τήν κοινή γνώμη μιās πολιτικά άνώριμης μερίδας του Άγγλικού λαού, έπειδή οί «σοσιαλδημοκράτες» του εργατικού κόμματος, πού ποτέ δέν άποκήρυξαν τήν άποικιοκρατία και άκο-λούθησαν πάντα τήν ίδια έξωτερική πολιτική μέ τούς τόρηδες, έβλεπαν μέ τά δικά τους Ιμπεριαλιστικά άποικιοκρατικά μάτια τόν άγώνα μας σαν άγώνα πού στρεφόταν ένάντια στά δικά τους Ιμπεριαλιστικά συμ-φέροντα, έπειδή λοιπόν ο άγώνας μας (όπως κάθε δρά-ση) έφερε κάποια άνάλογη αντίδραση στη Βρεττανική Μητρόπολη, έπρεπε έμείς νά δέσουμε τά χέρια μήπως στενοχωρήσουμε τόν κυρίαρχό μας και τό λαό του!

Τί ύποκρισία αλήθεια.

Και πάλιν καταλήγει ή Έκθεση στό συμπέρασμα:

«Τό συμπέρασμα πού θγαίνει από τήν έχτίμη-ση όλων τών παραγόντων και τών Ιδιομορφιών πού έπηρεάζουν τήν εξέλιξη του Κυπριακού και παίζουν άποφασιστικό ρόλο στον καθορισμό τής τακτικής και τών μορφών πάλης, είναι πώς αυτοί οί παράγοντες δέν συνηγοροῦν καθόλου ύπέρ τής τακτικής του ένοπλου άγώνα».

Ή θεωρητική φτώχεια τών συγγραφέων αυτού του

συγγράμματος φαίνεται και από την προσπάθεια τους να ξεχωρήσουν το ζήτημα σε «θεωρητική» και «πρακτική» εξέταση. Ξεχωρίζουν δηλαδή τη θεωρία από την πράξη κτίζοντας ανάμεσα τους ένα ψηλό Σινικό τείχος. Όμως τα δυο πάντα συνυπάρχουν, είναι αλληλένδετα και άχώριστα. Η πρακτική καθορίζεται με καθοδήγηση τη θεωρία και η θεωρία προσαρμόζεται στην πρακτική.

Το εξέτασαν λοιπόν μ' αυτό τον επιπόλαιο τρόπο το ζήτημα, τώρα εκ των υστέρων, με αποκλειστικό σκοπό να θρούν τρόπο να δικαιολογήσουν τη λαθεμένη θέση τους. Η καλοπιστία θυσιάζεται χάρη της σκοπιμότητας και η θεωρία διαστρεβλώνεται ανάλογα με το τί συμφέρει στον ένα μοναδικό σκοπό: Να θγῆ άσπροπρόσωπη ή ηγεσία του ΑΚΕΛ.

5. Η Κ.Ε. ΑΓ

Από τη στιγμή να δοθεί κάποια άπ ή προχειρότητα και Μη Έχοντας έπιχειρή ΚΕΛ έπιδίδονται σφυγές και θρισιές. «Φωνάζει ό κλέφτης

«Από τη σ στη θέση του α άγώνα της ΕΟ Κ.Ε. — συχνά π Ήταν ή δέν ήτ νας της ΕΟΚΑ ρώτημα, προβά νας αυτός ήταν 'πρεπε να ήταν τος, όπως το Α

Σ' αυτό το νοπλος άγώνας ρωτικός άγώνα βρεττανούς άπ τδιοι, ή θέση του κή, θέση συμμε δυνάμεις...»

Νά λοιπόν «πως πιχειρηματολογία»:

5. Η Κ.Ε. ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟ

Ἀπό τὴ στιγμή πού καταβάλλεται ἡ προσπάθεια νὰ δοθεῖ κάποια ἀπάντηση στὸ Δημόκριτο ἢ σύγχυση, ἢ προχειρότητα καὶ ἡ ἀνικανότητα ὀλοκληρώνονται Μὴ ἔχοντας ἐπιχειρήματα οἱ «μαρξιστές» ἡγέτες τοῦ Α.Κ.Ε.Λ. ἐπιδίδονται στοὺς φτηνοὺς δικηγορισμοὺς, ὑπεκφυγές καὶ θρисиές. Ὅπως λέει καὶ ἡ λαϊκὴ παροιμία: «Φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ φοβηθεῖ ὁ νοικοκύρης»

Ἐκτὸς τὴ στιγμή πού ἔθεσαν τὸν ἑαυτὸ τους στὴ θέση τοῦ συνήγορου τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α. — λέει ἡ ἑκθεση δράσης τῆς Κ.Ε. — συχνὰ προβάλλεται τὸ ἀκόλουθο ἐρώτημα: Ἦταν ἢ δὲν ἦταν ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ὁ ἀγώνας τῆς Ε.Ο.Κ.Α.; Καὶ σὲ συσχετισμὸ μὲ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, προβάλλεται δεύτερο, τοῦτο: Ἄν ὁ ἀγώνας αὐτὸς ἦταν ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ποιά θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ θέση ἑνὸς πρωτοπόρου κόμματος, ὅπως τὸ Α.Κ.Ε.Λ.;

Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα οἱ ἴδιοι ἀπαντοῦν: Ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τῆς Ε.Ο.Κ.Α. ἦταν ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ἀγώνας, ἐφόσον ἐστρέφετο ἐνάντια στοὺς βρεττανικοὺς ἀποικιστὲς. Συνεπῶς ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι, ἡ θέση τοῦ Α.Κ.Ε.Λ. θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν θέση θετική, θέση συμμετοχῆς στὸν ἀγώνα μὲ ὅλες του τὰς δυνάμεις...

Νὰ λοιπὸν «πῶς ἀπαντᾷ τὸ κόμμα σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχειρηματολογία»:

«Τὸ κύριο ζήτημα στὴν περίπτωση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ καὶ τῆς θέσης μας ἔναντι τοῦ δὲν εἶναι κατὰ πόσο αὐτὸς ὁ ἀγώνας ἦταν ἢ ὄχι ἐθνικοαπελευθερωτικός. Τὸ κύριο σημεῖο γιὰ συζήτηση καὶ τὸ ὁποῖο οἱ «μαρξιστές» ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες ἀποφεύγουν νὰ τὸ ἀγγίξουν, εἶναι τοῦτο. Κατὰ πόσο αὐτὴ ἡ τακτικὴ, ἡ τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἦταν ἢ ἐνδεδειγμένη τακτικὴ ἀγώνα μέσα στὶς δοσμένες Κυπριακὲς συνθήκες. Τὸ ΑΚΕΛ δὲν ἀρνήθηκε ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ εἶχε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ χαρακτήρα... Ἄλλὰ τὸ κύριο σημεῖο δὲν εἶναι αὐτό. Τὸ κύριο σημεῖο εἶναι κατὰ πόσο αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἀγώνα ἦταν σωστὴ μέσα στὶς δοσμένες Κυπριακὲς συνθήκες. Καὶ ἡ ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, μὲ ὅσα ἔχουν εἰπωθεῖ πιὸ πάνω, εἶναι καθαρὴ σὰν κρύσταλλο. Ἐκτὸς τούτου τίποτε δὲν ὑπάρχει στὸ Μαρξισμό πού νὰ μᾶς διδάσκει, πῶς τὸ ἐργατικὸ κίνημα πρέπει νὰ καθορίζει τὴ θέση τοῦ ἔναντι μιᾶς τακτικῆς ἀγώνα μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὸ χαρακτήρα του καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κατὰ πόσο αὐτὴ ἡ τακτικὴ εἶναι ἢ ἐνδεδειγμένη μέσα στὶς δοσμένες συνθήκες.

«Ὅσο ἀφορᾷ τὸ δεύτερο ἐρώτημα, δηλ. ποιὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ θέση τοῦ ΑΚΕΛ ἔναντι ἑνὸς ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα, σὰν αὐτὸς τῆς ΕΟΚΑ αὐτὸ ἀπαντήθηκε μὲ ὅσα ἔχουν λεχθεῖ πιὸ πάνω».

Πρῶτα πρῶτα δὲν λένε τὴν ἀλήθεια οἱ Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ ΑΚΕΛ ὅταν λένε ὅτι «τὸ ΑΚΕΛ δὲν ἀρνήθηκε ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ εἶχε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ χαρακτήρα». Χρειάζεται ἄραγε νὰ τοὺς ὑπενθυμίσουμε τὴν ἀρθρογραφία τοὺς ἀπὸ τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1954 πού ἀποκαλοῦσαν αὐτὸ τὸν ἀγώνα «ὑπόπτο» πού ξεκινούσε «ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ» καὶ «ἐκτροπα πού ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ξένα ἀντικυπριακὰ ἱμπεριαλιστι-

κὰ συμφέροντα;» Χρειά τὴν ἀπόφαση τοῦ Πολιτικῆ 1955, πού συνδέει τὰ ὄργανα καὶ τὰ φιλοῦμιθ' ἀργήσουν νὰ ἀνεβάσουν γιὰ ἔνταση τῶν κότερω κτυπήματα τοῦ Κίσους τὰ σαμποτάζ τῆς ρά ἀρθρογραφίας τοὺς ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ καὶ τὴ μίσουμε τοὺς «ψευτοδιγτίς «τρακατροῦκες» τοῖ καν καὶ μπῆκάν στὴν πρῶφονία μὲ τοὺς Ἄγγλοι ρεαλιστές;» Μὰ ὅλα αὐτὰ μικρὸ λάθος πού παρασεῖς ὅμως ἔλαθαν ἐνάντι λένε. Καὶ ἐν πάσῃ περιρῖο σημεῖο. Τὸ κύριο σηἀγώνας σὰν μορφή πᾶκατηγοροῦν ὅτι ἀποφεῖσημεῖο τοῦτο. Αὐτὴ εἶνπὸς τοῦ θιθλοῦ μας «ἔπλος Ἄγώνας» ἦταν ἀκξιστικά - Λενινιστικά δεῖαὐτὸ δὲν τὸ κατάλαθανθάν οἱ δογματιστές τοῦφορὰ τὴν κακοπιστία τ

«Ὅταν θέβαια μιλικατὰ πόσο ἦταν ἢ ὄχι ἢπει νὰ κάνουμε τὴν ἐξῆπιμα παρασιωποῦν οἱ

Ἄν ἐμπαινε ζήτημΚΕΛ σὰν τὸ πρωτοπόρων ἕνα ἔνοπλο ἀγώναστὴν Κύπρο, θέβαια ἐ

κά συμφέροντα;» Χρειάζεται νά τούς υπενθυμίσουμε τήν απόφαση τοῦ Πολιτικοῦ γραφείου τῆς 1ης τ' Ἀπρίλη 1955, πού συνδέει τόν ἀγώνα μέ φιλοϊμπεριαλιστικά ὄργανα καί τά φιλοϊμπεριαλιστικά μεγάφωνα «πού δέν θ' ἀργήσουν νά ἀνεβάσουν τόν τόνο τῶν ἐκκλήσεων τους γιά ἔνταση τῶν καταπιεστικῶν μέτρων καί περαιτέρω κτυπήματα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ;» Νά τούς θυμήσουμε τά σαμποτάζ τῆς ΕΟΚΑ πού τά ὀνόμαζαν σέ σειρά ἀρθρογραφίας τους «προβοκάτσια καί παιγνίδι τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ καί τῆς ὑπόθεσης του;» Νά τούς θυμίσουμε τούς «ψευτοδιγενῆδες» τοῦ Παπαϊωάννου καί τίς «τρακατρούκες» τοῦ Ζαχαριάδη πού «σχεδιάστηκαν καί μπῆκαν στήν πράξη σέ συνεννόηση καί μέ συμφωνία μέ τούς Ἄγγλους καί τούς Ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστές;» Μά ὄλα αὐτά, μάς λένε δέν ἦταν παρά ἓνα μικρό λάθος πού παραδέχονται καί οἱ ἴδιοι. Τί κυρώσεις ὄμως ἔλαβαν ἐνάντια στοὺς ὑπεύθυνους δέν μάς λένε. Καί ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐτό δέν ἦταν τὸ κύριο σημεῖο. Τὸ κύριο σημεῖο ἦταν κατὰ πόσο ὁ ἔνοπλος ἀγώνας σάν μορφή πάλης ἦταν σωστή τακτική. Μάς κατηγοροῦν ὅτι ἀποφεύγουμε ἐμεῖς ν' ἀγγίξουμε τὸ σημεῖο τοῦτο. Αὐτὴ εἶναι ἡ δεύτερη ἀνακρίβεια. Σκοπὸς τοῦ βιβλίου μας «Ἡ Ἀκελικὴ Ἡγεσία καί ὁ Ἐνοπλος Ἀγώνας» ἦταν ἀκριβῶς ν' ἀναλύσουμε μέ τὰ μαρξιστικά-Λενινιστικά δεδομένα τοῦτο τὸ ζήτημα. Καί ἂν αὐτό δέν τὸ κατάλαβαν ἢ κάνουν πῶς δέν τὸ κατάλαβαν οἱ δογματιστές τοῦ ΑΚΕΛ, ἀποδείχνουν ἀκόμα μιὰ φορά τὴν κακοπιστία τους ἀπέναντι μας.

Ὅταν θέβαια μιλάμε γιά τὸν ἔνοπλο ἀγώνα καί κατὰ πόσο ἦταν ἡ ὄχι ἡ ἐνδεδειγμένη μορφή πάλης πρέπει νά κάνουμε τὴν ἐξῆς ἀπαραίτητη διάκριση πού σκόπιμα παρασιωποῦν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες:

Ἄν ἔμπαινε ζήτημα νά ξεκινήσει μόνο του τὸ ΑΚΕΛ σάν τὸ πρωτοπόρο κόμμα τῶν Κυπρίων ἐργαζομένων ἓνα ἔνοπλο ἀγώνα γιά τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας στήν Κύπρο, θέβαια ἐμεῖς θά λέγαμε ὅτι οἱ συνθήκες

δέν ήταν ώριμες για ένα τέτοιο αγώνα. "Αλλωστε δέν εμπαινε τέτοιο ζήτημα εφόσον ή Κύπρος στέναζε κάτω από ένα άποικιακό καθεστώς και έπομένως ή εργατική τάξη ούδέποτε θά μπορούσε νά πάρει την έξουσία χωρίς νά προηγηθεί ή έθνική άπελευθέρωση.

Και αν εμπαινε ζήτημα νά ξεκινήσει τó ΑΚΕΛ μόνο του ένα έθνικοαπελευθερωτικό ξ ν ο π λ ο αγώνα, χωρίς τή συμπαράσταση άλλων τάξεων και παρατάξεων, πάλι έμεις θά λέγαμε ότι οι συνθήκες δέν θά σήκωναν ένα τέτοιο ξεκίνημα. Συμφωνούμε άπόλυτα με τó ΑΚΕΛ ότι αν ó ξνοπλος αγώνας ξεκινούσε από την άριστερά, και αν ή δεξιά έπαιρνε άρνητική θέση, τότε ή αντίδραση τής δεξιάς θά έφτανε σέ ένα άποκορύφωμα προδοσίας και συνεργασίας με τόν κυρίαρχο.

Άλλά έδώ δέν δικάζουμε τή δεξιά, γιατί ή δεξιά μάς είναι γνωστή και δέν μάς ενδιαφέρει. Γιαυτό και είναι άσχετο και έντελώς άπαραδέχτο και άντιμαρξιστικό τó έπιχείρημα πού προβάλλει τó ΑΚΕΛ όταν άναρωτιέται «ποιά θά 'ταν ή θέση τής δεξιάς - τής φανατικής μερίδας τής δεξιάς - σέ περίπτωση πού τόν ξνοπλο αγώνα τó διεξήγαγε τó ΑΚΕΛ». Δηλαδή έπικαλούνται τήν ύποθετική προδοσία τής δεξιάς (σέ περίπτωση πού ó αγώνας θά ξεκινούσε από την άριστερά) για νά δικαιολογήσουν ή νά μειώσουν τó μέγεθος τής δικής τους προδοσίας.

Έκείνο πού έχει σημασία, και αυτό είναι τó έπιμαχο ζήτημα είναι τούτο:

Μιά και ή δεξιά ξ ε κ ί ν η σ ε έναν ξνοπλο αγώνα - έστω χωρίς νά έπιζητήσει τήν συνεργασία τής άριστεράς (συνεργασία άλλωστε πού ποτέ δέν προσφέρθηκε) - μιά και ή άριστερά θρέθηκε άντιμέτωπη σ' ένα γεγονός τετελεσμένο, μιά και ή ύπόδουλη Κύπρος σήκωσε τó έθνικοαπελευθερωτικό λάβαρο τής ξνοπλης έξέγερσης, ποιά θέση έπρεπε νά πάρει τó ΑΚΕΛ; Αυτό είναι τó έρώτημα πού έπρεπε νά μάς άπαντήσει ή Κεν-

τρική Έπιτροπή τού ΑΚΕΛ τó έρώτημα πού άπαντήστικη - Λενινιστική θεωρητικά - δάγματα πού άφορούν τών έναντι τών έξεγέρσεων. Αυτό είναι τó έρώτημα γέτες τού ΑΚΕΛ και πού μανούθρες προσπαθούν αγώνας ξεκίνησε από τ λ ι κ ό ς ά γ ώ ν α ς ο υ αν σ' αυτόν έρριχνοστερά. Πράγμα πού δέν νούσε από τήν άριστερά έθανότητα θά αντίδρουσε.

"Όμως από τις ίδιες νει καθαρά τó συμπέρασμα λοτομαριστές μέσα στό καν και τρόμαξαν με τó Και στόν αγώνα τής ΕΟΚ «τόν πολιτικό άφανισμό» «ράταξης για άποκλειστική ζωή τού τόπου», «τή ματος», «τήν ούσιαστική ξης» τή μονοπωλιακή έ τόν τρόπο καλύτερη έξυτικων συμφερόντων τής ας» (1) (δλα αυτά είναι Κ.Ε.).

Οί Αύξεντιού και οι Μαυρομάττες λοιπόν ή μόνο για τόν πολιτικό ά τήν έκμηδένηση τού ΑΚΕ

"Αν ή δεξιά πέτυχε πλο αγώνα, αν πέτυχε κούς αγώνες, αν άρπαξε

τρική Έπιτροπή του ΑΚΕΛ και δέν τό 'κανε. Αυτό εἶναι τὸ ἐρώτημα πού ἀπαντήσαμε ἐμεῖς με θάση τῆ Μαρξιστικῆ - Λενινιστικῆ θεωρία, με θάση τὰ Λενινιστικά διδάγματα πού ἀφοροῦν ἴσα ἴσα τῆ στάση τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι τῶν ἐξεγέρσεων τῆς δεξιᾶς στίς ἀποικίες. Αυτό εἶναι τὸ ἐρώτημα πού τρέμουν νὰ ἀγγίξουν οἱ ἡγέτες τοῦ ΑΚΕΛ και πού με χιλίες δυὸ περιστροφές και μανοῦθρες προσπαθοῦν ν' ἀποφύγουν. Γιατί μιὰ και ὁ ἀγώνας ξεκίνησε ἀπὸ τῆ δεξιὰ θὰ γινόταν κ α θ ο - λ ι κ ὸ ς ἀ γ ὼ ν α ς ὀ λ ὀ κ λ η ρ ο υ τ ο ὕ λ α ο ὕ ἄ ν σ' αὐτὸν ἔρριχνε τίς δυνάμεις τῆς και ἡ ἀριστερά. Πράγμα πού δέν θὰ γινόταν ἂν ὁ ἀγώνας ξεκινούσε ἀπὸ τὴν ἀριστερά ἐφόσον ἡ δεξιὰ κατὰ πάσα πιθανότητα θὰ ἀντιδροῦσε.

“Ὁμως ἀπὸ τίς ἴδιες τίς ἀποφάσεις τοῦ ΑΚΕΛ θγαίνει καθαρά τὸ συμπέρασμα ὅτι μερικοὶ ἐγωπαθεῖς φιλοτομαριστὲς μέσα στοῦ ΑΚΕΛ ἀρπάχτηκαν, ξαφνιάστηκαν και τρόμαξαν με τὸ ξεκίνημα τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα. Και τὸν ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ ἔβλεπαν σάν κύρια ἐπιδίωξη «τὸν πολιτικὸ ἀφανισμό τοῦ ΑΚΕΛ και τῆς λαϊκῆς παράταξης γιά ἀποκλειστικὴ κυριαρχία τους στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου», «τὴν πολιτικὴ ἐκμηδένιση τοῦ κόμματος», «τὴν οὐσιαστικὴ ὑποταγὴ κάθε ἄλλης παράταξης» τὴ μονοπωλιακὴ ἐπικράτηση και τὴν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν οἰκονομικο-πολιτικῶν συμφερόντων τῆς φανατικῆς μερίδας τῆς δεξιᾶς» (1) (ὄλα αὐτὰ εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τῆς Κ.Ε.).

Οἱ Αὐξεντίου και οἱ Μάτσηδες, οἱ Καραολῆδες και Μαυρομμάτσηδες λοιπὸν ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους, μόνο και μόνο γιά τὸν πολιτικὸ ἀφανισμό τοῦ φίλου Ἐζεκία και τὴν ἐκμηδένιση τοῦ ΑΚΕΛ.

“Ἄν ἡ δεξιὰ πέτυχε ὀρισμένα ὀφέλη ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα, ἂν πέτυχε τὴν «πρωτοπορία» στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνες, ἂν ἀρπαξε τὴν πρωτοβουλία ἀπὸ τὰ χέ-

ρια τῆς ἀριστερᾶς αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὸ γεγονός ὅτι ἡ ὀργανωμένη ἀριστερά, διάλεξε μόνη τῆς νὰ παραμείνει ἀμέτοχη σ' ἕνα γενναῖο ἔνοπλο ἔθνικο-απελευθερωτικὸ ἀγῶνα, ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα μόνον ἢ ἐπαναστατικὴ παράταξη ἀνάδειξε ἥρωες καὶ ἔθνικούς ἀγωνιστές.

Γιὰ τὴν πολιτικὴ προώθηση τῆς δεξιᾶς καὶ τὴν παράλληλη ἀναπόφευκτη ζημιὰ τῆς ἀριστερᾶς - ζημιὰ πού ἦταν τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς μὴ συμμετοχῆς τῆς στὸν ἔθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα - οἱ Ἄκελικοὶ ἡγέτες φέρουν ἀκέραιη τὴν εὐθύνη, καὶ ἂς μὴ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογηθοῦν ἀποδίδοντας ἀνόητα ἐλατήρια στοὺς πατριῶτες τῆς ΕΟΚΑ πού θυσιάστηκαν στὸ θῶμό τῆς λεφτεριᾶς.

Ἄς προχωρήσουμε ὁμῶς καὶ στὸ τελευταῖο ἐπιχειρημα πού μᾶς φύλαξαν ὡς «χαριστικὴ βολή» :-

«Ἐμεῖς εἴμαστε θέβαιοι, πῶς οἱ σημερινοὶ «Μαρξιστές» ἐπικριτὲς μας, θά 'ταν δέκα φορές δριμύτεροι, στὴν «Μαρξιστικὴ» κριτικὴ τους ἐναντία στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του, ἂν αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τὸν διεξήγαγε τὸ ΑΚΕΛ. Τοὺς φανταζόμαστε ντυμένους στὴ «μαρξιστικὴ» περροῦκα, στὴ θέση τοῦ δημόσιου κατήγορου ἐναντία στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του ἀπαγγέλλοντας περίπου τὴν ἀκόλουθη κατηγορία:

Κατηγοροῦμε τὴν Ἄκελικὴ ἡγεσία, ὅτι πρόδωσε τὶς «στοιχειώδεις» ἀρχές τοῦ Μαρξισμού-Λενινισμού. Κατηγοροῦμε τὴν Ἄκελικὴ ἡγεσία ὅτι παραγνωρίζοντας τὶς «στοιχειώδεις» ἀρχές τοῦ Μαρξισμού - Λενινισμού καὶ τοὺς τρεῖς «περίφημους» ὄρους πού εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση καθὼς καὶ τὶς συγκεκριμένους Κυπριακὲς συνθήκες, ἀπεδύθη κατὰ ἀνεύθυνον τρόπο στὸν ἔνοπλο ἀγῶνα.

Κατηγοροῦμε τὰς τὸ λαϊκὸ κίνημα ῥήτησε τὰ συμφέροντα τῶν περιαλιστικῶν δυνάμεων.

Κατηγοροῦμε τὴν πύλη καὶ κατοικίαν πόθον τοῦ Κινηματὸς τῆς Κύπρου μὲ τὴν μηδενιστικὴν Τέλος κατηγοροῦμε τὴν καταπροδόντων καταπροδόντων πριακοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς - Λονδίνου πολεμικῆς τῆς Ἑνωση καὶ τῆς Τριπλῆ Κυριαρχία.

Ἡ Ἄκελικὴ ἡγεσία τοῦ λαοῦ «ἐσχάτης τῆς κη, ἢ ἐσχάτη τῶν

Σ' αὐτὴ τῆς θαλλαν τὴν «Ἄκελικὴ» μας ἀριστεροὶ ἐξέτασαν συνεπεῖς πρὸς τοὺς πού ἐξυπηρετοῦσαν ἔλεγαν: «Ἄξιός ἐστις ἡμῶν».

Ἀσφαλῶς θά ἀνατῆται τὸ ἀπόσπασμα τὸ πῆρνον ἀνεύθυνον «ποιητικὸν» Δυστυχῶς ὁμῶς, οὔτε ἀπὸ ἐπιθεώρηση οὔτε ἀπὸ καμιά ἀνεύθυνη φωνή γράψαμε αὐτοῦσιο, χρεώσασθαι τὴν Ἐκθεση Δράσης ἀραγε ἀπάντησι; Ἄξιός ἐστις ἡμῶν ἴδιο χαμηλὸ ἐπίπεδο σ

Κατηγορούμε την 'Ακελική ήγεσία διτι ρίχνοντας τὸ λαϊκὸ κίνημα σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια ἐξυπηρέτησε τὰ συμφέροντα τῶν ἀποικιστῶν καὶ τῶν ἱμπεριαλιστικῶν δυνάμεων καὶ τῶν συμμάχων τους.

Κατηγορούμε τὴν 'Ακελική ήγεσία διτι ἀπέμ-
πόλησε καὶ καταπρόδωσε τὸν ἱερόν καὶ προαιώ-
νιον πόθον τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ Ἑνωσὴ τῆς
Κύπρου μὲ τὴ μητέρα Ἑλλάδα καὶ γιὰ αὐτοδιάθε-
ση. Τέλος κατηγοροῦμε τὴν 'Ακελική ήγεσία, διτι
καταπροδώνοντας τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια τοῦ Κυ-
πριακοῦ λαοῦ, ἀπεδέχθη τὴ συμφωνία τῆς Ζυρί-
χης - Λονδίνου ποὺ ρητὰ καὶ ὀριστικὰ ἀποκλείει
τὴν Ἑνωσὴ καὶ ἐπιβάλλει στὸν Κυπριακὸ λαὸ
Τριπλὴ Κυριαρχία.

Ἡ 'Ακελική ήγεσία εἶναι ἔνοχη ἀπέναντι τοῦ
λαοῦ «ἐσχάτης προδοσίας, ἢ ἀρμόζουσα καταδί-
κη, ἢ ἐσχάτη τῶν ποινῶν».

Σ' αὐτὴ τὴ «Μαρξιστικὴ» κριτικὴ θὰ ὑπο-
θαλλαν τὴν «'Ακελικὴν» ήγεσίαν, οἱ «Μαρξιστές»
μας ἀριστεροὶ ἠθικόφρονες - πατριῶτες. Καὶ θὰ
ἦταν συνεπεῖς πρὸς τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τοὺς κυρί-
ους ποὺ ἐξυπηρετοῦν ὄπως καὶ τώρα, ποὺ θὰ τοὺς
ἔλεγαν: «'Αξίος ὁ μισθός σας κ.κ. ὀρθόδοξοὶ Μαρ-
ξιστές».

'Ασφαλῶς θὰ ἀναρωτιέται ὁ ἀναγνώστης ἀν αὐτὸ
τὸ ἀπόσπασμα τὸ πήραμε ἀπὸ κανένα τραγούδι, κανε-
νὸς ἀνεύθυνου «ποιητάρη», ἢ ἀπὸ καμιὰ ἐπιθεώρηση.
Δυστυχῶς ὁμως, οὔτε ἀπὸ τραγούδι τὸ πήραμε, οὔτε
ἀπὸ ἐπιθεώρηση οὔτε ἀπὸ κουθέντες τοῦ καφενέ, οὔτε
ἀπὸ καμιὰ ἀνεύθυνη φυλλάδα. Τὸ πήραμε καὶ τὸ ἀντι-
γράψαμε αὐτούσιον, χωρὶς ἀφαίρεση ἢ προσθήκη ἀπὸ
τὴν Ἐκθεσὴ Δράσης τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ. Χρειάζεται
ἄραγε ἀπάντηση; 'Αξίζει τὸν κόπο νὰ κατεβοῦμε στὸ
ἴδιο χαμηλὸ ἐπίπεδο αὐτῶν ποὺ συνέγραψαν μιὰ τόσο

θαθεία «έπιχειρηματολογία»;

Έμεις φάγαμε τόσο χρόνο και καταναλώσαμε τόσο χαρτί για να αποδείξουμε ποιά έπρεπε να 'ταν ή στάση του ΑΚΕΛ μιά και ή δεξιά ξεκίνησε μιά ένοπλη εξέγερση για να μās αντιπαραθέσουν τὸ έπιχείρημα ότι πάλι θά τούς κατηγορούσαμε αν αυτοί ξεκινούσαν τὸν άγώνα. Πρώτα πρώτα, όπως υποδείξαμε ήδη, ούδέποτε είπαμε ότι τὸ ΑΚΕΛ οφείλε να ξεκινήσει τὸν άγώνα. Δεύτερο, αν αυτοί έπαιρναν τή σωστή θέση και μεις τούς κατηγορούσαμε πάλι φορώντας τή «μαρξιστική» περρούκα του Κατήγορου, τότε ασφαλώς έμεις και όχι αυτοί θά 'μασταν οί προδότες. Όσο δέ άφορά τή συμφωνία Ζυρίχης - Λονδίνου ή θέση μας είναι γνωστή, και ένα από τά έπιχειρήματα μας υπήρξε πάντα ότι θ' άποφεύγονταν οί συμφωνίες αν τὸ ΑΚΕΛ έρριχνε τίς δυνάμεις του στὸν άγώνα.

Μ' αυτά λοιπόν τά «σοφά» έπιχειρήματα μās άπαντá ή Κεντρική Έπιτροπή του ΑΚΕΛ.

Κατηγορήσαμε τήν ήγεσία του ΑΚΕΛ ότι φάνηκε άνίκανη να ανταποκριθεί στὸν προορισμό της και να διαδραματίσει τὸν πρωτοποριακό της ρόλο στην επανάσταση. "Ότι φάνηκε άνάξια να έρμηνέψει σωστά τή Μαρξιστική - Λενινιστική θεωρία και να τήν εφαρμόσει στην πράξη. "Ότι αντίθετα από τά Λενινιστικά επαναστατικά ιδεώδη και διδάγματα έπαιξε ρόλο ούραγοῦ, ρόλο άντεπαναστατικό, ρόλο που μόνο ξένα Ιμπεριαλιστικά άποικιοκρατικά συμφέροντα μπορούσε να έξυτηρήσει. "Ότι φάνηκε άνάξια να ακολουθήσει τά διδάγματα τῶν Μάρξ και Λένιν και «να αντιμετώπισει τήν εξέγερση σαν τέχνη». "Ότι φάνηκε άνίκανη να αξιοποιήσει τίς θαυμάσιες ευκαιρίες που παρουσιάστηκαν στην έργατική τάξη και τὸ κόμμα της για μιά χωρίς προη-

γούμενο άνοδο του μας.

Στὴν κατηγορία γνώμη μας δέν μπό ποιητική άπάντηση.

Έμεις έπιμένου μονοπωλούμε τὸν Μο δήποτε αντιπολιτευκά αυτό πιστεύουμε χή. Τήν κατηγορία και άδιάσειστα έπιμένουν αναπάντητα.

Είναι φανερό πά και πρωταρχικής στ

Είμαστε πάντα φορά μας με τήν Κ θέσουμε στην άνετη του λαοῦ.

Τρόποι ύπάρχου και ή άνάλογη άντα ρους τής Κ.Ε. του Α

γούμενο άνοδο του εργατικού κινήματος στην πατρίδα μας.

Στην κατηγορία αυτή ή Κ.Ε. του ΑΚΕΛ κατά τη γνώμη μας δέν μπόρεσε νά δώσει οποιαδήποτε ικανοποιητική άπάντηση.

Έμείς έπιμένουμε στην κατηγορία μας όχι γιατί μονοπωλούμε τον Μαρξισμό - Λενινισμό, όχι από οποιαδήποτε αντιπολιτευτική διάθεση αλλά γιατί πραγματικά αυτό πιστεύουμε και αυτό πιστέψαμε από την άρχή. Την κατηγορία μας τη στηρίξαμε με ντοκουμέντα και άδιάσειστα έπιχειρήματα που έμειναν και παραμένουν άναπάντητα.

Είναι φανερό πως ή διαφορά μας είναι ουσιαστική και πρωταρχικής σημασίας.

Είμαστε πάντα πρόθυμοι νά συζητήσουμε τη διαφορά μας με την Κ.Ε. του ΑΚΕΛ, άνοιχτά και νά τη θέσουμε στην άνετηρέαστη κρίση του κόμματος και του λαού.

Τρόποι υπάρχουν πολλοί φτάνει μόνο νά υπάρχει και ή άνάλογη άνταπόκριση και καλή θέληση από μέρος της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ.